

၈၈

ကျွန်ုပ်တို့၏အာဇာနည်

ကျွန်ုပ်တို့၏အာဇာနည်

ကျွန်ုပ်တို့၏အာဇာနည်ကို ချစ်ခင်အားပေးပါ

အင်းကင်းကြီး

၈၈
၈၈၈၈
၈၈၈၈၈၈

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားမည်လုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ညွန့်၊ ဇင်ရတနာစာပေ
၂၀၅(က/ခ)၊ မြို့သစ်၊
အင်းစိန်မြို့နယ်။
- အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံး - ကောင်းစံပုံနှိပ်တိုက်
ပုံနှိပ် - အမှတ်(၂၇၉)၊ လမ်း(၄၀)အထက်
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
- ထုတ်ဝေသည့်ခုနှစ် - ၂၀၁၅-ခုနှစ်
- စောင်ရေ - (၅၀၀)အုပ်

အနီးကုန်းကြီး ၈၀၈.၀၀
ကျတ်ကုန်းရွာကကာမတစ္ဆေ အနီးကုန်းကြီး၊ ရန်ကုန်။
ဇင်ရတနာစာပေ၊ ၂၀၁၅
၁၉၂-စာ၊ ၁၉ x ၁၇ စင်တီ
ကျတ်ကုန်းရွာကကာမတစ္ဆေ

အင်းတုန်းကြီး

ကျစ်လှန်းရွှေမ

ကမဝါရွှေ

မာတိကာ

- (၁) ကျတ်ကုန်းရွာကကာမတစ္ဆေ
- (၂) သေကိန်းဆိုက်တဲနေ့
- (၃) မရုဏစံအိမ်

ကျပ်တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး အတွက်တော့
ဒီညီအစ်မနဲ့ ဆုံတွေ့ရတာ ခြောက်သွေ့တဲ့
သဲကန္တာရထဲမှာ အလွန်အေးပြတ် စမ်းအိုင်
လေး တွေ့လိုက်ရသလိုပါပဲ။ ဘယ်အရာနဲ့မှ
မတူတဲ့ ကြည့်နူးပျော်ရွှင်မှုတွေက ကျပ်တို့
ရင်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးစီးဆင်းနေပြီလေ။

ကျုပ်က တောသား ...။

တောသားဆိုတာတောင်မှ တကယ့်မြို့နဲ့နီးစပ်တဲ့ ကျေး
ရွာတွေက မဟုတ်ဘူး။

မြန်မာပြည်ကြီးနဲ့ မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးတဲ့ တကယ့်
တောရဲ့အုံကြားကကောင်။

မြန်မာပြည်ကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်တံခါးလို့ခေါ်တဲ့ ရခိုင်
ပြည်နယ်ရဲ့ ရခိုင်သားတစ်ဦးပေါ့။

ရခိုင်ပြည် ဆိုတာတောင်မှ ရခိုင်ပြည်ရဲ့မြို့တော်ဆိုတဲ့
စစ်တွေမြို့က မဟုတ်ဘူး။

စစ်တွေမြို့နဲ့ အလွန်ကိုဝေးတဲ့ ဂျိန်ချောင်းလို့ခေါ်တဲ့
ရွာကလေးဟာ ကျုပ်မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ ရွာပေါ့။

ထားပါတော့လေ ...။

ဒါက ကျုပ် အခုပြောလိုတဲ့ အကြောင်းအရာကို ပိုပြီး
လေးနက်စေလိုတဲ့သဘောနဲ့ စကားကို အစပျိုးလိုက်တာပါ။

အင်းကျင်းကြီး

ကျုပ် အခုပြောမယ့် အကြောင်းအရာက ကျုပ်ဘဝကို ဘယ်လောက် ထိတ်လန့်ချောက်ချားစေခဲ့ပြီး အာရုံခံစားမှုထဲ မှာ တစ်သက်မမေ့နိုင်အောင် စွဲမြဲစေခဲ့တဲ့ သေရာပါ ဒဏ်ရာ ကြီးလို့ ပြောလို့ရပါတယ်။

အရင်တုန်းက ကျုပ်က တောသားပိပိ အရာရာကို လက်တွေ့ပဲယုံကြည်တယ်။ လက်တွေ့သမား။

ပိတ်ဆွေတို့ခေတ်စကားနဲ့ ပြောရရင်တော့ ရုပ်ဝါဒီ သမားပေါ့ဗျာ။

စိတ်ကိစ္စ၊ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်ကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အဲဒီလိုပြောလာတဲ့သူကို ကျုပ်က ဟားတိုက် လှောင်ရယ် တုံ့ပြန်လိုက်တာချည်းပဲ။

ကျုပ်သာလျှင် မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်နဲ့ညီအစ်ကိုလို စိတ်တူ ကိုယ့်တူပေါင်းသင်းတဲ့ ကျုပ်သူငယ်ချင်း မိုးမှောင်လည်း ဒီလိုပဲ။

ကျုပ် အထက်မှာ တင်ပြခဲ့သလို အလွန်ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကိစ္စကြီးနဲ့ မကြုံတွေ့ခင်အထိပေါ့ဗျာ။ အဲဒီကိစ္စကြီးနဲ့ ကြုံလိုက်ရမှ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်လည်း တကယ်ကို အပိုးကျိုးသွားတော့တာ။

နောက်တော့ ကျုပ်တို့လည်း လက်လှမ်းမီသလောက် ဝိဇ္ဇာပညာရပ်တွေကို လေ့လာခဲ့ကြပါတယ်။ ယုံယုံကြည်ကြည် နဲ့ကို လေ့လာကြတာပါ။

ကျပ်သူငယ်ချင်း မိုးမှောင် ဆိုရင် စူးစူးစိုက်စိုက်လှေ
လာရင်းက အခုတော့ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်မှာ လူရှိသေ ရှင်ရှိသေ
ဆရာကြီးတစ်ပါး အဆင့်ထိ တက်လှမ်းနိုင်သွားပါတယ်။

ကျပ်တို့က စိတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး လေ့လာကြရင်းက
စိတ်ကျင့်စဉ်တွေ၊ စိတ်နယ်လွန်ပြဿနာတွေနှင့်အတူ ပရ
လောက အပြောင်းအလဲများကို သေချာလေ့လာဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။

တကယ်တော့ ...

ဒီကနေ့ ကျပ်တို့နှုတ်ဖျားမှာ ပြောဆိုနေကြတဲ့ သရဲ၊
တစ္ဆေ၊ မှင်စာ၊ ဥစ္စာစောင့်၊ ကျွတ် အစရှိတာတွေဟာ ဗုဒ္ဓ
ကျမ်းဂန်တွေမှာ “ပေတ” လို့ ပြောဆိုတာကို တွေ့ရပါတယ်။

“ပေတ” ဆိုတာ “ပြိတ္တာ” ကို ဆိုလိုတာပါပဲ။

ပြိတ္တာဆိုတာ အပယ်လေးဘုံသားဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခ
ကြီးစွာ ခံစားရတဲ့ လောကသား ဖြစ်ပါတယ်။

ပြိတ္တာဆိုရာမှာလည်း သာမန်ပြိတ္တာရှိပြီး၊ ဖန်တီးနိုင်
စွမ်း အနည်းငယ်ရှိတဲ့ ပြိတ္တာဆိုပြီး ရှိကြတယ်။

သရဲ၊ တစ္ဆေလောကဟာ စိတ်ဝင်စားစရာလောက၊
ထူးဆန်းတဲ့လောက ဖြစ်ပေမယ့် စိတ်ကို ထိုင်မှိုင်းစေတဲ့
လောက၊ အတွေးအခေါ် တိမ်းပါးစေတဲ့လောက မဟုတ်ပါ
ဘူး။

(၃၁)ဘုံနဲ့ ပြောရရင် ကံ၊ကံရဲ့အကျိုးကြောင့် ဖြစ်ရပြီး အကုသိုလ်အကျိုးပေးနှင့် သေလွန်ပြီးနောက် ဖြစ်ရတဲ့ ဘဝဖြစ်သလို ကျန်ရစ်သူ၊ စာနာသူများက စာနာမှုဖြင့် ဘဝဆိုးမှ လွတ်မြောက်နိုင်တဲ့ဘဝ ဖြစ်ပါတယ်။

ကဲပါလေ။ ဒါတွေ ပြောရရင်တော့ မိုးလင်းတာတောင် ပြောရမယ့် အကြောင်းအရာတွေက ကုန်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ် အဓိကပြောချင်တဲ့ ကိစ္စကိုပဲ ပြောပါတော့မယ်။

(၁)

ဒီလိုဗျာ ...

အဖြစ်အပျက်ကတော့ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု ကျော်ခဲ့ပါပြီ။
ဒါပေမဲ့ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်သူငယ်ချင်း ခိုးဖောင်အတွက်တော့
တွေးမိတာနဲ့ မနေ့တစ်နေ့ကလို့ လတ်ဆတ်နေခဲ့ပါပဲ။

အဲဒီအခါတုန်းက ကျုပ်တို့အသက်က (၃၀)ဝန်းကျင်
အရွယ်ကောင်းတွေပေါ့။ မိုးကာလအလွန် ဆောင်းဦးတာလရဲ့
တစ်နေ့မှာ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်တို့အတွက် မြိုးမြီးမြက်မြက်
ကျန်မယ့် အလုပ်တစ်ခုကို တာဝန်ယူလုပ်ဖို့ လက်ခံလိုက်
တယ်။

ကျုပ်လက်ခံလိုက်တဲ့ အလုပ်က ကျုပ်တစ်ယောက်
တည်း လုပ်ဖို့မလွယ်ဘူး။

လူအစုအဖွဲ့နဲ့ လုပ်ရင်လည်း ကျုပ်အတွက် သိပ်မကိုက် ပြန်ဘူး။ ဒီတော့ ... ကျုပ်က ကျုပ်နဲ့ စိတ်တူကိုယ်တူသူငယ် ချင်း မိုးမှောင်ကို သတိရလိုက်တယ်။ မိုးမှောင်ကိုလည်း အလုပ်ဖြစ်သွားစေလိုတဲ့ စေတနာကြောင့် ကျုပ် မောင်တော မြို့အစွန်မှာရှိတဲ့ မိုးမှောင်အိမ်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က အသက်အရွယ်တူတွေပေါ့ဗျာ။

အိမ်ထောင်မရှိ လူပျိုဟိုင်းကြီးတွေပေါ့။ ခေတ်ကာလ ကလည်းမကောင်း။ အလုပ်အကိုင်ကလည်း ရှားပါးဆို့တော့ မိန်းမယူဖို့ မဆို့နှင့် ကိုယ့်တစ်ဝမ်းတစ်ခါကိုတောင် အလျဉ် ခီအောင် မနည်းရုန်းကန်နေရတဲ့ ခေတ်ကျပ်ကြီးဖြစ်နေတော့ မိန်းမယူဖို့ ကိုယ်တစ်ပိုင်းသေမတတ် ဖြစ်နေကြတဲ့ ကျုပ်တို့ အဖို့ မိန်းမမယူဝံ့ ဖြစ်နေကြတာပေါ့ဗျာ။

အလုပ်ကိုလည်း ကြီးကြီးစားစား လုပ်ကြတာပေါ့။

ငွေကြေးလေး အဆင်ပြေရင်တော့ ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ မိန်းကလေးကို ဖောင်းရမ်းယူမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး အမြဲရှိ တာပေါ့ဗျာ။

ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာ မပေးပါဘူးဗျာ။

တစ်နှစ်ကောင်းနိုး၊ တစ်နှစ်ကောင်းနိုး မျှော်လင့်ရင်းနဲ့ သာ နှစ်တွေသာ ကုန်လွန်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့အဖြစ်က ဆန္ဒကို ထိန်းချုပ်ပြီးရင်း ထိန်းချုပ်ရင်း ဆိုသလို အရွယ်တွေ သာ တဖြည်းဖြည်း ကြီးရင့်လာကြတယ်။

လယ်ပိုင် ယာပိုင် မရှိ။

ကျွဲ၊ နွား ဆိုတာကလည်း တစ်ကောင်တလေမှ မပိုင်၊ ရေလုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ ဆိုတာကလည်း လှေရှိဦးမှ၊ လှေလည်း မဝယ်နိုင်။

ကျွပ်တို့အရပ်ဒေသမှာက လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုကို ငွေကြေး (ဒါမှမဟုတ်) ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေရှိမှ ကြွယ်ဝချမ်းသာတယ်လို့ သတ်မှတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီလို ပိုင်ဆိုင်တာမျိုးကလည်း ပြည့်စုံကြွယ်ဝမှု တစ်မျိုးပေါ့ဗျာ။

အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းအတွက် မဖြစ်မနေ လိုအပ်တဲ့ လယ်မြေတွေ၊ ကျွဲနွားတွေ ဒါမှမဟုတ် တံငါလုပ်ငန်းအတွက် လှေတွေ၊ ပိုက်ကွန်တွေ ပိုင်ဆိုင်ကြလျှင်လည်း အဲဒီ သူကို ငွေကြေးကြွယ်ဝ ပြည့်စုံသူတွေနှင့် တစ်တန်းတည်း သဘောထားကြတယ်။

ကျွပ်တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ အဲဒီအရာတွေ တစ်ခုမှ မရှိဘူး။

မိသားစုဆိုတာကလည်း ရရစားစား ဘဝမျိုးဆိုတော့ ကျွပ်တို့ကို ပံ့ပိုးပေးနိုင်စွမ်း မရှိကြဘူးပေါ့။ ကျွပ်တို့ကပဲ ဦးဆောင်ပံ့ပိုးနေကြရတာ။

ဒါပေမဲ့ ...

ကျုပ်တို့က အဲဒီလို ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ မရှိလို့ ကိုယ့်ဘဝ ဆိုက် စိတ်ပျက်ပြီး တွေဝေနေတာမျိုး မရှိဘူး။ အလုပ်၊ လုပ် ချင်တဲ့ လူအတွက် အလုပ်မရှားဘူးလို့ ခံယူထားကြသူတွေ။

ဒါကြောင့်လည်း ဘယ်အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့မလုပ် နိုင်တဲ့ အလုပ်ဆိုတာ မရှိသလောက်ပဲ။

လာရောက်ကမ်းလှမ်းတဲ့ အလုပ်မှန်သမျှ ကျုပ်တို့က လက်ခံပြီး အလုပ်ရှင်ကျေနပ်လောက်အောင် လုပ်ပြလိုက် တာချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့အတွက် အလုပ်ဆိုတာ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ ရှိနေတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်လုပ်လုပ်၊ ခေတ်ကာလအခြေ အနေကြောင့်လို့ ပြောရမလား မသိဘူး။ ရသမျှငွေဆိုတာ ပိုလျှံတယ်လို့ မရှိသလောက်ပါပဲ။ မိသားစုတွေ အားလုံး အလုပ်နဲ့လက် မပြတ်အောင် လုပ်ကြပေမယ့် စားဝတ်နေရေး ပူလုံရုံလောက်ပါပဲ။

ကျုပ်သူငယ်ချင်း မိုးမှောင်ရဲ့ဘဝကလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က သက်တူရွယ်တူ စိတ်တူကိုယ် တူ ရှိကြတော့ ညီအစ်ကိုတွေ သံယောဇဉ်မျိုးနဲ့ ခင်မင်ကြ တာလေ။ ဘယ်ကိစ္စမဆို တပူးတွဲတွဲ သွားလာကြတယ်။

ကျုပ်တို့လည်း အရွယ်လေးတွေက ရလာပြီဆိုတော့ ယုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ သွေးသားတွေက ရုန်းကြွလာပြီပေါ့။

ကိုယ့်အရပ်က မိန်းမချောလေးတွေကို မစားရဝခမန်း
အာသာငမ်းငမ်းနဲ့ ငေးကြည့်ရတာလည်း အမောပေါ့ဗျာ။

ရယူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိဖို့ တခြားလူပျိုတွေလို လူပျိုလှည့်
ချင်ပေမယ့် ကျုပ်တို့မှာ မိသားစုအရေးကို ငဲ့ကွက်ပြီး မဝံ့မရဲ
နောက်ဆုတ်လိုက်ရတာချည်းပဲ။

ရွာထဲက မိန်းမချောလေးတွေကလည်း တစ်ရွာတည်း
သား အကြောင်းသိတွေဖြစ်လို့ ထင်တယ်။ အခင်အမင်မပျက်
ပြောဆိုဆက်ဆံကြပေမယ့် သူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ်
ရွေးချယ်ဖို့ကိုတော့ စိတ်ကူးမရှိကြဘူး ထင်ပါတယ်။

သူတို့ဘဝအတွက် အားကိုးလောက်တဲ့ အနေအထား
မျိုး မရှိဘူးလို့ ယူဆထားတယ် ထင်ပါရဲ့။

အချိန်တန်ရင် တခြားသူကို ရွေးချယ်သွားကြတာချည်း
ပဲ။

ကျုပ်နဲ့မိုးမှောင်လည်း အဲဒီလိုချည်း ခံနေရတော့ အရမ်း
ခံပြင်းတာပေါ့ဗျာ။ ကြာတော့ ကျုပ်တို့လည်း ရွာထဲကမိန်းမ
ပျိုတွေကို စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီးကြိုးဝါးမိတာပေါ့။

“အေး ... ငါတို့ကို အထင်သေးတဲ့ နင်တို့တွေကို ငါ
တို့ကလည်း သနားတယ်။ တစ်နေ့ ... ကြည့်နေ ငါတို့ယူ
မယ့် မိန်းမက နင်တို့တွေထက် ဆယ်ပြန်သာတဲ့ မိန်းမချော
မိန်းမလှလေးတွေဆိုတာ နင်တို့တွေ့ရစေမယ်”

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျား။

အဲဒီတို ကြွေးဝါးလိုက်တာက ကျုပ်တို့အတွက် စိတ်
သက်သာမှု အထိုက်အလျှောက် ရသွားတာပေါ့။ ဖြစ်လာတာ၊
ဖြစ်လာတာကတော့ ကဏ္ဍတစ်ခုပေါ့ဗျား။

ကျုပ်တို့အရပ်က ကျုပ်တို့သဘောကျတဲ့ မိန်းမလှတစ်ဦး
အကြောင်းသင့်လို ရွာထဲက ကာလသားတစ်ဦးဦးနဲ့ဖြစ်ဖြစ်
အခြားရွာသားတစ်ဦးဦးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီ ဆိုတာ
နဲ့ ကျုပ်တို့လည်း တကယ်ခံစားရတာပေါ့။

ဒီတော့ ကျုပ်တို့လည်း အဲဒီခံစားမှုကို ဖြေသိမ်ဖို့
ချွန်အရက်ကို နှစ်ယောက်တည်း ဝိုင်းဖွဲ့သောက်ကြပြီး စော
စောတုန်းကလို စကားတွေကို အလှအယက်ပြောရင်း ခံစားမှု
ကို ဖွင့်ထုတ်ကြတာပေါ့။

(ခေတ်စကားနဲ့ ပြောရရင်တော့ ကိုယ်ကချိန်လိုက်
လင်နောက်လိုက် ဆိုသလိုပေါ့ဗျား။)

ကျုပ်တို့က စိတ်ကူးနဲ့ ချိန်ရုံရှိသေးတယ်၊ ကျုပ်တို့
ထက် ဓနအင်အား သာလွန်တဲ့ ကာလသားတွေက လက်
သွက် ခြေသွက်နဲ့ မသွားကြတာချည်းပဲ။

ဒီလိုနဲ့ နှစ်ကာလတွေသာ တဖြည်းဖြည်း ကျော်လွန်
ကုန်ဆုံးသွားတယ်။

ကျုပ်တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးကတော့ လက်တွေ့မှာ ဘာ
တစ်ခုမှ ဖြစ်မလာဘဲ လူပျိုသိုးကြီးအဖြစ်နဲ့ပဲ ကျန်ရစ်ဖြစ်နေ
ကြရတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ စိတ်ဓာတ်မကျပါဘူး၊ နောက်ပေါက်
ကာလသားတွေ ကျော်တက်သွားလေတိုင်း ကျုပ်တို့က ဒီလို
ကြိမ်းမောင်းကြတာပေါ့ဗျာ။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ကို ငါတို့က အကြောပေး
လိုက်တာ၊ အလကား အကြောပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့
သန်တာလောက်တော့ ငါတို့က သနားတယ်၊ တစ်နေ့ ခွင်
ကြိုတဲ့အခါ ငါတို့ ဘယ်လောက်သန်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့
မျက်လုံးပြူးသွားလောက်အောင် လက်တွေ့ပြမယ်ကွ”

(၂)

မိုးမှောင်နဲ့ တွေ့ဖို့ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် ဒီကောင် အိမ်မှာ ရှိမှရှိပါ့မလားဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် ခြေလှမ်းတွေကို ကျုပ် သွက်သွက်လှမ်းနေမိတယ်။ တစ်နေရာရာကို မိုးမှောင် ခရီး လွန်နေရင်တော့ ကျုပ် လက်ခံခဲ့တဲ့ အလုပ်ကို စိတ်မကောင်း စွာနဲ့ပဲ ပြန်ပယ်လိုက်ရမှာ။

အခြားသူတစ်ဦးဦးနဲ့ အဖော်စပ်ပြီး လုပ်ကိုင်ရင်တော့ မဖြစ်မဟုတ်။ ဖြစ်သွားမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လုပ်ရမယ့် အလုပ် က တောထဲမှာ ရက်သတ္တပတ်ခန့် တောတိုးပြီး လုပ်ရမှာဆို တော့ စိတ်တူကိုယ်တူ ရှိမှသာ အဆင်ပြေမှာလေ။

ကျုပ်နဲ့ မိုးမှောင်ဆိုတာက အထူးပြောစရာ မလိုလောက် အောင် ဟန်ချက်ညီတာဆိုတော့ မိုးမှောင်နေရာမှာ အခြားသူ ကို အစားထိုးလို့ မဖြစ်ဘူး။

ဒီအလုပ်မျိုးတွေကို မဆိုထားနှင့် ဒီအလုပ်ထက် အဆများစွာ ပင်ပန်းခက်ခဲပြီး အန္တရာယ်များတဲ့ အလုပ်တွေကို တောင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က နားလည်မှုရှိရှိ၊ သစ္စာရှိရှိနဲ့ အတွဲညီညီ လုပ်ခဲ့ကြတာ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး။

ဘယ်လိုအခက်အခဲမှ မရှိဘဲ အဆင်ပြေချောမွေ့ခဲ့တာ ချည်းပဲ။

“ဟိုက် ... တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ငါ့ကောင်ကြီး ရှိနေသေးလို့”

မိုးမှောင်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက လှမ်းတွေ့လိုက်တာကြောင့် ကျုပ် စိတ်အားတက်သွားတယ်။ မောင်မင်းကြီးသားက ဝက်ခြံအနီးမှာ ဝက်စာကျွေးနေတာလေ။

ဒီကောင်ကလည်း ခြံဝင်းထဲဝင်လာတဲ့ ကျုပ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်တော့ ဝမ်းသာအားရ ဖိတ်ခေါ်တာပေါ့။

အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ ကျုပ်တို့နှစ်ဦး ထိုင်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျုပ်က လာရင်းကိစ္စကို အချိန်မဆိုင်းဘဲ ပြောချလိုက်တယ်။

အကြောင်းစုံ သိသွားတဲ့ မိုးမှောင်လည်း အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပြီ။

“ဟား ... သိပ်ကောင်းတဲ့ အလုပ်ကွာ၊ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးက ရခဲတယ်ကွ၊ မင်း လက်ဦးလို့သာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် ဒီပေါက်ဖော်ကြီးက တခြားသူကို အပ်လိုက်မှာကွ”

“ဟုတ်တယ် ... ငါလည်း အဲဒါကိုသိလို့ မင်းကို တောင် မတိုင်ပင်ဘဲ ချက်ချင်းပဲ လက်ခံလိုက်တာ၊ ပြီးမှ တိုင်ပင်မယ်ပေါ့ကွာ”

“ဟားကွာ... ပြောရမယ့်သူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းရဲ့ သဘောက ငါ့သဘောပဲပေါ့ကွာ”

“အိုကေ ... အခု ငါ စရန်ငွေ တစ်သိန်းယူလာတယ်၊ ငါးသောင်းကိုတော့ မင်းနဲ့ငါ ခွဲယူလိုက်မယ်၊ ကျန်ငါးသောင်း ကိုတော့ တို့ခရီးအတွက် လိုအပ်မယ့်ရိက္ခာတွေ ဝယ်မယ်၊ မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်တောင် ဒီလောက်ကောင်း မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ကျုပ်တို့နှစ်ဦးက ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးမှာမဆို အထူးတလည် ညှိနှိုင်းဖို့ မလိုဘဲ ပြေလည်သွားကြတာချည်းပဲလေ။

အဲဒီနေ့ ညနေခင်းမှာပဲ ကျုပ်တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးက လုပ်ငန်းစတင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ချက်အရက်ကို ခွက်လှည့်သောက်ရင်း ညဉ့်နက်တဲ့အထိ စကားပြောလို့ မဆုံးနိုင် ဖြစ်နေကြတာပေါ့။

ဝိုင်းဖွဲ့စမှာဘော့ ကျုပ်တို့ပြောတဲ့ စကားတွေက အလုပ် နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောတဲ့စကားတွေ။

အဲ ... အရှိန်လေးလည်း မြင့်လာရော မိသားစုအခြေအနေကို အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးဖြစ်ကြတယ်။

အရှိန်မြင့်လာတာနဲ့အမျှ ကျုပ်တို့စကားလမ်းကြောင်းတွေရဲ့ ဦးတည်ရာကလည်း တဖြည်းဖြည်း ဘေးထွက်လာပါရော။

ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ဘေးထွက်သွားလဲ မသိဘူး။

တကယ်တော့ အလုပ်အကြောင်း မိသားစုအရေးကိစ္စအကြောင်းတွေ ဆိုတာက အချိန်ကြာကြီး ပြောရလောက်အောင် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ ကျုပ်တို့နှစ်ဦးအဖို့ အဲဒီလိုဖြစ်တာက တစ်ကြိမ်တည်း မဟုတ်ဘူး။

အခုလို ယကာဝိုင်းဖွဲ့မိတိုင်း ဖြစ်နေကျကိစ္စ။ အဲဒီလို ဦးတည်သွားတဲ့ လမ်းကြောင်းကလည်း တခြားလမ်းကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ကချိန်လိုက်၊ လင်နောက်လိုက်ဆိုတဲ့ ဂေါ်မစွဲဖြစ်ရတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ကြိုးဝါးမိတဲ့ ကိစ္စကြီးပဲ။

နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ဆိုပြီး တစ်ယောက်တစ်မျိုး မရိုးနိုင်အောင် ကြိမ်းဝါးရင်း အပြိုင်အဆိုင်ပေါက်ကွဲနေကြတာပေါ့။

ကျုပ်တို့နှစ်ဦးရဲ့စိတ်ဆန္ဒတွေက အလွန်အမင်း ပြင်းထန်နေလို့လား။ ကံကြမ္မာကပဲ ကျုပ်တို့ကို မကြည့်ရက်တော့

လို့လား။ ကျုပ်တို့အာသာငမ်းငမ်း တောင့်တနေတဲ့ ဆန္ဒကို
အချိန်တိုတိုအတွင်း ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်ပါတယ်။

ကျုပ်တို့ တကယ့်ကို ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြတယ်။ တသိမ့်သိမ့်
လို့က်ဖို၊ တရှိုက်မက်မက် ခံစားခဲ့ကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ ... ကျုပ်တို့နှစ်ဦးရဲ့ ဘဝတွေကတော့ ...။

(၃)

ညက ဘယ်လောက်ကြာအောင် ရေချိန်လွန်သွားတယ်
မသိဘူး မနက်ကျတော့ မနည်းထယူရတယ်။ ဒါကလည်း
ကျုပ်တို့အဖို့တော့ မထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စပါပဲလေ။

ဘယ်လောက် အသောက်များများ၊ အလုပ်လစ်ဟင်း
တယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။

နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ချိန်းဖားတဲ့ အချိန်အတိုင်း ကျုပ်
တို့နှစ်ဦး တွေ့ဆုံပြီး ခရီးထွက်ဖို့အတွက် ဝီရိယရှိရှိနဲ့ပြင်
ဆင်ကြတာပေါ့။

တောတိုးမယ့်ရက်အတွင်း လိုအပ်မယ့် စားနပ်ရိက္ခာ
တွေကို ဝယ်ယူစုဆောင်းကြတယ်။

ရိက္ခာတွေ ပြည့်စုံတော့မှ ရေလမ်းခရီးအတွက် ကျုပ်
တို့ အလုပ်ရှင် ပေါက်ဖော်ကြီး ဆန်နီ စီစဉ်ပေးတဲ့လှေကို

စစ်ဆေးတယ်။ အသေးစိတ် ကြည့်ရှုပြီး လိုအပ်တာတွေကို အားချင်းပြင်ဆင်တယ်။

အားလုံး စိတ်ချရပြီဆိုတာနှင့် နောက်တစ်နေ့ မနက် မှာပဲ ကျုပ်တို့ခရီးစဉ်ကို စတင်လိုက်တယ်။

ကုလားတန်မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ကျုပ်တို့ စုန်ဆင်းလာ ခဲ့ကြတယ်။

လေကြောင်း၊ ရေကြောင်းက သင့်နေတော့ ကျုပ်တို့ လှေသမ္ဗန်ကြီးက ထင်ထားတာထက်တောင် ခရီးပေါက်သွား တယ်။

ခြံပြင်ချောင်းဝကို နေ့လယ်ခင်းအချိန်လောက်မှာ ရောက် သွားတယ်။ ကျုပ်တို့လည်း ချောင်းအတွင်း မဝင်သေးဘဲ ချောင်းဝနှင့် ကိုက်ငါးဆယ်လောက် အကွာမှာ သမ္ဗန်ကို ကမ်းဘေးကပ်၊ ကျောက်ချရပ်နားပြီး နေ့လယ်စာ စားကြ တယ်။

စားသောက်ပြီးတော့ ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း ဖိဒီဆေး ပေါ့လိပ်ဖွာရင်းက ဒီရေအတက်ကို စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်တယ်။ ဒီရေက ညနေစောင်းမှာ တက်လာတယ်။ ကျုပ်တို့ မျှော်မှန်း တဲ့ ရေစူးအမှတ်ကို ဒီရေရောက်တာနှင့် သမ္ဗန်ကို ကမ်းက ခွာပြီး လေကြောင်းအကူအညီနှင့် ရွက်လွှင့်လိုက်ပြီး ခြံပြင် ချောင်းဝဆီ ဦးတည်ထွက်ခွာလိုက်ကြတယ်။

ခြံပြင်ချောင်းက ကုလားတန်မြစ်ရဲ့ ချောင်းလက်တက် တစ်ခု ဖြစ်သလို အကွေ့အကောက်လည်း အလွန်များပါတယ်။ အခြားချောင်းလက်တက်တွေထက်လည်း ရှည်လျားပါတယ်။

ကျုပ်တို့အရပ်က ဒေသခံတွေရဲ့ လူမှုဘဝတွေအတွက် အလွန်အရေးပါတဲ့ ချောင်းလက်တက်တစ်ခုလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ရွာပေါင်းများစွာကို ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားတာကြောင့် တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ ကူးသန်းသွားလာရာမှာ အလွန်အားထားရ တယ်။

ကျုပ်တို့လည်း အဲဒီချောင်းတစ်လျှောက် တစ်ညအိပ် ခရီးနှင့် နောက်တစ်နေ့ခရီးကို ဖြတ်သန်းပြီးမှ ကျုပ်တို့ဦးတည် တဲ့ မေယုတောင်ခြေသို့ ဆိုက်ရောက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တောင်ခြေမှာ ညအိပ်ရပ်နားပြီး တစ်နေ့တာခရီးမျှ တောတိုးပြီးမှ ကျုပ်တို့လိုချင်တဲ့ ထင်းလံများ ခုတ်ယူနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီထင်းလံတွေ ခုတ်ယူဖို့ အလုပ်အပ်လိုက်သူက “ငါးစူရရွာ” က မီးသွေးဖိုလုပ်ငန်းရှင် ပေါက်ဖော်ကြီး ဆန်နီ ပေါ့။

ဒီတစ်ကြိမ် အဆင်ပြေ ချောမွေ့ပါက နောင်ဆိုလျှင် ကျုပ်တို့ကိုပဲ အလုပ်အပ်တော့မယ်လို့ မက်လုံးပေးလိုက်တာ ကြောင့် ကျုပ်တို့လည်း အတိုင်းထက်အလွန် စိတ်အားတက် ခဲ့ကြတယ်။

ဒီလိုအခွင့်အရေးရဖို့ ဆိုတာက မလွယ်ဘူးလေ။

ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့လည်း တရုတ်ကြီးစိတ်တိုင်းကျဖြစ်
စေဖို့ ဝီရိယရှိရှိ လုပ်ကိုင်ပြလိုက်မယ်ပေါ့ဗျာ။

မေယုတောင်ခြေ ဆိုက်ရောက်တာနဲ့ ကျုပ်တို့လည်း
အချိန်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်တွေကို အားချင်း
လုပ်ကိုင်ကြတာပေါ့။

သတ်မှတ်ထားတဲ့ နေ့ရက်ထက်စောပြီး အလုပ်တွေ
ပြီးစီးပါက တရုတ်ကြီးက သဘောကျပြီး ကျုပ်တို့ကို
ဘောက်ဆူးပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်သေးတာဆိုတော့။

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်လည်း ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ လူငယ်
များပီပီ ရှိသမျှ ခွန်အားကို အစွမ်းကုန် အသုံးချပြီး ထင်းလံ
တွေကို ခုတ်ကြတယ်။ အဲဒီ ထင်းလံတွေ ရရှိဖို့ မေယုတော
နက်အတွင်းပိုင်းအထိ တစ်ရက်ခရီးမျှ မနားတမ်း တောတိုး
ခဲ့ရတယ်။

ထင်းလံတွေ ခုတ်ပြီးရုံနှင့် မပြီးသေးဘူး။

အဲဒီ ခုတ်ပြီးသား ထင်းလံတွေကို သမ္ဗန်ဆိုက်ကပ်
ထားတဲ့ နေရာအထိ သယ်ယူရဦးမယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က
သမ္ဗန်တစ်စီးစာ ပြည့်မီဖို့ ပမာဏကို မှန်းဆပြီး ခုတ်ယူကြ
တာပေါ့။

ရမ်းခတ်လို့လည်း မရပြန်ဘူး။ ခံချိန်မမီတဲ့ ကိုင်းဖျား
ကိုင်းနားတွေကို ချန်ထားပြီး ပေါင်လုံး၊ လက်မောင်းလုံး
အရွယ်အစားတွေကိုပဲ ရွေးပြီးခတ်ယူရတယ်။ ပြောရရင်တော့
အတော့်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ယူရတဲ့ အလုပ်ပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်တို့လည်း သမ္မာန်တစ်စီးစာရရှိဖို့ ထင်းလံတွေကို
နှစ်ရက်ခန့် အချိန်ယူခတ်မယ်လို့ သတ်မှတ်ထားကြတယ်။

တစ်နေ့တော့ နေဝင်မိုးချုပ်သွားတော့ ကျုပ်တို့ ခုတ်ယူ
ထားတဲ့ ထင်းလံပမာဏက ကျုပ်တို့မှန်းဆထားတာထက်
ပိုပြီး ရရှိနေတာကို တွေ့ရတော့ ကျုပ်တို့လည်း အတော့်ကို
စိတ်အားတက်သွားကြတာပေါ့။

“ပုဏ္ဏားကရေ ... အနေအထားက တို့မှန်းထားတာထက်
တောင် ကောင်းနေပါလားကွ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် နောက်တစ်
နေ့မှာ တို့တွေ နေ့တစ်ဝက်လောက်နဲ့ ပြတ်မယ်ထင်တယ်”

သူငယ်ချင်း မိုးမှောင်က ခုတ်ပြီးသား ထင်းလံတွေကို
လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီး အားရဝမ်းသာ ပြောလေရဲ့။ ဒီနေရာမှာ
ကျုပ် တစ်ခုပြောဖို့ ကျန်ခဲ့တယ်ဗျ။

တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်က သူငယ်ချင်းနာမည်ကို
သာ မိတ်ဆက်ပေးပြီး ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် မိတ်ဆက်မပေးရသေး
ဘူးလေ။

ကျွန်နာမည်က ပုဏ္ဏက။ နာမည်ကတော့ နည်းနည်း ထူးဆန်းသလို ရှိတာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်တို့အရပ်ဒေသမှာတော့ ကျုပ်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က အမြဲတမ်း တပူးတွဲတွဲ နေတတ်ကြတော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ပုဏ္ဏကမိုးမှောင်လို့ တွဲပြီးခေါ်ကြတယ်ဗျ။

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို မြင်တာနဲ့ လူငယ်ကာလသားတွေက ...

“ဟေ့ ... ဟိုမှာ ဂေါ်မစွဲတဲ့ ပုဏ္ဏကမိုးမှောင်တို့ လာနေပြီ” လို့ ပြောတတ်ကြတယ်။

ထားပါတော့လေ။ ဒါက အကြောင်းဆိုက်လို့ ပြောလိုက်ရတာပါ။

တကယ်ပါပဲ။ မိုးမှောင် ပြောလို့ ကျုပ်လည်း ခါးတောင်းကျိုက်ကို မြတ်ပြီး ထင်းလံတွေကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလိုက်တော့ သိပ်ကို ကျေနပ်စရာ ကောင်းနေတယ်လေ။

“သေချာတာပေါ့ကွာ၊ နေ့တစ်ဝက်ဆိုတဲ့ အချိန်ပိုထွက်လာတာ နည်းတာမှတ်လို့၊ ဒီလောက်အထိ တို့တွေ တောတိုးခဲ့လို့ပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် ထင်းလံတွေ ဒီလောက်ရဖို့ မလွယ်ဘူး။”

“အဘမူန်ကြီး ပြောသလိုပေါ့ကွာ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဟိုအကြော တင်းရဲသလို၊ လက်ကြောလည်း တင်းရဲတယ်ဆိုတာလေကွာ ... ဟား ဟား ဟား။”

ဘာရယ်မဟုတ် ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ကျုပ်တို့ နှစ်ဦးလည်း အားပါးတရ ရယ်မိကြတယ်။

ဆိုလိုတဲ့သဘောကတော့ဗျာ ...။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် က မမိမကပ်ဘဲ စိတ်တူကိုယ်တူနဲ့ လက်ကြောတင်းတင်းလုပ် ခဲ့ကြလို့သာ အခုလို ခရီးပေါက်ခဲ့တာပေါ့။

အလုပ်ခရီးတွင်သွားတော့ ကျုပ်တို့လည်း ပင်ပန်းတာ ကို မေ့လျော့သွားပြီး အတော်လေး မှောင်ရိပ်သန်းတော့မှ အလုပ်သိမ်းလိုက်ကြတယ်။

ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို သိမ်းဆည်းပြီးတာနှင့် အလုပ်နား ချိန်ရောက်တော့ ကျုပ်တို့အကျင့်အတိုင်း အသင့်ယူဆောင် လာတဲ့ ချက်အရက်ကို တစ်မိမိခွဲသောက်ရင်း အနားယူကြ တာပေါ့။

ကျုပ်ကသာ အရက်ကို တစ်မိမိခွဲသောက်နေတာလေ။ မိုးမှောင်ကတော့ အရက်ကို ကျုပ်လို ဖိမ်ခံသောက်မနေနိုင် ဘူး။

သူက အရက်ကို တစ်မိမိခွဲသောက်လိုက်၊ ညစာအတွက် ချက်ပြုတ်လိုက် လုပ်နေတယ်။

ဒါကလည်း သူ့ဝါသနာကြောင့် သူကိုယ်တိုင် လိုလို လားလား တာဝန်ယူနေကျ ကိစ္စတစ်ခုပါပဲ။ တကယ်လည်း အချက်အပြုတ်မှာ ကျွမ်းကျင်ပါတယ်။

ချက်ပြုတ်ပြီးတော့ ကျုပ်တို့လည်း ညစာကို မစားသေးပါဘူး။ အရက်သောက်ရတာ ရေချိန်မကိုက်သေးတော့ ရေချိန်ကိုက်အောင် သောက်ကြတာပေါ့။ ရေချိန်လွန်လာတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျုပ်တို့ဘဝမှာ ဘဝင်မကျဖြစ်ကြရတဲ့ လူပျိုသိုးဘဝအပေါ်မှာ မကျေမနပ် ပေါက်ကွဲမိပြန်ရော။

အလုပ်ကလည်းပင်ပန်း၊ ချက်အရက်သောက်ရတာလည်း အခါတိုင်းထက် ခံတွင်းတွေ နေဆိုတော့ သောက်လို့ မဝနိုင် ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့က အရက်ကို ဘယ်လောက်သောက်သောက် အသိတရား လွတ်သွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဘူး။

အရက်သမားတွေလို အရက်ကို မသောက်ရ မနေနိုင်တဲ့ လူစားမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။

အလုပ်ကို ဝီရိယရှိရှိလုပ်မယ်။ အလုပ်ပြီးရင်တော့ အပန်းဖြေတဲ့ သဘောမျိုး မှီဝဲမယ်။

အရက်သေစာ သောက်သုံးခြင်းအပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ ကျုပ်တို့သဘောထားက အဲဒီလောက်ပါပဲ။

သစ်ပင်ကြီးတွေ ထူထပ်လွန်းတဲ့ တောနက်ကြီးဖြစ်လို့ အမှောင်လွှမ်းမိုးမှုက အရမ်းမြန်တယ်။

အရက်ကလည်း သောက်လို့ကောင်း၊ စကားကလည်း ပြောလို့ကောင်းဖြစ်နေတော့ အချိန်ကုန်လို့ ကုန်မှန်းမသိ

ဖြစ်နေကြတယ်။ ကျုပ်တို့လည်း ညစာကို ရေချိုးပြီးမှ စားကြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကျုပ်တို့စခန်းနဲ့ ကိုက်တစ်ရာလောက် ကွာဝေးတဲ့ ချောင်းငယ်လေးရှိရာကို ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

ရေကျချိန်ဖြစ်လို့ ချောင်းရေက အရမ်းကို ရေစီးသန်တယ်။

ချောင်းထဲကို မိုးမှောင်က အရင်ဆင်းသွားတယ်။ 'ရေစီးအားကို သတိပြုမိသွားတော့ ဆင်းဖို့ဟန်ပြင်နေတဲ့ ကျုပ်ကို သူက လှမ်းသတိပေးတယ်။

“ဟေး ... ပုဏ္ဏက၊ ရေစီးသန်တယ်နော်၊ သတိထားဆင်း၊ အတင့်ရဲ့ပြီး ချောင်းအလယ်ကို မသွားနဲ့။”

“ဟုတ်လား ... ဒါဆိုလည်း ချောင်းအစပ်မှာပဲ ချိုးကြတာပေါ့ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို ကျုပ်လည်း ချောင်းကမ်းစပ်နေရာကို ခုန်ဆင်းလိုက်တယ်။

ရေနဲ့ထိတွေ့လိုက်ရတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားတယ်။ ချောင်းကမ်းစပ် ဆိုပေမယ့် ရေအနက်က ခါးလယ်လောက်ရှိတော့ ရေချိုးရတာ အဆင်ပြေတယ်။

“အား ... ကောင်းလိုက်တဲ့ ချောင်းရေကွာ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးသွားတာပဲ၊ မူးနေတဲ့ ခံစားမှုလေးတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး။”

ဦးခေါင်းကို ငုံ့ချည် ပေါ်ချည်လုပ်ပြီး ရေချိုးနေတဲ့ မိုးမှောင်က စကားစလိုက်တော့ အကြောင်းသိဖြစ်နေတဲ့ ကျုပ်ကလည်း ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး ...

“အကြောင်းသိတွေပါ မိုးမှောင်ရာ၊ မင်းက ပျောက်သွားတဲ့ ယမကာအရှိန်လေး ပြန်လိုချင်နေပြီ မဟုတ်လား။”

“ဟဲ ... ဟဲ ... နည်းနည်းပေါ့ကွာ၊ အရှိန်လေးပြန်ပျိုးတဲ့ သဘောလောက်ပေါ့”

“အေး ... ငါကလည်း မင် အဲဒီလို ပြောမှပြောပါ့မလားလို့၊ မင်းက စားဖိုမျိုးဆိုတော့ မင်းကို ဦးစားပေးရမှာပေါ့ကွာ”

“ဒါဆို မင်းက မလုပ်တော့ဘူးပေါ့”

မိုးမှောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး မေးလိုက်တော့ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်အကျင့်အတိုင်း တဟဲဟဲ ရယ်လိုက်ပြီး ...

“ငါက လုပ်ချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ပျင်းနေမှာစိုးလို့ အဖော်လုပ်ရင်း တစ်ခွက်တစ်ဖလား လိုက်သောက်ရမှာပေါ့”

“ခွေးကောင်”

“ဟား ဟား ဟား”

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရယ်သံတွေက တိတ်ဆိတ်မှုအတွင်း ဟိန်းထွက်သွားပါတယ်။ ကျုပ်တို့လည်း ချောင်းရေ

ကို အားပါးတရ ချိုးပြီးတာနှင့် စခန်းပြန်ဖို့ ကမ်းပေါ်တက် လိုက်တယ်။

မိုးမှောင်က ကျုပ်အရင် တက်သွားတယ်။

ကမ်းပေါ်ရောက်တော့ သူက ရေစိုပုဆိုးကို ရေညှစ်နေ ရင်းက ကျုပ်တက်အလာကို စောင့်နေတယ်။

အဲဒီအစိုက်မှာပဲ ချောင်းထဲမှာပဲ ရှိနေသေးတဲ့ ကျုပ် ရဲ့ အထိတ်တလန့် အသံကြောင့် မိုးမှောင်လည်း တအံ့တသြ ဖြစ်သွားတာပေါ့။

“ဟေ့ ... ဟေ့ကောင် ... မိုးမှောင်။ နား ... နားထောင် စမ်း။ ဘာ ... ဘာသံလဲ”

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်လည်း တိုင်ပင်ထားသလို စူးစူးစိုက် စိုက် နားစွင့်ပြီး အကြည့်ကိုလည်း အသံလာရာ ချောင်းရိုး တစ်လျှောက် အစွမ်းကုန် ဖြန့်ကျက်ထားလိုက်တယ်။

မကြာပါဘူး။

အမှောင်ထဲမှာ ကျင့်သားရနေတဲ့ မျက်လုံးအိမ်ထဲကို အံ့သြဖွယ်မြင်ကွင်းက ရုတ်ခြည်းတိုးဝင်လာတယ်။

မြင်ကွင်းသာလျှင် မဟုတ်ဘူး။ ရေပြင်ကို တဖြန်းဖြန်း ရိုက်ခတ်နေတဲ့ အသံကိုပါ သတိပြုမိလိုက်တယ်။ အရာရာ ကို အသေအချာ သတိပြုမိစဉ်မှာတော့ ကျုပ်လည်း အထိတ် တလန့် ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဟာ ... မိုး ... မိုးမှောင်၊ လူ ... လူတစ်ယောက်
ရေနှစ်နေပြီကွ”

✦ * ✦

“ဝုန်း”

ကျုပ် ဟန်တားဖို့ ပြင်ဆင်တုန်း ရှိသေးတယ် ဘယ်
လိုမှ မမိလိုက်တော့ဘူး။

အလွန်စိတ်မြန်လက်မြန် ရှိလှတဲ့ မိုးမှောင်က ချောင်း
ထဲ ဒိုင်ဗင်ထိုးချပြီး ရေစီးအားကို အန်တုပြီးတော့ အဲဒီအသံ
ထွက်ပေါ်တဲ့ ချောင်းလယ်ကို အလျင်အမြန် ကူးခတ်သွား
တယ်။

လက်မတင်လေးလို့ ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ။

ရေစီးကြောင်းနဲ့အတူ မြုပ်ချည် ပေါ်ချည် ရွေ့လျားလာ
တဲ့သူကို အမိအရ ဆယ်ယူနိုင်လိုက်တယ်။ လွယ်လွယ်ကူကူ
တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ မိုးမှောင်အဖို့ အမောဖောက်မတတ်
ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆယ်ယူခဲ့ရတာပေါ့။

မိုးမှောင် ရောက်ရှိသွားချိန်မှာပဲ အဲဒီလူလည်း ခံနိုင်
ရည်စွမ်းအား မရှိလောက်အောင် ရေမွန်းနေပြီလေ။
စက္ကန့်အနည်းငယ်လောက် နောက်ကျသွားလို့ကတော့ အဲဒီလူ
အဖို့ ဘယ်လိုမှ အသက်ရှင်သန်ခွင့် ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။

ကျုပ်ဆိုလျှင်တော့ မိုးမှောင်လို ဘယ်စွန့်စားဝံ့မလဲဗျာ။
သတ္တိကြောင်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ ရေကူးကျွမ်း
ကျင်မှုက မိုးမှောင်ရဲ့ ခြေဖျားကိုတောင် လိုက်မိတာမဟုတ်
ဘူး။

မှောင်နှင့်မည်းမည်းဆိုတော့ ကျုပ်တို့လည်း ရေနစ်တဲ့
သူကို သေချာမကြည့်မိကြသေးဘူး။ မိုးမှောင်လည်း သေချာ
ဘယ်ကြည့်နိုင်ပါ့မလဲ။

အဲဒီလူကို နောက်က သိုင်းဖက်ပြီး ရေစီးအားကို ကန်
ပြီးတော့ ကူးခတ်ရတာဆိုတော့ ရေနစ်သူ မဆိုထားနှင့်
မိုးမှောင်ကိုယ်တိုင်တောင်မှ အသက်လုကူးခတ်ရတာ မဟုတ်
လား။

ကမ်းကိုရောက်တော့ ဒီကောင်လည်း အားအင်ကုန်ခန်း
ပြီး ကျုပ်အကူအညီကြောင့် ကမ်းပေါ်တက်နိုင်တာ။ ကျုပ်
လည်း ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအတွက် အရမ်းစိုးရိမ်သွားတယ်။

ဒီကောင် ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ဘဲ ခြေပစ်လက်ပစ်
ပက်လက်လှန်ပြီး လေကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက်နေရတယ်။

ကျုပ်လည်း ဒီကောင့်ကို စိုးရိမ်ပြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ပေး
ရမှန်းမသိနဲ့ ပျာယာခတ်နေတာပေါ့။

“ဟေ့ ... ဟေ့ကောင်၊ မိုးမှောင် ... သူငယ်ချင်း ...
မင်း ... မင်း အဆင်ပြေပါတယ်နော်”

ကျုပ် သူ့နာမည်ကို အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ပြီး သူ့ပခုံးကို
ကိုင်လှုပ်လိုက်တယ်။

ဒီကောင်က ဘာစကားမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ တဖူးဖူး လေမှုတ်
သံကြီးပဲ ထွက်နေလို့ ကျုပ်လည်း အစိုးရိမ်လွန်ပြီး ဒီကောင့်
ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တဆတ်ဆတ် လှုပ်ခါပြီး တစ်မေးတည်းမေး
နေမိတာပေါ့။

ကျုပ် လုပ်နိုင်စွမ်းတာကလည်း ဒါပဲရှိတာ မဟုတ်
လား။

ကျုပ်လုပ်ပေါက်က မိုးမှောင်အတွက် သက်သာမှုကို
ဖြစ်မသွားဘဲ ပိုပြီးအခဲရခက်သလို ဖြစ်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့။
အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်လည်း ပူထူနေတော့ တယ်တွေးမိမလဲ
ဗျာ။

စကားပြောမရလောက်အောင် အမောဖောက်နေသူကို
ကိုင်စောင့်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့။

ကြာတော့ မိုးမှောင်လည်း အတော် အမြင်ကတ်သွား
တယ် ထင်ပါရဲ့။

အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက်နေရင်းက အားတင်းပြီး ကြိမ်းမောင်းအော်ဟစ်တော့မှ ကျုပ်လည်း ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကို သတိထားမိသွားတယ်။

“ငါ ... ငါ ... အစိုးရိုမ်လွန်သွားလို့ပါကွာ”

လို့ ကပျာကယာတောင်းပန်ပြီး ပက်လက်အနေအထားက ထိုင်နိုင်အောင် သူ့ကို ဖေးမထူလိုက်ရတယ်။

ဒီတော့မှ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်လည်း ရေနစ်သူရဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်စုဖို့ သတိရမိတော့တယ်။ အဲဒီလူကလည်း ကမ်းပေါ်ကို ပွေ့တင်လာပြီးကတည်းက ခွေခွေလေး အနေအထားအတိုင်း မတုန်မလှုပ် ငြိမ်သက်နေတော့ ကျုပ်တို့လည်း သေပြီလား၊ အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လားလို့ စိုးရိမ်သွားတော့တယ်။

မိုးမှောင်လည်း အတော်လေး နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပြီဆိုတော့ ကိုယ် အသက်လုပြီး ဆယ်ယူလာတဲ့သူအပေါ်မှာ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ငိုမိစ္ဆန့်စားခဲ့ရကျိုး နပ်မှနပ်ပါလေစလို့ စိုးရိမ်သွားမှာပေါ့။

မှောင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတော့ မြင်ကွင်းက မပြတ်သားဘူး ဖြစ်နေတယ်။

မျက်လုံးက ကျင့်သားရလို့သာ ဝိုးတဝါး မြင်နေရတာ။ ကျုပ်လည်း အဲဒီလူအနား သွားလိုက်ပြီး ခွေခွေလေး ရှိနေ

တာကို ပက်လက်အနေအထားဖြစ်အောင် ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆွဲ
လှည့်လိုက်တာနဲ့ ...

“ဟာ ... ဒါ ... ဒါ”

ကျုပ်မျက်လုံးတွေက အထိတ်တလန့် ပြူးကျယ်သွား
သလို ကုန်းကွကွဖြစ်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း နောက်ကို
ဆတ်ခနဲ ယိမ်းယိုင်သွားတယ်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ရှေ့ပြန်ငိုက်သွားပြန်တယ်။ ဒီတစ်
ကြိမ်မှာတော့ နောက်ပြန်ယိုင်မသွားတော့ဘဲ ကုန်းကွကွ
ကျုပ် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ဖားပြုတ်ကြီးလို ထခုန်မိလိုက်တော့
တယ်။

ကျုပ်ပါးစပ်ကလည်း ပမ်းခေါင်းသံကြီး ထွက်ပေါ်သွား
ပြီး ...

“ဟား ... မိန်း ... မိန်းကလေးကွ၊ မိုး ... မိုးမှောင် ...
သူငယ်ချင်း ကြည့် ... ကြည့်စမ်းပါဦး”

“ဟေ ... ဟုတ်လား”

မိုးမှောင်လည်း အံ့ဩသွားပြီး မတ်တတ်ပင် မရပ်
တော့ဘဲ လေးဖက်ထောက်ရင်း မိချောင်းသွား သွားရင်းက
ကျုပ်ရှိရာ ရောက်လာတယ်။

သူကယ်ဆယ်လိုက်တဲ့သူကို ကြည့်ပြီး အသက်ရှူမှား
မတတ် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားတယ်။

မိန်းမငယ်လေးတစ်ဦး။

ဝင်းပစိုပြည်ပြီး ဈေးမောလှတဲ့ မျက်နှာလေးက အမှောင်ထဲမှာတောင်မှ သံသိသာသာ ဝင်းမွတ် ကြည့်စင်နေတယ်။ ရှည်လျားနက်မှောင်တဲ့ ဆံ့နွယ်တွေကလည်း မြေပြင်ပေါ်မှာ ကပိုကရို ပြန့်ကျဲနေလေရဲ့။

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်လည်း မိန်းကလေးရဲ့မျက်နှာကိုသာ မက ခေါင်းဖျားခြေဆုံး ကြည့်ရင်းက ကြည့်လို့မဝနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြတယ်လေ။

ဖားပြုတ်မျက်လုံးကြီးလို ပြူးအစ်နေတဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ ကြည့်ရှုမဝ ဖြစ်နေစဉ်မှာပဲ မိန်းကလေးပါးစပ်ဖျားက ရေတွေ ရုတ်တရက် အန်ထွက်လာတယ်။

ဒီတော့မှ ကျုပ်တို့လည်း မိန်းကလေးကို ပြုစုဖို့ ပျာရီပျာယာ ဖြစ်သွားကြတယ်။ တကယ်လို့ မိန်းကလေး အဲဒီလို ရေတွေအန်ထွက်မလာဘဲ ရှိနေဦးမည်ဆိုရင် ကျုပ်တို့လည်း မိုးလင်းပေါက် အဲဒီအတိုင်း ကြည့်နေမိမလား မဆိုနိုင်ဘူး။

ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ကျုပ်ထက်ပိုပြီး အကျွမ်းတဝင်ရှိတဲ့ မိုးမှောင်က အလျင်အမြန်ပဲ ပြုစုပေးလိုက်တယ်။ ကျုပ်က လိုတာလောက်ပဲ ဖုံးပေးတယ်။

မကြာပါဘူး။

မိုးမှောင်ရဲ့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုစုပေးမှုကြောင့် မိန်းကလေးဝမ်းထဲကရေတွေ မကျန်တော့လောက်အောင် အန်ထွက်သွားတယ်။ မိန်းကလေးခန္ဓာကိုယ်ကလဲည်း အေးစက်မနေတော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်း နွေးလို့လာတယ်။

ကျုပ်သူငယ်ချင်း မိုးမှောင်လည်း အတော့်ကို ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားပြီး ဟန်မဆောင်နိုင် ဖြစ်သွားပြီး နူးညံ့အိတွေးလှတဲ့ မိန်းကလေးခန္ဓာကိုယ်ကို ခပ်တင်းတင်း ပွေ့ဖက်ထားလိုက်တယ်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ မိန်းကလေးရဲ့ ကော့ညွတ်နေတဲ့ မျက်တောင်ကလေးတွေက တဖြည်းဖြည်း လှုပ်ခတ်လာပြီး မျက်စိ့လေးနှစ်ဖက် ပွင့်လာတယ်။

တစ်ခဏအကြာမှာ သူမလည်း ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကောင်းစွာ သိသွားပုံရတယ်။

သူက မိုးမှောင် ရင်ခွင်ထဲကနေပြီး ကျေးဇူးတင်တဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်ရင်းက နှုတ်ခမ်းသားလေးကို မဆိုသလောက် ပြုံးပြလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ... သူမကို လွတ်ထွက်သွားမှာ စိုးသလို ခပ်တင်းတင်း ပွေ့ဖက်ထားတဲ့ မိုးမှောင်ရဲ့ ပြည့်တင်းလုံးကျစ်နေတဲ့ ညာဘက်လက်မောင်းကို အသာလေး ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“နည်းနည်း ဖြေလျော့ပါဦး အစ်ကိုရယ်၊ ညီမ အသက်
၅၅ရတာ မဝဘူး ဖြစ်နေလို့ပါ”

လို့ တိုးညှင်းညှင်း စကားဆိုလိုက်တော့မှ ကျုပ်ကောင်
ကြီးလည်း ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားပြီး
သံကြိုးကြီးလို ခိုင်မာနေတဲ့ သူ့လက်တွေကို ဖြေလျော့လိုက်
တော့တယ်။

မိန်းကလေး အနေအထားကလည်း အားအင်ချည့်နဲ့နေ
ရုံကလွဲပြီး ကောင်းကောင်းသတိရနေပြီ။ သူမက မိုးမှောင်ရဲ့
လက်ကို အားပြုဆွဲယူကာ ထိုင်လိုက်ပြီးတာနှင့် ...

“ကျေး ... ကျေးစူးကြီးလှပါတယ် အစ်ကိုတို့ရယ်၊
သူ့မှာ အစ်ကိုတို့ပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်”

လို့ ပြောပြီး လက်အုပ်ချို ဂါရဝပြုလေရဲ့။

ဒီအခါမှာတော့ ကျုပ်တို့လည်း အသားကျသလို ဖြစ်
သွားပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားပြောဖြစ်ကြတယ်။ မိန်းက
လေးက ဇွမ်းလျသံလေးနဲ့ သူမဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြတော့ ကျုပ်
တို့လည်း ဂရုတစိုက် နားထောင်လို့ မဝနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြ
တာပေါ့။

(၅)

“ညီမနာမည်က သူ့စာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ သူ့စာက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်လောက်က ဖေဖေ ငါးဖမ်းထွက်တဲ့ ပင်လယ်ဝ ကို အဖော်အဖြစ် လိုက်ပါခဲ့တာပေါ့။ သူ့စာက ဖေဖေ ငါးဖမ်းထွက်လေတိုင်း မကြာခဏ အဖော်အဖြစ် လိုက်နေကျဆို တော့ တံငါအလုပ်က သူ့စာနဲ့ မစိမ်းပါဘူး ...

“တော်သင့်ရုံ ငါးဖမ်းတာလောက်တော့ သူ့စာကိုယ် တိုင် လုပ်ကိုင်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေကတော့ သူ့စာကို စိတ်မချလို့ မခိုင်းပါဘူး။ သူ့စာကသာ အတင်းအကျပ်ဝင် လုပ်တာ ...

“ဖေဖေက သူ့စာကို အဲဒီလို စိတ်မချဖြစ်နေတာကို သူ့စာလည်း စိတ်ထဲကကျိတ်ပြီး မခံချင်စိတ် ဖြစ်မိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့တော့ သူ့စာအစွမ်းနဲ့ ဖေဖေ အံ့ဩသွား အောင် လုပ်ပြမယ်ပေါ့ ...

"ဒီလိုနဲ့ ဒီတစ်ခေါက် ပင်လယ်ဝ ငါးဖမ်းထွက်တော့ သူ့စာလည်း ဖေဖေကို ဒီချောင်းရိုးမှာ သူ့စာကိုယ်တိုင် ပိုက်ကွန်ချပြီး ငါးဖမ်းမယ်လို့ မရမက တောင်းဆိုတော့ ဖေဖေလည်း မလွဲသာတာနဲ့ လိုက်လျောခဲ့တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပင်လယ်မှာ မဟုတ်ဘဲ ချောင်းထဲမှာဆိုတော့ စိတ်ချသွားပုံ ရတယ် ...

"ဒါနဲ့ သူ့စာလည်း ဖေဖေကို ပင်လယ်ဝမှာ လှေသမ္ဗန်ကြီးနဲ့ ထားခဲ့ပြီး သူ့စာက လှေငယ်လေးနဲ့ ပိုက်ကွန်တွေတင်ပြီး ဒီချောင်းရိုးဆီကို လှော်ခတ်လာတာပေါ့။ သူ့စာကိုယ်၌က မိုက်ရူးရဲဆန်ဆန်နဲ့ မလုပ်သင့်တာကို လုပ်လို့ အခုလို အဖြစ်မျိုး ကြုံရတာပေါ့ အစ်ကိုရယ် ...

"ငါးဖမ်းဖို့ကိုပဲ စိတ်စောပြီး ရေကြောင်း၊ လေကြောင်းကို သတိမပြုမိဘူးလေ။ ဒီရေကျချိန်နဲ့ ရေစီးအားကို မထိန်းနိုင်တာကြောင့် အခုလို လှေတခြား လူတခြားဖြစ်သွားပြီး သေရမယ့်အားနဲ့ ကြုံလိုက်ရတာပေါ့။ အစ်ကိုတို့လို သူတော်ကောင်းတွေနဲ့ တွေ့လိုက်ရလို့သာ သူ့စာ အသက်မပျောက်ခဲ့ရတာပါ ...

"အခုလို သူ့စာအဖြစ်ကို ကြားရင် မမမူယာလည်း အတော့်ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမှာ သေချာတယ်။ သူ့စာတို့က ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်း ရှိကြတာဆိုတော့ သိပ်ချစ်ကြတာ၊ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း ကြိုကြိုက်တုန်း

ကျေးဇူးရှင်တွေဖြစ်လို့ ပြီးတော့ မမနဲ့လည်း တွေ့ရအောင် ကျေးဇူးတုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ ဧည့်ဝတ်ပြုချင်လို့ပါ။”

စကားအဆုံးသတ်မှာ မိန်းကလေးက နှမ်းလျှာတဲ့ လေသံလေးနဲ့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်တော့ ကျုပ်တို့လည်း ခန္ဓာကိုယ်ထဲ လျှပ်စီးဖြတ်တိုးသွားသလို တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ်သွားပြီး မျက်ဝန်းတွေလည်း ဝင်းခနဲ လက်သွားကြတာပေါ့။

ဝမ်းသာလုံးစို့တဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ တိုင်ပင်ထားသလို တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်လိုက်ကြတယ်။

ကျုပ်တို့လည်း ဘာစကားကိုမှ မပြောနိုင်ဘဲ မိန်းမချောလေးရဲ့ နူးနူးညံ့ညံ့ ပြုံးနေတဲ့ မျက်နှာလေးကို မျက်လုံးတွေ ကျွတ်ထွက်သွားမတတ် ဝေးကြည့်နေမိကြတယ်။

ရင်ထဲက ကြည်နူးမှုအဟုန်ကြောင့် အသားတွေတောင် တဆတ်ဆတ် တုန်လာတယ်။

မိန်းမချောလေးတွေရဲ့ စကားသံကို ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနဲ့ ကျုပ်တို့ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ စကားသံလောက် ရင်ကို တုန်ခတ်မှုမျိုး မရှိခဲ့ဖူးဘူး။

တစ်ခါကြားရုံနဲ့ တစ်သက်မမေ့နိုင်လောက်အောင် ဒီမိန်းကလေးရဲ့ စကားသံက ကျုပ်တို့နှလုံးအိမ်ကို ရစ်ပတ်ချည်နောင်လိုက်ပြီလေ။

စကားသံကသာ မဟုတ်ဘူး။

ရေစိုအဝတ်များနှင့် တင်းကပ်နေတဲ့ကြားက အစွမ်း ကုန် ရန်းကြွနေတဲ့ မိန်းမချောလေးရဲ့ ခန္ဓာဗေဒအလှတရား ကိုလည်း မသိကျိုးကျွန်ပြုနေရင်းက ပြုလို့မရလောက်အောင် တရွိုက်မက်မက် ခံစားနေမိတယ်။

ကျုပ်တို့ဘဝမှာ ရင်ခုန်လှိုက်မောဖွယ် မိန်းမလှလေး တစ်ဦးနဲ့ အခုလို စိုးနီးကပ်ကပ် မနေဖူးတော့ ကျုပ်တို့နှစ် ယောက်လုံး ရင်ဘတ်ကြီး ပွင့်ထွက်တော့မတတ် ရင်ခုန်လှုပ် ရှားနေမိကြတာပေါ့။

မိန်းကလေးက ပြူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတဲ့ ကျုပ်တို့ နှစ်ဦးကို ကြည့်ရင်း မခို့တရီ၊ ရယ်လိုက်ပြီး ...

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... အစ်ကိုတို့က သူ့စာ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှာကို အားနာနေလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် မိန်းက လေးတစ်ယောက်က ဖိတ်ခေါ်တာကို လက်ခံမိလို့ အိမ်က မိန်းမက သိသွားပြီး အိမ်ပေါ်က နှင်ချမှာ စိုးရိမ်လို့လား။”

အဲဒီတော့ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ် နေတဲ့ ကျုပ်တို့လည်း ဝရုန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားကြတယ်။ ကျုပ်လည်း အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ လေသံနှင့် ...

“ဟား ... မ ... မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ အစ် ... အစ်ကို တို့က ...”

ကျုပ်စကားတွေက အဆုံးမသတ်နိုင်ဘဲ လမ်းငုလတ်
မှာပဲ ရပ်သွားတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျုပ်ထက်စာရင် မိုးမှောင်က သာသွားပြန်
ရော။ ဒီကောင်က တုံ့ရပ်သွားတဲ့ ကျုပ်စကားကိုနင်းပြီး ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ညီမလေး သူ့ဇာကတော့
လုပ်တော့မယ်၊ ညီမလေး ပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး။
အစ်ကိုတို့မှာ ညီမလေး ပြောသလို မိန်းမလည်းမရှိပါဘူး။
ဟင်း ... ဟင်း ... ပြောရင် ယုံမလားတော့ မသိဘူး။ အစ်ကို
တို့မှာ မိန်းမဆိုလို့ မူးလို့ရှုစရာတောင် မရှိပါဘူးကွာ”

လို့ ခပ်ရွှင်ရွှင်လေသံနှင့် ပြောလိုက်တော့မှ မိန်းမချော
လေးက သဘောကျသွားပြီး တခစ်ခစ် ရယ်တယ်။

ရယ်နေရင်းကပဲ “တကယ်ယုံလိုက်မယ်နော်” လို့ ကနွဲ့
ကလျလေသံနဲ့ ပြောလာတယ်။

မိန်းမချောလေးရဲ့ ပွင့်လင်းတဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံမှုကြောင့်
လား မသိဘူး။

ကျုပ်တို့နဲ့ မိန်းကလေးဟာ နှစ်ကာလ အကြာကြီး
ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြတဲ့ လူတွေလို ခင်မင်သွားကြတယ်။

“ဟင် ... ဟေ့ ... ဗုဇ္ဈက ... ကြည့် ... ကြည့်ပါဦး၊
ဟား ... သွားပါပြီကွာ”

ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် မီးမှောင်
က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ငြီးတွားလိုက်သလို ကျုပ်လည်း
ဘာစကားကိုမှ မဆိုနိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်ကြီးဟပြီး တအံ့တသြ
ဖြစ်သွားတယ်။

ကျုပ်တို့ စခန်းကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မြင်လိုက်ရ
တဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့်ပေါ့။

ညစာအတွက် ကျုပ်တို့ ချက်ပြုတ်ထားတဲ့ နေရာက
အတော်အတန်မြင့်မားတဲ့ သစ်ပင်ကြီးရဲ့အောက်မှာ။

ချက်ပြုတ်ပြီး အစားအသောက်တွေ ထည့်ထားတဲ့
အိုးခွက်ပန်းကန်တွေအပေါ်ကို သစ်ကိုင်းခြောက်ကြီးတစ်ကိုင်း
က ကျုပ်တို့တွေ ရေချိုးဆင်းနေတဲ့ အချိန်မှာ ကျိုးကျသွား
ခဲ့တယ်။

ကျိုးကျသွားတာကလည်း အစားအသောက်တွေ ထည့်
ထားတဲ့ တောင်းပေါ်ကို တည့်တည့်ကြီး ကျသွားတာဆိုတော့
အိုးခွက်ပန်းကန်တွေနဲ့ အစားအသောက်တွေက မြေပေါ်မှာ
ပြန့်ကျဲသွားတာပေါ့။

ကျုပ်တို့ အတွက်တော့ အဆိုးထဲက အကောင်းဖြစ်သွား
ပါတယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီနေရာမှာ ကျုပ်တို့ရှိနေခဲ့မယ်ဆိုရင်
ပေါင်လုံးအရွယ်လောက်ရှိတဲ့ အဲဒီကျိုးကျလာတဲ့ သစ်ကိုင်း
ခြောက်ကြီးက ကျုပ်တို့အပေါ် တည့်တည့်ကြီးကျမှာ။

အခန့်မသင့်ရင် ခြေကျိုး လက်ကျိုးတောင် ဖြစ်သွားနိုင်

တယ်။

တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းခဲ့ပြီး အရက်သောက်ထားတဲ့ အရှိန်တလည်း ရှိနေတယ်။ ရေခိုးပြီး အားပါးတရ စားသောက် မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ ကျုပ်တို့လည်း မြင်လိုက်ရတဲ့မြင် ဘွင်းကြောင့် ခြေကုန်လက်ပန်း ကျသွားတာပေါ့။

စားစရာမရှိတော့တဲ့ အခြေအနေကျမှ ဝမ်းထဲကဆာ ဆောင်မှုက ရုတ်ခြည်းရုန်းကြွလာတယ်။

ဖိန်းမချောလေးက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေတဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး နူးညံ့ညင်သာတဲ့ စကားသံ လေးနဲ့ ...

“အစ်ကိုတို့ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ညဇာအတွက် သူဇာ အပြည့်အဝ တာဝန်ယူပါတယ်။ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်တွေကို ဆျော်လင့်ဘဲ တုံ့ပြန်ခွင့် ရလိုက်လို့ ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူး ဆောင်ရမလိုတောင် ဖြစ်သွားပြီ”

အဲဒီလိုပြောရုံသာ မကဘူး၊ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေ တဲ့ မိုးမှောင်အနီးမှာ ကနွဲ့ကလျထိုင်ပြီး မိုးမှောင်ရဲ့လက် ဆောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ လှပျိုသိုးကြီး မိုးမှောင်လည်း ဆစ်ကိုယ်လုံး ဖိန်းတိန်းရှိန်းတိန်း ဖြစ်သွားတာပေါ့။

မိန်းမချောလေးဆီက စကားသံလေးတွေ ကြားရတိုင်း ကျုပ်တို့လည်း ကြည်နူးရင်ခုန်မဆုံး ခံစားနေရတော့တယ်။ အထိအတွေ့လေးတွေပါ ရရှိလာတော့ ကြည်နူးရုံသာ မကဘူး သွေးသားတွေက ရုန်းကြွဆူဝေလာတယ်။

မိန်းမချောလေးက ဖားပြုတ်မျက်လုံးကြီးတွေလို ပြူးကြည့်နေတဲ့ ကျုပ်တို့ကို ရှက်ပြီးလေးနှင့် တုံ့ပြန်လိုက်ရင်း -

“သူစာ အရမ်းချမ်းနေပြီ အစ်ကိုတို့ရယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အစ်ကိုတို့ရဲ့ အဝတ်တစ်စုံလောက် သူ့ဇာကို ပေးဝတ်ပါလား။ အစ်ကိုတို့လည်း အဝတ်လဲလိုက်ကြဦးလေ၊ ပြီးရင် သူ့ဇာတို့ လိုက်ပို့ရင်း အိမ်မှာ ညနေစာ ဧည့်ဝတ်ပြုပါမယ်၊ ဟင်း - ဟင်း၊ မမမူယာက အရမ်းဟင်းချက်ကောင်းတာ၊ အစ်ကိုတို့ လျှာလည်သွားစေရမယ်”

အဲဒီတော့မှ ကျုပ်တို့လည်း အာသာငမ်းငမ်းကြည့်နေတဲ့ အကြည့်တွေကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး မိန်းကလေးပြောတဲ့ အတိုင်း အလျင်အမြန် အဝတ်အစား လဲလိုက်ကြတယ်။

မိန်းကလေးကိုလည်း သင့်တော်တဲ့ အဝတ်တစ်စုံ ထုတ်ပေးလိုက်တော့ သူမက ရှက်ပြီးကလေးပြီးပြီး မလှမ်းမကမ်းက ရံ့ဖွယ်တွေရဲ့နောက်ကို ပြေးထွက်သွားတယ်။

(၆)

ကျုပ်တို့လည်း ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ အဝတ်တွေကို ဝတ်လိုက်ရတော့ ခန္ဓာကိုယ်က နွေးသွားတယ်။

ရှုပ်အင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုးကြမ်းကို ဝတ်ဆင်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးက အသွင်တစ်မျိုးနဲ့ ပိုလိုတောင် ချစ်စရာကောင်းနေတယ်။

နောက်တော့ ကျုပ်တို့လည်း မိန်းကလေးရဲ့ အကူအညီနဲ့ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေကို အလျင်အမြန် သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး မိန်းကလေးကို လိုက်ပို့ဖို့ မီးတုတ်ကုန်စီ ကိုင်ဆောင်လိုက်ကြတယ်။

တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အန္တရာယ်က ကာကွယ်ဖို့ လက်နက်တွေ ယူဆောင်ပြီး မိန်းကလေးဦးဆောင်ရာနောက် လိုက်သွားကြတယ်။

ခရီးအတော်ရောက်တော့ ကျုပ်တို့လည်း တောကနက်မှန်းမသိ နက်လာတာကို သတိပြုမိကြတယ်။ အချို့ တော

ရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အသံကိုတောင် ကြားနေရတယ်။ တော
ခွေးအူသံတွေကို ကြားရတော့ ကျုပ်တို့လည်း ကျောချမ်းသွား
မိတယ်။

အကြောက်အလန့်မရှိ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် သွားနေတဲ့
မိန်းမချောလေးကို ကြည့်ရင်း ကျုပ်တို့လည်း အံ့သြသွား
တယ်။

“သူ့စာ ... ဒီလောက်နက်တဲ့ တောထဲမှာ မိန်းကလေး
တန်မဲ့ နေရတာ မကြောက်ဘူးလား။”

လို့ မိုးမှောင်က မေးလိုက်တော့ မိန်းကလေးက တစ်
ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“အင်း ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ နေသားကျနေလို့လား
တော့ မသိဘူး၊ ကြောက်ကို မကြောက်တော့ဘူး။”

လို့ ပြန်ပြောတယ်။

ကျုပ်တို့လည်း မိန်းကလေး ဦးဆောင်ရာနောက် လိုက်
ကြရင်း လမ်းကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး။ လမ်းမမှတ်မိပေ
မယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အပြန်ခရီးကို သူမကိုပဲ လိုက်ပို့ခိုင်းရ
မှာပေါ့။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မိန်းကလေးနဲ့ စကားအပေါက်
အလမ်း တည့်နေသူက မိုးမှောင်။ ကျုပ်ကတော့ အကြောင်း
တိုက်ဆိုင်မှ တစ်ခွန်းတစ်လေ ဝင်ပြောမိတယ်။

ပြောရရင်တော့ ကျုပ်တို့အချင်းချင်း နားလည်မှုရှိနိုင်
မိုးမှောင်ကို ဦးစားပေးနေတာပေါ့ဗျာ။

လူပျိုသိုးကြီးတွေဖြစ်တဲ့ ကျုပ်တို့အတွက် ဒီလိုအခွင့်
အရေးမျိုးဆိုတာ ရခဲလိုက်ပါတီ။ ဖြစ်လည်း ဖြစ်သင့်ပါတယ်။

ဒီမိန်းကလေးလောက် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားရတဲ့ မိန်းကလေး
မျိုး ကျုပ်တို့တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ကိုယ့်
အသက်ကို မငဲ့ကွက်ဘဲ အသက်လူ ကယ်ယူခဲ့တဲ့ မိုးမှောင်
အနေနဲ့ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ အခုလို အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်သွားတာ
ထိုက်တန်တယ်လို့ ကျုပ် ယူဆတယ်။

မိန်းကလေးက ရှေ့ကဦးဆောင်သွားနေရင်းက အတော်
အတန်မြင့်တဲ့ တောင်ကုန်းထိပ် အရောက်မှာတော့ ခြေလှမ်း
ကို တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး အနီးမှာရှိတဲ့ မိုးမှောင်ကို ငဲ့စောင်း
ကြည့်ရင်းက ...

“အစ်ကို ... ပဟိုမှာမြင်နေရတဲ့ မီးရောင်လေးက သူ့စာ
တို့အိမ်ပေါ့”

လို့ လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

အတော်အတန် လှမ်းနေသေးပေမယ့် မီးရောင်ကို
အထင်အရှား တွေ့နေရတယ်။ သူ့စာက ချစ်စဖွယ် ပြုံးလိုက်
ပြီး ...

“ကဲ ... အစ်ကိုတို့လည်း ဆာလောင်လွန်းလို့ အူတွေ
လည်း တွန့်လိမ်နေလောက်ပြီ၊ ဟင်း ဟင်း ... ခဏလေး
သည်းခံပါရှင်၊ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ကို သူ့ဇာတို့ ညီအစ်မ
ဆွေမျိုးမေသွားလောက်အောင် ဧည့်ဝတ်ပြုပါမယ်”

လို့ ပြောလိုက်တော့ ကျုပ်တို့မျက်နှာတွေက ဟန်မ
ဆောင်နိုင်အောင် ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး ဖြစ်သွားကြတာပေါ့။

သူမတို့အိမ် ရောက်တာနဲ့ ထိပေါက်သလို အူဖြူးပြီး
ထခုန်မတတ် ဖြစ်သွားသူက ကျုပ်ပေါ့ဗျာ။ သူ့ဇာရဲ့အစ်မ
မူယာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို မြင်လိုက်ရလို့ပေါ့။

မူယာက သူ့ဇာလိုပဲ အင်မတန်ချောတဲ့ မိန်းမချောလေး။

ကျုပ်တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး အတွက်တော့ ဒီညီအစ်မနဲ့
ဆုံတွေ့ရတာ ခြောက်သွေ့တဲ့ သဲကန္တာရထဲမှာ အလွန်အေး
မြတဲ့ စမ်းအိုင်လေး တွေ့လိုက်ရသလိုပါပဲ။ ဘယ်အရာနဲ့မှ
မတူတဲ့ ကြည်နူးပျော်ရွှင်မှုတွေက ကျုပ်တို့ရင်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်
ကလေး စီးဆင်းနေပြီလေ။

မူယာလို့ခေါ်တဲ့ မိန်းမချောလေးရဲ့ ရှင်းနှိုးဖော်ရွေမှုက
လည်း ထင်ထားတာထက် ပိုပြီးကောင်းမွန်နေတော့ ကျုပ်တို့
လည်း မှိုရထားတဲ့ မျှော်နှာကြီးတွေလို ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး ဖြစ်နေ
ကြတယ်။

ဒီတစ်ခါမှာတော့ ကျုပ်ကောင်ကြီး မိုးမှောင်က သူငယ်
ခင်းအတွက် ဝေစုပေးသလို ကျုပ်ကို ရှေ့တန်းတင်ပေးပါတယ်။

ကျုပ်ကလည်း နောက်ကျခြေလမ်း သစ္စာဖောက်အဖြစ်
မျိုး ဘယ်အရောက်ခံမလဲဗျာ။

အချိန်မဆိုင်းဘဲ တိုက်စစ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ ဆင်နွဲ
လိုက်တယ်။ လူပျိုသိုးကြီးဆိုတဲ့ ကျုပ်ဘဝကို ဒီညမှာပဲ
အဆုံးသတ်ရမယ်လို့ ကြိုးဝါးလိုက်တယ်။

မိုးမှောင်လည်း ဒီလိုအခွင့်အရေးကို ဘယ်လက်လွှတ်
ခံမလဲဗျာ၊ ကျုပ်လိုပဲ တွေးထားမှာပေါ့။

မိန်းမချောလေး မူယာက သူညီမအသက်ကို ကယ်
ဘင်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်တို့ကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ဆိုပြီး ရှိခိုးမတတ်
ဦးညွတ်နေတယ်။

ပြီးတော့ အိမ်ဦးခန်းမှာ နေရာပေးပြီး ပျာပျာသလဲ
ခည့်ဝတ်ပြုတယ်။

တစ်ခဏအတွင်း ကျုပ်တို့လည်း ကောင်းလက်ဆုံကျ
သွားရင်းက တကယ့်ကို တရင်းတနီး ဖြစ်သွားတယ်။ ကျုပ်
တို့ကို တအံ့တဩ မျက်လုံးပြူးသွားလောက်အောင် သူတို့
တွေရဲ့ ခည့်ဝတ်ပြုမှုက ရဲတင်းပွင့်လင်းတယ်။

မိန်းမပျိုလေးနှစ်ဦးတည်း ရှိနေတဲ့အချိန်၊ ညကြီးအချိန်
မတော်ဆိုတဲ့ အနေအထားမျိုးမှာ ခည့်သူစိမ်း ယောက်ျားသား

နှစ်ဦးကို အရက်နဲ့ တည်ခင်းပေးခဲ့တဲ့ အာဂမိန်းကလေးတွေ ဖြစ်နေတယ်လေ။

“မူယာတို့ကို အားမနာပါနဲ့ရှင်၊ ဒီလိုညှော်ဝတ်ပြုတာက လည်း အစ်ကိုတို့ကို ကိုယ့်မိသားစုလို ခင်မင်သံယောဇဉ်ရှိ လို့ပါ။ ဒီအရက်က ညီမတို့ကိုယ်တိုင် ထနောင်းခေါက်နဲ့ချက် ထားတဲ့ အရက်ပါ။ ပြီးတော့ တောထဲတောင်ထဲမှာ သွားလာ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ အစ်ကိုတို့အတွက်လည်း ကျန်းမာရေးကို အများကြီး အထောက်အကူ ဖြစ်စေတယ်လေ။ စားဝင်အိပ် ပျော်ပြီး ခွန်အားလည်း တိုးစေတယ်”

လို့ ပြောပြီး ညီအစ်မအချင်းချင်း မျက်စပစ်ပြီး ပြုံး လိုက်ကြတယ်။ သူ့စာက ချစ်စဖွယ် အပြုံးကလေးနဲ့ ...

“ကဲပါ ... မမမူယာ ပြောတာ ဟုတ်၊မဟုတ် သောက် ကြည့်လိုက်ပါဦး ... ဟင်း ... ဟင်း၊ ပြီးမှ အစ်ကိုတို့တွေ အတွင်းအားတွေ တိုးလာပြီး ဘယ်လိုဖောက်ထုတ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေဦးမယ်”

သူမက မစို့တရီလေး ပြုံးရင်း ကိုယ်တိုင်ငဲ့ပေးလိုက် တော့ ကျုပ်တို့လည်း ဒီလောက်ကောင်းနေတဲ့ အခွင့်အရေးကို ဘယ်လက်လွှတ်မိတော့မလဲ။

စပ်သွက်သွက် မော့ချလိုက်တာပေါ့။ ကောင်းလိုက်တဲ့ အရက်။

အဝင်ကောင်းသလို တုံ့ပြန်မှုကလည်း အံ့သြဖို့ကောင်း
တယ်။ တစ်ခဏအတွင်း သွေးသားတွေ ရုန်းကြွလာတယ်။

ရီဝေဝေ ခံစားမှုက ကြမ်းတမ်းမှုမရှိ။ တစ်ကိုယ်လုံး
လေထဲမှာ မျောနေသလို ပေါ့ပါးသွားတဲ့ ခံစားမှုမျိုး။

စကားတပြောပြောနဲ့ ခွက်လှည့်သောက်ရင်း အရက်
တစ်လုံးလည်းကုန်ရော ကျွပ်တို့နဲ့ မိန်းမပျိုလေးနှစ်ဦးရဲ့
အခြေအနေက အဟန့်အတားဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့ဘဲ
တစ်သားတည်းလို ဖြစ်သွားကြတယ်။

အခွင့်အခါ တစ်ချက်ရလိုက်တာနဲ့ ပွဲသိမ်းတိုက်ကွက်
ကို အမိအရ ဆင်နွဲ့ဖို့ပဲ လိုတော့တယ်။ မကြာပါဘူးဗျာ။

ကျွပ်တို့ချောင်းနေတဲ့ အကွက်က ဆိုက်ရောက်လာပါ
ရော။ အဲဒီလို ဖြစ်လာဖို့ အစပျိုးလိုက်သူက မူယာပေါ့။

မူယာက ကျွပ်ကို အာသာငမ်းငမ်း မျက်ဝန်းနဲ့ကြည့်
ရင်းက အူမြူးနေတဲ့ မိုးမှောင်ကို မခို့တရီအပြုံးလေးနဲ့
ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွပ်ဘက်ကို အကြည့်ပြန်ရွေ
လိုက်ပြီး ...

“ဒီက အစ်ကို့ကို ပြောရတာ အားတော့မှာပါရဲ့။
မူယာတို့လည်း ညစာမစားရသေးဘူး။ အားလုံး အတူတူစုပြီး
စားကြမှာဆိုတော့ ထမင်းပွဲပြင်ဖို့ မူယာကို လိုက်ကူညီပါ

လား၊ အမြန်ပြီးသွားတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်။ သူ့စာက အစ်ကို မိုးမှောင်ကို ဧည့်ခံထားပေါ့”

လို့ စကားဆိုလိုက်တော့ ကျုပ်မျက်လုံးတွေက ရုတ်ခြည်း ဆိုသလို မီးတောက်မတတ် ဝင်းလက်သွားပြီး ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး ဖြစ်သွားတာပေါ့။

“ဟား ... သိပ်ကိုဖြစ်သင့်တာပေါ့ မူယာရယ် ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

ကျုပ် ထိုင်ရာက ထလိုက်ပြီး မိုးမှောင်ကို မသိမသာ မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်တယ်။

ကျုပ်ကောင်ကြီးကလည်း ဘယ်အပျဲမလဲ။ ချက်ချင်း ကျုပ်ကို မျက်စိတစ်ဖက် ပြန်မှိတ်ပြတယ်။

ကျုပ်လည်း ထမင်းပွဲပြင်ဆင်ဖို့ အိမ်အတွင်း မီးဖိုချောင် ထဲကို မူယာနောက်က လိုက်သွားတယ်။

ကျုပ်တို့နှစ်ဦးလည်း ရရှိလိုက်တဲ့ မိနစ်အနည်းငယ်ဆို တဲ့ အခွင့်အရေးကို အမိအရ အသုံးပြုကြတာပေါ့ဗျာ။

ပွဲသိမ်းတိုက်ကွက် အဆင့်အထိ တက်လှမ်းနိုင်ခြင်း မရှိသေးပေမယ့် အဲဒီအဆင့်ရောက်ဖို့ ပါးပါးကလေးပဲ လိုတော့ တယ်။

ကျုပ်တို့လည်း အဲကြိတ်ပြီး သည်းခံနေရတယ်။

ကျပ်ကောင်ကြီး မိုးမှောင်က အဲဒီ အခိုက်အတန့်အချိန်
လေး အတွင်းမှာ သူ့စာကို ရင်ခွင်ထဲ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပွေ့ဖက်
ပြီး အားပါတရ နမ်းရွိုက်ခွင့်ရသွားသလို ကျပ်ဆိုတဲ့ ပုဏ္ဏက
ကလည်း မီးဖိုချောင်ထဲ ရောက်တာနဲ့ နွားသိုးကြိုးပြတ်ဆို
သလို ကျပ်ရဲ့အားကောင်းမောင်းသန် လက်တွေ့နဲ့ မူယာကို
ပွေ့ဖက်ပြီး အနမ်းမိုးတွေ ဒလဟော ရွာသွန်းပစ်လိုက်တော့
တယ်။

ညစာစားသောက်ဖို့ ကိစ္စရှိနေလို့ပေါ့ဗျာ။ အမြင့်ဆုံး
ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ကျပ်တို့သွေးသားတွေကို အံကြိတ်ထိန်း
ချုပ်လိုက်ရတယ်။

ကျပ်တို့လည်း တမင်းပိုင်းဖွဲ့ပြီး ညစာကို ပျော်ပျော်
ရွှင်ရွှင် သုံးဆောင်ကြတယ်။ လမ်းခရီးမှာ သူ့စာ ပြောခဲ့သလို
ပါပဲ။

မူယာရဲ့ဟင်းချက်လက်ရာက ဘယ်လိုကောင်းမွန်းမသိ
ကောင်းနေတော့ ကျပ်တို့လည်း ခေါင်းမဖော်နိုင်လောက်
အောင် ဖြစ်သွားတယ်။

စားသောက်ပြီးတော့ သူတို့ညီအစ်မက အချို့ပွဲတွေနဲ့
ညှိခံပြန်တယ်။

အဲဒီအခါမှာတော့ အရှေ့အထားက သိသိသာသာ
ပြောင်းသွားပြီလေ။ သူ့စာက မိုးမှောင်နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် ရှိနေ

သလို မူယာကလည်း ကျုပ်အနီးမှာ နောက်ကိုယ်ချင်း ပူးကပ်
သလို အနေအထားနဲ့ ကိုယ်စီညှိခံစကား ပြောနေကြပြီ။

ကျုပ်တို့တွေလည်း အချိန်ကုန်လို့ ကုန်မှန်းမသိ စကား
ပြောရင်းက သတိပြုမိစဉ်မှာတော့ ညဉ့်ဦးယံအချိန်ကိုတောင်
ကျော်သွားပြီ။

ဒီအချိန်ကြီးကျမှ ကျုပ်တို့လည်း စမန်းပြန်ဖို့ ဘယ်လို
မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ အိမ်ရှင်ကလည်း နင်လိုတဲ့သဘော
မရှိသလို ကျုပ်တို့ကလည်း ပြန်လိုတဲ့ဆန္ဒ နည်းနည်းလေးမှ
မရှိဘူး။

အိမ်ရှင်တွေက ကျုပ်တို့ပြန်ဖို့ အဆင်မပြေအောင်
သက်သက်မဲ့ အချိန်ဆွဲနေမှန်း ကျုပ်တို့လည်း ရိပ်မိတာပေါ့။

မှောင်ရိပ်သန်းစ အချိန်ကတည်းက ထွန်းညှိထားတဲ့
မီးတိုင်တွေကလည်း နာရီအတော်ကြာမြင့်သွားပြီမို့ ညဉ့်နက်
အချိန်မှာတော့ မီးတိုင်အလင်းအားက တဖြည်းဖြည်း မှိန်ဖျော့
ပြီး အလင်းရောင်က မဆိုသလောက်ပဲ ကျန်ရှိတော့တယ်။

ဖြစ်တည်နေတဲ့ အနေအထားက ကျုပ်တို့ကို ဒီအိမ်မှာ
ပဲ အိပ်စက်ကြတော့လို့ ပြောနေပြီလေ။

ကျုပ်တို့မှာလည်း ကျုပ်တို့တစ်သက်မှာ ဘယ်တုန်းက
မှ မကြုံဘူး။ မခံစားခဲ့ရဘူးတဲ့ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုးနဲ့
ဒီမိန်းကလေးတွေ အပေါ်မှာ စွဲလမ်းနှစ်သက်နေကြပြီ။

ကံကြံ့လို့ ဆုံရတဲ့ ဖူးစာဖက်တွေ အပြစ်နဲ့ စိတ်နှလုံး
မှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ တံဆိပ်ရိုက်ထားပြီးပြီ။

အခုလို အခွင့်အရေးမျိုးကို အမိအရ ဆုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်း
မှရှိဘူး ဆိုလို့ကတော့ ကျုပ်တို့အတွက် နောင်တစ်ချိန်မှာ
ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး ဘယ်တော့မှ ကြုံတော့မှ မဟုတ်ဘူး
ဆိုတာ သေချာတာပေါ့။

တစ်သက်လုံး တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုသိုးကြီးတွေဘဝ
နဲ့ သေရင်တောင် ငှက်ပျောတုံးဖက်ပြီး သေရမယ့်ကိန်းဆိုက်
နေပြီလေ။

(၇)

“ဟင် ... အစ် ... အစ်ကို ... ဟို ... ညီမလေးနဲ့
အစ်ကိုမိုးမှောင်တို့ရောဟင်”

ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။

အိမ်အတွင်းခန်း ဝင်သွားပြီး မိနစ်အနည်းငယ်အကြာ
မှာ ပြန်ထွက်လာတဲ့ မူယာက ကျုပ်တို့အိပ်စက်ဖို့ အိပ်ရာ
ခင်းတွေကို ပွေ့ပိုက်ထားရင်းက မျက်လုံးလေးကို ဝင့်လိုက်
ပြီး တအံ့တဩ မေးလာတယ်။

ရုတ်တရက်တော့ ကျုပ်လည်း ဘာစကားပြောရမှန်
မသိ ဖြစ်သွားတယ်။

မိုးမှောင်ကလည်း ဘာတစ်ခုမှ အတိုင်အဖောက် လုပ်မ
သွားဘူး။ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်၊ အချက်ပြရုံလေး လုပ်သွား
ပြီး သူ့ဇာလက်ကို ဆွဲရင်းက အိမ်ပေါ်က အလျင်အမြန်ဆင်း
သွားတာ။

မိုးမှောင်က ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အခွင့်အရေးကို စက္ကန့်မဆိုင်း အသုံးချသွားတာ။

မူယာက ကျုပ်တို့နဲ့ စကားဝိုင်းဖွဲ့နေရင်းက အချိန်လင့်လာပြီဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ကို သူတို့အိမ်မှာပဲ ညအိပ်သွားပါလို့ ပြောပြီး ကျုပ်တို့အတွက် အိပ်ရာခင်းတွေယူဖို့ အိမ်ထဲဝင်သွားတယ် ဆိုရင်ပဲ ကျုပ်နဲ့ မိုးမှောင်လည်း ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြီး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဘယ်လိုလဲဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ကြည့်လိုက်ကြတယ်။

မိုးမှောင် အခြေအနေကလည်း ကောင်းမှကောင်း။

ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်အာရုံနဲ့ကျုပ် ရှိနေတာဆိုတော့ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ အနေအထားကို သတိမထားမိလိုက်ဘူး။

ကျုပ် သတိပြုမိတဲ့အချိန်မှာ သူ့စာရဲ့ခန္ဓာကိုယ်လေးက မိုးမှောင်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ဖောက်ထွက်သွားတော့မလား ထင်မှတ်ရအောင် ပူးကပ်နေပြီလေ။

မိုးမှောင်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ဒီလိုအခွင့်အရေးကို ဘယ်အဆုံးအရှုံး ခံမလဲဗျာ။

ဒါကြောင့် ဒီကောင်က "ကဲ ... ပုဏ္ဏကရေ၊ ကျန်တဲ့ ကိစ္စကို မင်းဘာသာမင်း ကြည့်ရှင်းတော့ကွာလို့ စိတ်ထဲက ပြောကောင်း ပြောခဲ့ပါလိမ့်မယ်။

ဒီကောင်က ကျုပ်ကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြပြီးတာ နှင့် သူ့စာကို ရင်ခွင်ထဲ ဖပ်တင်းတင်းဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံနဲ့ ဘယ်လိုစည်းရုံးသွားတယ် မသိဘူး။

ခန္ဓာကိုယ်ချင်း ပြန်ခွာတော့ သူ့စာက ကျုပ်ကိုတောင် မကြည့်တော့ဘူး။ ရှက်ပြီးလေးပြီးရင်း ခေါင်းကလေးငုံ့ရင်းက မိုးမှောင်ဆွဲခေါ်တဲ့ နောက်ကို ဖပ်သုတ်သုတ် လိုက်ပါသွားတော့၏။

ခြေတံရှည်အိမ်ကြီး ဖြစ်နေတော့ အိမ်လှေကားထစ်က ဆင်းလိုက်တာနှင့် ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံးက ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေတာဆိုတော့ သူတို့နှစ်ဦးကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတာပေါ့။

ကျုပ်ကောင်ကြီး မိုးမှောင်ကို စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ချိုးကျူးလိုက်တယ်။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာလည်း မိုးမှောင်ကို အားကျစိတ်တွေ တဖွားဖွား ဖြစ်လာပြီး ခန္ဓာကိုယ်က ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်လာပြီလေ။

ကျုပ်ကလည်း ဒီကောင်ကြီးလောက် မစွမ်းပေမယ့် ဒီကောင်ကြီးလောက်နီးနီး ခြေရာကို နင်းနိုင်ဖို့ အကြံထုတ်နေမိတာပေါ့။

ကျုပ်လည်း အုံ့သြတဲ့ မျက်ဝန်းလေးနဲ့ ကြည့်နေတဲ့ မူယာထံက အိပ်ရာခင်းတွေကို လှမ်းယူလိုက်ရင်းက အူသလို

ကြောင်သလိုနဲ့ မူယာလက်မောင်းကိုပါ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်တယ်။

သေချာပါပြီ။

ကျုပ်ကို တုံ့ပြန်ကြည့်နေတဲ့ မူယာရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ချစ်ရည်ရွှမ်းလဲ့ပြီး မှိန်ပျပျအလင်းထဲမှာ တောက်ပြောင်ဝင်းလက်နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘယ်ချောင်က ထွက်လာမှန်းမသိတဲ့ ကျုပ်စိတ်ကူးကို ကျုပ် အရမ်းသဘောကျသွားတယ်။ ကျုပ်က နှုတ်ခမ်းကို ပြုံးဖြိုးဖြိုးလုပ်လိုက်ပြီး ...

“အဟီး ... ဒီလို မူယာရဲ့၊ မူယာ အိပ်ရာခင်းတွေ သွားယူနေတုန်းမှာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း မိုးမှောင်လေ၊ ရုတ်တရက် ဝိုက်တွေနာလာပြီး မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖြစ်လာတယ်။ ဒီကောင်က အကျင့်လို ဖြစ်နေတာ မူယာရဲ့။ တစ်နေကုန် မျှိုစို့ထားသမျှ အစားအစာတွေကို သူများတွေလို နောက်တစ်နေ့အထိ ထိန်းမထားနိုင်ဘူး။ အခုလို ညကြီးအချိန်မတော်ရောက်ရင် စွန့်ထုတ်လိုက်ရမှ နေလို့ ထိုင်လို့ ရတဲ့ကောင်”

လို့ ပြောလိုက်ပြီးမှ ကိုယ့်စကားကိုယ် သဘောကျသွားပြီး ရယ်လိုက်မိတယ်။

မူယာက ကျုပ်စကားကို နားမလည်သလို မျက်မှောင်ကလေးကြုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟို ... အစ်ကိုပြောတဲ့ စွန့်ထုတ်တယ်ဆိုတာ တော
ထိုင်တာကို ပြောတာလား”

“သေချာတာပေါ့ မူယာရယ်၊ ပြီးတော့ ဒီကောင်က
အရှက်အကြောက်လည်း သိပ်ကြီးတာ။ မူယာ့ညီမ သူဇာက
အိမ်နောက်ဖေးမှာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဆောက်ထားတဲ့ ရေအိမ်
ရှိတယ်၊ သွားပါလားလို့ ပြောပါသေးတယ် ...

“ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က အစ်ကို့လို မဟုတ်ဘူး၊ သူများ
အိမ်မှာ အိမ်သာတက်ဖို့ အင်မတန် ကြောက်တဲ့ကောင်၊
တောထဲမှာ ချုံတိုးပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး အိပ်ပါလိုက်ရ
မှ နေလို့ ထိုင်လို့ ရတဲ့ကောင်”

မူယာ အတော့်ကို သဘောကျသွားတယ်။ တော်တော်
ကြာတဲ့အထိ ရယ်လို့မဆုံးဘူး။ သူ့လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်
ထားတာကိုလည်း ရုန်းဖယ်တာမျိုး မလုပ်ဘဲ မသိချင်ဟန်
ဆောင်နေတယ်။

ကျုပ်လည်း လည်ချောအထိ စို့တက်လာတဲ့ တံတွေး
တွေကို မျိုချရလွန်းလို့ အမောစို့ချင်လာပြီ။

မူယာက အဲဒီလို ရယ်နေရင်းကပဲ မခိုတရို မျက်စောင်း
လေးချိုလိုက်ပြီး ...

“အစ်ကို့သူငယ်ချင်းက သိပ်ဆိုးတာပဲ။ တောထဲမှာ
အီးသွားပါတာကိုများ မူယာ့ညီမကို အဖော်ခေါ်သွားရတယ်
လို့၊ တော်တော်ညစ်ပတ်တဲ့လူ”

စုအောင်အောင် အမှုအယာလေးနဲ့ ပြောလိုက်တော့ ကျုပ်လည်း မရယ်ဘဲ မနေနိုင် ဖြစ်သွားရတာပေါ့။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဒီကောင်က အဲဒီလို မူယာရဲ့၊ တောထဲမှာလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် အီးပါချင် သေးတယ်၊ သရဲလည်း ကြောက်တတ်သေးတယ်၊ ကလေး ထက်ဆိုးတဲ့ကောင် ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ်”

မူယာကလည်း ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လှုပ်ခါပြီး အား ပါးတရ ရယ်တယ်။

ကျုပ်လည်း ဘယ်ဘုန်းကမှ မချီးကျူးခဲ့ဖူးတဲ့ ချီးကျူး မှုမျိုးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ချီးကျူးလိုက်တယ်။

အထူးတလည် စဉ်းစားဆွေးတောတာမျိုး မရှိဘဲ ရုတ် တရက်ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ကျုပ်စိတ်ကူးက ပုံငံချထားတာထက် တောင် အဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်သွားပြီလေ။

မိုးမှောင်အတွက်တော့ အိုကေမှာ စိုပြည်သွားပြီ။ ကျုပ် စိုပြည်ဖို့ပဲ လိုတော့တယ်။

တစ်အိမ်လုံးမှာ ကျုပ်တို့နှစ်ဦးတည်းသာရှိနေပြီး ဝန်း ကျင်တစ်ခွင်လုံးလည်း ညဉ့်ငှက်တွေရဲ့ အော်သံကလွဲလို့ အရာရာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။ အိပ်ရာခင်းကိုပွေ့ ဖက်ပြီး မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲသလို မျက်လွှာချရင်းက ဦးခေါင်း

လေး ငုံ့နေတဲ့ မူယာကို ကျုပ် မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်
တယ်။

ကျုပ်လည်း ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လိုစကား ပြောရမှန်း
မသိတော့ဘဲ နှုတ်ကဆွဲအနေလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲ
လိုက်မိတယ်။

စောစောတုန်းကလို့ နှုတ်သွက်၊ အာသွက်ခဲ့တဲ့ စကား
လုံးတွေလည်း ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ဘူး။

ဝင်းမွတ်ဖြူစင်လှတဲ့ မူယာပါးပြင်ပေါ်မှာ ပန်းသွေး
ရောင်တွေ သိသိသာသာ ထင်ဟပ်နေလေရဲ့။ သေချာပါတယ်။
သူလေးလည်း ရှေ့ဆက်ဖြစ်တည်လာမယ့် အခြေအနေကို
ရင်ဆိုင်ဖို့အတော်လေး စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီပေါ့။

အခြေအနေတစ်ခုလုံးက ကျုပ်အပေါ်မှာ မူတည်နေပြီ။
ကျုပ်ကစပြီး စနက်တံဖြုတ်လိုက်တာနဲ့ ပွဲကသိမ်းပြီ။

ခက်တာက အဲဒီစနက်တံကိုဖြုတ်ဖို့ ဘယ်လိုနည်း
ဗျူဟာနဲ့ ကျုပ် စတင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်။

လည်ချောင်းတစ်လျှောက်က ဇလုတ်ကြီးကလည်း ဆို
တက်လာတဲ့ တံတွေးကို အကြိမ်ကြိမ် မျိုချနေရလို့ နိမ့်လိုက်
မြင့်လိုက် ဖြစ်နေတာ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့။

ကျုပ် စိတ်အားတင်းပြီး ညာလက်ကို ကြမ်းပြင်တစ်
လျှောက် တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားလိုက်တယ်။

အိုကေ ...။

စိတ်လှုပ်ရှားနေလို့ ကျုပ်လက်က ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေပေမယ့် ရည်ရွယ်ထားတဲ့အတိုင်း ဦးတည်နိုင်ခဲ့တယ်။

မူယာရဲ့ ပြည့်ပြည့်လုံးလုံး လက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ မဆိုသလောက် အားထည့်ဖို့ပဲ လိုတော့တယ်။ ဒုတိယအဆင့် အားထုတ်မှုကို ခပ်သွက်သွက်ပဲ စတင်လိုက်တယ်။

ကျုပ်က တင်ပါးကို မသိမသာလေးပင့်ပြီး သူမအနီးတိုးကပ်လိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာတော့ မူယာက ကျုပ်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို သိနေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ မျက်နှာလေးကိုမော့။ လှပပြီး ညှို့ငင်အားကောင်းတဲ့ မျက်လုံးရွဲကြီးတွေနဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဟား ...”

ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ် အတွင်းပိုင်းကို ရုတ်တရက် လျှပ်စီးကြောင်း ဖြတ်သန်းတိုးဝင်သွားသလို တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျင်တောင့်တင်းသွားပြီး ကျုပ်မျက်လုံးတွေလည်း ပြူးကျယ်သွားတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိလောက်အောင် ပါပဲဗျာ။

တကယ်တော့ သူမရဲ့ အဲဒီလှပတဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်
လေးက တွန့်ဆုတ်တွေဝေနေတဲ့ ကျုပ်ကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီး
လိုက်တာပါပဲ။

“မူ ... မူယာ ... မင်း ... မင်းကို ... ကိုယ် ... ကိုယ်
ချစ် ... ချစ် ...”

“အို ...”

တကယ်ကို တိုက်ဆိုင်မှုလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ အဲဒီအချိန်နဲ့
အံ့ကိုက်ဆိုသလို ထွန်းညှိထားတဲ့ မီးတိုင်တွေက မှိန်ဖျော့
သွားပြီး မီးတိုင်နှစ်တိုင်က တစ်ပြိုင်တည်း မီးငြိမ်းသွားတယ်။
မီးတိုင်တစ်တိုင်ရဲ့ အလင်းအားက ဘာမှ မထိရောက်တော့
ဘူး။

မီးတိုင်တွေက နာရီများစွာ အသုံးပြုထားတော့ အစော
ပိုင်းကတည်းက ငြိမ်းဖို့ဟန်ပြင်နေတာ။ အခုတော့ မှောင်နှင့်
မည်းမည်း အခြေအနေ ဆိုက်ရောက်သွားတာပေါ့။ နောက်...
စက္ကန့်အနည်းပေ အတွင်းမှာပဲ ကျန်နေတဲ့ မီးတိုင်တစ်တိုင်
လည်း ငြိမ်းသွားတော့မယ်။

တကယ်ကို နက်ရှိုင်းတဲ့ တောနက်ကြီးအတွင်းက ရွာ
တစ်ရွာလည်းမဟုတ်၊ လယ်ယာစိုက်ခင်းဆိုလို့လည်း ဘာမှ
မရှိဘဲ၊ အထီးဟည်းရှိနေတဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး။

သစ်ကောင်း။ ဝါးကောင်းတွေနဲ့ လတ်တလော ဆောက်
လုပ်ထားသလို သစ်လွင်နေတဲ့ အိမ်ကြီး။ ပြီးတော့ အဖော်
အပေါင်း မိသားစုရယ်လို့လည်း မရှိဘဲ တကယ့်ကို လှပချော
မောပြီး ရင်ခုန်လှိုက်မောဖွယ် ကောင်းလှတဲ့ မိန်းမပျိုလေး
နှစ်ဦးတည်း ရှိနေတဲ့ အိမ်ကြီး။

အဲဒီညမှာတော့ အဲဒီအိမ်ကြီး အတွင်းမှာ ခပ်မျှင်မျှင်
ညည်းညူသံတွေ ထွက်ပေါ်နေသလို တဖြည်းဖြည်း မောဟိုက်
ခွမ်းလျသံတွေ ထွက်ပေါ်လာပြီး မကြာခင်မှာတော့ အဲဒီအသံ
တွေ ငြိမ်သက်သွားတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက်ဆိုသလို တစ်တိုင်
တည်းသာ ကျန်ရှိတော့တဲ့ မီးတိုင်လေးလည်း ဖျတ်ခနဲမီးငြိမ်း
သွားပါတော့တယ်။

(၈)

“အင်း ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

နေအတော်မြင့်မှ နိုးလာတဲ့ ကျုပ်လည်း အိပ်ရာကမထ
သေးဘဲ အကြောအချဉ်တွေကို ဆန့်တန်းပြီး တစ်ချက်ညည်း
ညှူလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ မှိန်းမြဲအတိုင်း ပြန်မှိန်းလိုက်တယ်။

ညက ညဉ့်အကော်နက်မှ အိပ်စက်ရတော့ ဒီမနက်
နေမြင့်မှ အိပ်ရာက ထနိုင်တော့မယ်ဆိုတာကို ကျုပ် တွေး
ထားပြီးသား။ ပြီးတော့ အိပ်ရတာလည်း ပုံမှန်အိပ်စက်လိုက်
ရတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။

ဧကရက်မင်းစည်းစိမ်လို ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ခံစားပြီး
အိပ်စက်ခဲ့ရတာဆိုတော့ ကျုပ်အဖြစ်က စည်းစိမ်ယစ်မှူးလို
မဆုံး ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ။

ခန္ဓာကိုယ်က အကြောအချဉ်တွေကို တုံ့ဆိုင်းရပ်တန့် သွားမတတ် ခံစားလိုက်ရပြီးမှ ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်ပျော် သွားတာဆိုတော့ ...။

မှိန်းနေရင်းကပဲ ခံစားမှုတွေကို စမြို့ပြန်ရုံ ရှိသေးတယ်။ ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ သွေးသားတွေက ချက်ချင်းရုန်းကြွလာပြီး အားအင်ပြည့်ဝလာသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

“အင်း ... အီး ... အင်း ... အင်း ...”

ကျုပ် ကိုယ်တွေ လက်တွေကို ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး တဒဂံ အကြောလျှော့လိုက်တယ်။

သောက်လေ သောက်လေ ငတ်မပြေ ဆိုသလို အာသာ ငမ်းငမ်း သောက်သုံးလိုတဲ့ ဆန္ဒတွေက အပြင်းအထန် ရုန်း ကြွလာတော့ ကျုပ်လည်း အံကြိတ်မောင်းတင်လိုက်ပြီး ...

“မူ ... မူယာ ... အချစ်လေး ... ကိုယ် ... ကိုယ်တို့... ဟင် ...”

“ဝုန်း”

“ဒုန်း”

“အောင်မယ်လေးဗျ”

အဲဒီအသံတွေက စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ထွက်ပေါ်သွား တာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ် ... လဲလျောင်းနေရာက လက်တစ်ဖက်ကိုမြှောက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို မူယာရှိရာဘက်လှည့်ပြီး အားပါးတရ ပွေ့ဖက်လိုက်တော့ မူယာကို မထိတွေ့ဘဲ ပျော့စိစိအရာကြီးကို ထိတွေ့မိတာနဲ့ ကျုပ်လည်း လန့်ဖျပ်ပြီး ထထိုင်မိလိုက်တာ နှင့် ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးက ယိမ်းခါသွားပြီး ဆွေးမြေ့နေတဲ့ ထုတ်တန်းက ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားတယ်။

ကျုပ်လည်း ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ပြီး ချက်ချင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။

“ဟင် ... ဘယ် ... ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ မူ ... မူယာ ဘယ် ... ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

ကျုပ်စိတ်တွေက လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်က တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်သွားတယ်။ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့။

ကျုပ်က ဘယ်အလုပ်မျိုးမဆို စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ကိုင်နေတဲ့သူဆိုတော့ အထိုက်အလျှောက် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှုရှိလို့ သာပေါ့ဗျာ။ တော်ရုံလူ ဆိုရင်တော့ သည်းခြေပျက်ပြီး ဗုန်းခနဲ အသက်တောင် ထွက်သွားနိုင်တယ်။

ကျုပ်ရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်စက်ပြီး ဇက်ရက်မင်းစည်းစိမ်ကို အပြည့်အဝ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တဲ့ မူယာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို အရိပ်အယောင်ကိုမှ မတွေ့ရတော့ဘူး။

သူ့နေရာမှာ ပုပ်သိုးရိခွဲနေတဲ့ ငှက်ပျောတုံးကြီးကိုပဲ
တွေ့ရတယ်။ မိန်းမောဖွယ် ရနံ့သင်းထုံတဲ့ ဓမ္မရုထူထူ၊
စောင်၊ ခေါင်းအုံးတွေလည်း ဘာတစ်ခုမှ မရှိ။

သစ်ရွက်အစို၊ အခြောက်တွေကိုပဲ အခုလိုက် အပြုလိုက်
တွေ့ရတယ်။ ဒီထက်ဆိုးဝါးတာက ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးပေါ့။

အိမ်ကြီးက တောင့်တင်းခိုင်မာတဲ့ ခြေတံရှည်အိမ်ကြီး
မဟုတ်တော့ဘဲ တကယ့်ကို ထိလိုက်တာနဲ့ ပြုလဲတော့မယ့်
ဟောင်းနွမ်း ဆွေးမြည့်နေတဲ့ တဲအိမ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်လေ။

ပင်ကူမျှင်တွေ၊ ကြပ်ခိုးတွေ၊ ဖုန်နဲ့အမှိုက်သရိုက်တွေ
လွှမ်းခြုံထားပြီး ညီစိုစိုအနံ့တွေက အသက်ရှူရပ်မတတ်
ပျံ့လွင့်နေတယ်။

ပြောရရင်တော့ ဒီတဲအိမ်ကြီးက လူသူမနေတာ နှစ်
ပေါင်း မခန့်မှန်းနိုင်အောင် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဆိုတာ တဲအိမ်ကြီး
ရဲ့ ဥပဓိရုပ်က သက်သေပြနေပြီလေ။

လိပ်ပြာလွင့်မတတ် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားတဲ့
စိတ်အာရုံကို အလျင်အမြန် စုစည်းလိုက်ပြီး တဲအိမ်ပေါ်က
သတိထားပြီး အလျင်အမြန် ထွက်လိုက်တယ်။

တဲအိမ်အပြင်ရောက်တော့ ကျုပ်လည်း အတော်အတန်
သတိရှိသွားပြီ။ ချက်ချင်းပဲ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို လက်ဖဝါး
နဲ့ ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ် ဆုပ်နယ်လိုက်တယ်။

တကယ့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် အဖြစ်မျိုး တွေကြံ့
ခဲ့ရပေမယ့် အသက်နဲ့ခန္ဓာ မြဲနေတာဖြစ်လို့ သမ္မာဒေဝနတ်
ကောင်းနတ်မြတ်တွေကို ကျေးဇူးတင်လိုက်မိတယ်။

ကျုပ်လည်း အချိန်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ကျုပ်ကောင်ကြီး
မိုးမှောင်ကို စိုးရိမ်တကြီး လိုက်ရှာရတော့တာပေါ့။

လည်ချောင်းကွဲအက်တော့မတတ် အော်ဟစ်ခေါ်ပေမယ့်
မိုးမှောင်ရဲ့ တုံ့ပြန်သံကို မကြားရတော့ ကျုပ်ရဲ့စိုးရိမ်မှုတွေ
က ကြီးထွားလာပြီး မနားတမ်း ရှာဖွေနေမိတယ်။ တောစောင့်
နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တွေကို တိုင်တည်မိတာလည်း အကြိမ်
ပေါင်းမနည်းတော့။

တစ်နာရီနီးပါးကြာတဲ့အထိ လှည့်ပတ်ရှာဖွေနေရင်းက
တစ်နေရာ အရောက်မှာတော့ ကျုပ်ပင်ခြေရင်းမှာ မလှုပ်မယှက်
လဲလျောင်းနေတဲ့ မိုးမှောင်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျုပ်လည်း
အလျင်အမြန်ပြေးပြီး မိုးမှောင်ပခုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ခါ
လိုက်တယ် ...

“မိုး ... မိုးမှောင် ... ဟေ့ကောင်ကြီး ... သူငယ်ချင်း
မိုးမှောင်”

ကျုပ် ကြာကြာ အားမထုတ်လိုက်ရပါဘူး။
မိုးမှောင်လည်း မျက်လုံးလေး ပေကလပ်၊ ပေကလပ်နဲ့
ကြည့်ရင်းက ချက်ချင်း ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်ပြီး ကျုပ်ကို
စူးစမ်းသလိုကြည့်တယ်။

သူ့မျက်ဝန်းတွေက ချက်ချင်းပဲ ဒေါသအရိပ်အယောင်
တွေ လွှမ်းသွားပြီး ...

“မင်း ... မင်း ... ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

“မဖြစ်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက် သွေး
ပျက်သွားလိုက်တာကွာ၊ လိပ်ပြာလွင့်သွားပြီလို့တောင် ထင်
လိုက်မိတယ်”

“တောက်”

မိုးမှောင်ရဲ့ တောက်ခေါက်သံက အတော့ကို ပြင်းထန်
တယ်။ ဒီကောင်က ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်ပြီး ...

“ဟို ... ဟိုကောင်မ ... မကောင်းဆိုးဝါးမ”

လို့ အားပါးတရ ကြိမ်းမောင်းလိုက်ပြီး သူ့ကြုံလိုက်
ရတဲ့ အဖြစ်ကို ရှင်းပြတယ်။

ညက သူတို့နှစ်ဦး ထွက်လာတော့ သူ့စာက သူ့ကို
ဦးမှောင်ပြီး အိမ်ကြီးနဲ့ အတော်လေးကွာလှမ်းတဲ့ လမုပင်
ကြီးတစ်ပင်ဆီ ခေါ်လာတယ်။ အဲဒီအပင်ကြီးရဲ့ ခြေရင်းမှာ
ပြောလို့မကုန်နိုင်တဲ့ ရင်တွင်းဖြစ် သံစဉ်တွေကို အနည်းငယ်
သာပြောဖြစ်ကြပြီး ချစ်ခြင်းဖွဲ့ဂီတကို လက်တွေ့ကျကျ တီး
ခတ်ကြတာပေါ့ဗျာ။

နောက်တော့ ... ကျုပ်ကောင်ကြီးလည်း ခြေပစ်လက်ပစ်
အိပ်ပျော်သွားတယ်။ အိပ်ရာက နိုးနိုးချင်း သူ့ဇာကိုနွိုးတော့

သူ့စာက ညတုန်းကလို မိန်းမလှလေး မဟုတ်တော့ဘဲ ပုပ်
သိုးနေတဲ့ အလောင်းကောင်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။

ဒီကောင်လည်း အဲဒီကတည်းက သတိလစ်သွားလိုက်
တာ အခု ကျုပ်ရောက်လာမှပဲ သတိပြန်ရလာတယ်ပေါ့ဗျား။

ကျုပ်တို့လည်း အဲဒီဝန်းကျင်မှာ တစ်စက္ကန့်လေးတောင်
မှ မနေဝံ့တော့ဘူး။ ချက်ချင်းပဲ အလျင်အမြန် ထွက်ခွာလာ
ကြတာ ကျုပ်တို့စခန်းကို ဘယ်လိုရောက်လို့ ရောက်လာမှန်း
မသိအောင်ပါပဲဗျာ ... .."

စာဖတ်ပရိသတ်များ၏
မေတ္တာရိပ်အောက်မှ

"အန်းကျန်းကြီး"

“အမှန်ကတော့ နနယ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်အပို့ သူ့ရည်းစား သေရာက ရှင်
လာတာကို မြင်ရတာ သမားရိုးကျကိစ္စ
မဟုတ်တော့ သူ့အနေနဲ့ ဒီအပြောင်း
အလဲကြီးကို လက်ခံပို့ အတော်ကို တုန်လှုပ်
နေပုံရတယ်”

“နိဒါန်း”

မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ဘက်အကျဆုံး နယ်ခြားမြို့ကလေး
တွင် ဖြစ်သည်။

အချိန်ကာလတစ်ခုကို တိကျစွာ ဖော်ညွှန်းရလျှင်
ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားရန် ရှုပ်ထွေးနေသည့် ကာလဟု
ပြောနိုင်ပါသည်။

တစ်နေ့သ၌ ၎င်းမြို့ကလေးတွင် အလွန်အံ့ဩဖွယ်
ကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့ပါသည်။ နေ့အလင်း
ရောင် ရုပ်သိမ်းစအချိန်တွင်ဖြစ်သည်။ “လိုတရ”ဟု အမည်
တွင်သော စားသောက်ဆိုင်အတွင်း၌ ဖြစ်သည်။

“ဝုန်း”

စားပွဲခုံ ပြိုလဲသံနှင့်အတူ အလွန်ထိတ်လန့်ဖွယ်အသံ
က တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလို ထွက်ပေါ်သွား၏။

“ဒိုင်း”

“မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်နဲ့”

သောက်သုံးသူများစွာထဲမှ မည်သူအော်လိုက်သော အသံ
မှန်းမသိ။

သို့သော် စက္ကန့်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာပဲ ...

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

“ဟာ ... သွားပြီ၊ ဒီကောင်လေးရဲ့ အသက်ကို
သိကြားမင်းတောင် ကယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သောက်သုံးသူများထဲမှ ပေါက်ဖော်ကြီးတစ်ဦး ပြော
လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ဟေ့ မင်းဒင် ... မပစ်နဲ့၊ ထပ်မပစ်နဲ့တော့”

ဆိုင်ပိုင်ရှင် လူဝကြီးက အထိတ်တလန့် အော်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။

ခြောက်လုံးပြူးအဖျားမှ ယမ်းငွေ့များသည် မြူနှင်းများ
ကြားတွင် ဝေ့ဝဲနေလေ၏။

(၁)

“စံပယ်မြိုင်”

လွန်စွာလှပသော မိန်းမချောလေးဖြစ်သည်။ အထူး
နှစ်သက်ဖွယ် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော သူမမျက်ဝန်းနှင့် နှုတ်ခမ်း
သားလေးတွေက တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေပါသည်။

သူမသည် မည်သူ့ကို ပို၍စိတ်ညွတ်နေပါသလဲဟူသော
သံယက ယခုတော့ တိကျရှင်းလင်းသွားလေပြီ။

“လိုတရ” အမည်ရှိ စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ ၎င်း
မိန်းကလေး ခြေဝင်လာသည့် အချိန်တွင် ခြောက်လုံးပြား
နှုတ်ခမ်းမှ ယမ်းငွေ့များ ပြယ်သွားခါစပင် ရှိသေး၏။

သူမသည် ဆိုင်နံရံတွင် ကပ်လျက် လဲကျနေသော
ကျော်စွာ ဟူသော လူငယ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်သို့ ဝစ်လွဲကာ
ရွက်ကြိုးတင်င် ဝိုကြွေးနေ၏။

ထိုသို့ ဝိုကြွေးနေလျက်က သူမသည် ၎င်းလူငယ်၏ မျက်နှာအနံ့ကို ယူကျုံးမရ ခံစားမှုဖြင့် တစ်နှိက်မက်မက် နမ်း ရှုပ်နေလေ၏။

မင်းဒင် ဟူသော လူငယ်မှာ ခြောက်လုံးပြူးကို ကိုင် ထားလျက်က ၎င်းမြင်ကွင်းကို ငေးကြည့်နေလေ၏။

သူ၏မျက်တောင်တွေက ရုတ်တရက် နိုးထလာသကဲ့ သို့ ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် ဖြစ်နေ၏။

သူသည် အလွန်ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ခံစားနေရ၏။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အရေးကိစ္စမှာ သူ့အနေဖြင့် ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲမရနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အလွန်တက်ကြွဖျတ်လတ်သော သူတို့နှစ်ဦးသည် ဤ မြို့ကလေးတွင် အထူးထင်ရှား၏။ ရဲဝံ့စွန့်စားမှုနှင့် သတ္တိ အရာတွင်လည်း ထူးချွန်သူတွေ ဖြစ်သည်။

မင်းဒင်သည် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနံဘေးက မထင်ရှား သော ကျေးရွာကလေးမှ ဤနယ်စပ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာသူ ဖြစ်သည်။ ကျော်စွာကတော့ မော်လမြိုင်မြို့ကြီးမှ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ကြီးပွားတိုးတက်လိုသည့် ဆန္ဒဖြင့် ဤနယ် စပ်မြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရောက်ရှိကြသည်မှာလည်း မရှေးမနှောင်း ဆိုသလိုဖြစ် ၏။ ကျော်စွာ ရောက်ရှိ၍ ရက်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် မင်းဒင်လည်း ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ခန့်မှစ၍ ညီရင်း
အစ်ကိုကဲ့သို့ သံယောဇဉ်ဖြင့် ခင်မင်ခဲ့ကြ၏။ တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး စာနာနားလည်မှုရှိစွာ ဖေးမကူညီကြ၏။

သို့သော် ၎င်းခင်မင်မှုများက စံပယ်မြိုင် ဟူသော
မိန်းမချောလေးနှင့် မဆုံစည်းမိသည့် ကာလအတွင်းမှာဖြစ်
သည်။

ဤမြို့ကလေးသည် တရုတ်-မြန်မာ နယ်ခြားမြို့က
လေးဖြစ်၍ အလွန်စည်ကား၏။ နှစ်နိုင်ငံနယ်စပ် ဖြစ်ကျော်
ရာတွင် အဓိကဆုံရပ် မြို့ကလေး ဖြစ်၏။

တစ်ဦးချင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှုများနှင့် အုပ်စုလိုက်
ပဋိပက္ခ ဖြစ်ပွားမှုများမှာ ဤမြို့ကလေး၏ မထူးဆန်းသော
ဖြစ်ရပ်များပင် ဖြစ်သည်။

စံပယ်မြိုင်၏ဖခင် ဦးမိုးထိသည် ကုန်သည် ဖြစ်၏။
လွန်စွာကြွယ်ဝချမ်းသာ၏။

ဦးမိုးထိသည် တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ ဝင်ရောက်အခြေချလာ
သည့် တရုတ်လူမျိုးဖြစ်သည်။ တရုတ်အမည် မခံယူဘဲ
မြန်မာအမည် ဦးမိုးထိဟူ၍ ခံယူထား၏။

တရားဝင်မယား မြောက်မြားစွာ ရှိသလို တရားမဝင်
မယားများလည်း အမြောက်အမြားရှိ၏။ စံပယ်မြိုင်သည်
ဦးမိုးထိ၏ တရားမဝင်မယားတစ်ဦးမှ မွေးဖွားသည့် သမီးဖြစ်
သည်။

မင်းဒင်နှင့် ကျော်စွာ၏ အဓိကအသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်မှာ ကယ်ရီဟု ခေါ်သော ကုန်ပစ္စည်းများကို ဒေသ တစ်ခုမှ ဒေသတစ်ခုသို့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိစေရန် တာဝန် ယူပို့ဆောင်ပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။

စွန့်စားမှုနှင့် ရဲစွမ်းသတ္တိကို အရင်းတည်ပြီး လုပ်ရသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ အချိန်တိုတိုအတွင်း အကျိုးအမြတ်များစွာ ရရှိသည့်အလုပ် ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် သူဌေးကြီး ဦးမိုးထိ၏ အားအထား ရဆုံး လူငယ်နှစ်ဦးဖြစ်သည်။

အလုပ်ဝတ္တရားများ ပြီးဆုံးသည့် ညနေခင်းအချိန် များတွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် ဤစားသောက်ဆိုင်တွင် ဆုံတွေ့ နေကျဖြစ်သည်။

ဒီနေ့မှာတော့ သူတို့နှစ်ဦး၏ ဆုံတွေ့မှုသည် အလွန် ကို ဆိုးရွားသော ကံတရားတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာ မရှိဘူးကွ”

ကျော်စွာက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤနေ့တွင် သူ တို့သည် ယခင်နေ့ရက်များကထက် ပို၍သောက်သုံးထားသည် ကြောင့် အမူးလွန်လျက်ရှိ၏။

“အဲဒီတော့ မင်းရဲ့ဆိုလိုရင်းက ...”

မင်းဒင်က ပြည်တည်တည် မျက်နှာပေးဖြင့် ပြောလိုက်
၏။

ကျော်စွာက အနည်းငယ် ယိမ်းယိုင်သွားသော ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို တိမ်းမတ်ရင်း ရှုတည်တည် အကြည့်ဖြင့် ...

“သိပ်ကို တိကျနေတဲ့ အဖြေတစ်ခုကို ပဟေဠိဆန်တဲ့
စကားတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေရင် အချိန်ကုန်တာကလွဲပြီး ဘာမှ
အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကောင်း ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ
မင်း သိမှာပါ”

“သိပ်သိတာပေါ့၊ စံပယ်မြိုင်နဲ့ ဝတ်သင်္ကန်းပြီး မင်း မခံ
မရပ်နိုင် ဖြစ်နေတယ်မို့လား”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... သိပ်ရယ်စရာ ကောင်းပါ
လား မင်းဒင်၊ စံပယ်မြိုင်ရဲ့ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေဟာ
ဘယ်သူ့အပေါ်မှာ လုံးလုံးလျားလျား ကျရောက်နေတယ်ဆို
တဲ့ အဖြေဟာ သိပ်သေချာသွားပြီ”

သူတို့နှစ်ဦးသည် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောနေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

သူတို့စကားများကြောင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သူများ
သည် ရယ်မောကြလေ၏။ တချို့က စကားနိုင်လှရာတွင်
မည်သူနိုင်မလဲဟု စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ယခင်ကကဲ့သို့ပင် သူငယ်ချင်းပြော
ပြော၍ ငြင်းခုံနေကြခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ထင်မှတ်နေကြ၏။
ထိုသို့ ငြင်းခုံနေလျက်က သူတို့သည် မီးခြစ်ကျောက်ကဲ့သို့
တစ်ချက် တစ်ချက် မီးထပွင့်ကြ၏။

ထိုငြင်းခုံမှုများသည် နောက်ဆုံးတွင် ရယ်ရယ်မော
မောနှင့် အဆုံးသတ်သွားသည်ချည်း ဖြစ်၏။

သို့သော် လူအများ၏ ၎င်းထင်မြင်မှုများမှာ ယခုတော့
လွဲချော်ရသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ သူတို့
နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆဲရေးတိုင်းထွာလျက် အော်
ဟစ်ကြရင်းက ကျော်စွာသည် သူ၏ပျိုင့် ၄၅ သေနတ်ကို ဆွဲ
ထုတ်လိုက်၏။

မင်းဒင်က ကျော်စွာ၏လက်ကို တွန်းတင်လိုက်ပြီး
ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ၏သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ကျော်စွာသည် လက်ကို အတင်းပြန်ချပြီး
မောင်းဖြုတ်လိုက်လေ၏။ သို့သော် သူ၏ကျည်သည် မင်းဒင်
ကို ထိမှန်ခြင်းမရှိဘဲ အဝေးမှ နံရံကို ထိမှန်သွားလေ၏။

ထိုအခါ မင်းဒင်က သူ၏ ကိုးလ်ပျိုင့် ၄၄ သေနတ်
ဖြင့် နှစ်ချက်ဆင့်၍ ပစ်လိုက်လေရာ ကျော်စွာသည် နောက်
သို့ ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ လန်လျက် လဲကျသွားတော့၏။

နှစ်ချက်သော ကျည်ဆန်ပေါက် အရာတွေမှ ပန်းထွက်
လာသော သွေးများဖြင့် သူ့ရင်ဘတ်တစ်ပြင်လုံး ရွဲနှစ်သွား
တော့သည်။

(၂)

တောင့်တင်းသန်မာသော လူရွယ်လေးဦးက အသက်
ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော ကျော်စွာကို ထမ်းပိုးထားကြ၏။ သူတို့
နံ့ဘေးတွင် သူတို့မြို့ကလေး၏ အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည့်
ဒေါက်တာဌေနှင်းသည် ရပ်တံ့လျက် ရှိနေ၏။

သူသည် ဆရာဝန်လည်းဖြစ်၊ လူသေစစ်ဆေးသူလည်း
ဖြစ်၊ လူသေမြေမြှုပ်သူလည်းဖြစ်သော ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်
သည်။

သူသည် သေမှုသေခင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လွန်စွာကျွမ်း
ကျင်သူ ဖြစ်သည်။ သူတို့မြို့ကလေး၏ အဓိကအားထားရ
သည့် အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟု ဆိုပါက မှားမည်မဟုတ်ပေ။

ဤမြို့ကလေး၏ ဒေသခံများအပေါ်တွင် သူ၏ဩဇာ
အရှိန်အဝါသည် လွန်စွာကြီးမား၏။ သူ၏စကားတစ်ခွန်း

သည် မီးကို ရေနင့်ငြိမ်းလိုက်သကဲ့သို့ပင်။ ပြဿနာတိုင်းကို
မီးသေပွဲသိမ်း ဆိုသကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်နိုင်သူဖြစ်သည်။

ယခု ပြဿနာသည်လည်း သူ၏ဦးဆောင်မှုအောက်
တွင် များစွာမူတည်နေပါသည်။

သူသည် ဤသို့ မှတ်ချက်ပြု၏။

“ကျည်ဆန်က နှလုံးသားထဲ အောက်ဝင်သွားတယ်”

ဟု သူက ကျော်ရွာကိုကြည့်၍ ဦးခေါင်းခါယမ်းလျက်
ပြောလေ၏။ ပြီးနောက် သေနတ်ကိုကိုင်၍ ဝိုင်နေသော
မင်းဒင်၏ပခုံးကို ညင်သာစွာပုတ်ရင်း ...

“မပူပါနဲ့ ချာတိတ်ရာ၊ ခုဟာက မင်းကိုယ်မင်း ကာ
ကွယ်တာပဲ၊ ဖြစ်ကြောင်းက ရှင်းနေပြီလေ” ဟု နှစ်သိမ့်ပြော
ဆိုပြန်၏။

ထို့နောက်မှာတော့ သူသည် သူ၏တပည့်များကို စေ
ခိုင်းလျက် ကျော်ရွာ၏ အလောင်းကို ဆိုင်အတွင်းမှ သယ်ယူ
ခဲ့လေ၏။

သူတို့မြို့ကလေး၏ အပြင်တွင်ရှိသော လူသေများအား
စုဆောင်းထားရှိရာ အရပ်ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိန်းမချောလေး စံပယ်မြိုင်သည် အလွန်တုန်လှုပ်
ချောက်ချားနေလေ၏။ လူအများသည်လည်း သူမ၏ငိုကြွေး
သံများကြောင့် စိတ်မချမ်းမမြေ့ ခံစားနေရ၏။

အသက်ရှင်စဉ်မှာ မသိသာသော်လည်း သေဆုံးသွားသည်တွင် လူတစ်ဦး၏ ရင်တွင်းမှ သံယောဇဉ်က အဆုံးစွန်ပွင့်ထွက်တတ်ကြပါသလား။

မြို့ပြင်ရောက်သည်နှင့် လူသေများပို့ဆောင်ရာ ဧရိယာက အမှောင်ထုအတွင်း၌ တစ္ဆေတစ်ကောင်ပမာ သူတို့အား စူးစိုက်ကြည့်နေသကဲ့သို့ အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်းလှ၏။

ထိုစဉ်မှာပဲ မြို့ကလေး၏ အဝင်လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် တကျိကျိ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် သူတို့တစ်တွေလည်း အထိတ်တလန့်ဖြင့် ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်တံ့လိုက်ကြ၏။

ဘီးသံတည်ညံ့နှင့် ရွေ့လျားလာသော ရထားလုံးရှည်ကြီးတစ်စင်း ဖြစ်ကြောင်းကို အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပဲ သဲကွဲစွာ မြင်ရလေ၏။

သူတို့တစ်တွေ၏ ထိတ်လန့်ခံစားမှုများကို ၎င်းရထားဘီးသံက ပို၍ကြီးထွားအောင် ဆွဲဆောင်နေသကဲ့သို့ ခံစားကြရလေ၏။ သူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နီးကပ်စွာ ပူးကပ်လိုက်ကြ၏။ ထိုစဉ်မှာပဲ ...

“မိတ်ဆွေကြီးတို့ သေနတ်ပစ်ပွဲ ဖြစ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား အိုးမိုင်ဂေါ့ ... ဒီသူငယ်ကြည့်ရတာ အခုမှ လောလောလတ်လတ် သေခဲ့တာ ထင်တယ်၊ အိုး ... ရက်စ်၊ သိပ်ကိုသေခဲ့တာပေါ့၊ ကျုပ် ကြည့်ပါရစေဦး၊ ကျုပ်ကူညီနိုင်မယ် ထင်တယ်”

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအသံက ဝက်သိုးကြီးအော်သံကဲ့သို့ ဟိန်း
ထွက်သွားပါသည်။ ဒေသခံများလည်း ၎င်းအသံများကို
ကြားရသည်နှင့် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ တစ်နယ်တစ်ကျေးမှ
ရောက်ရှိလာသူဖြစ်ကြောင်း မှန်းဆသိလိုက်ကြ၏။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အရောင်လွင့်နေသော အင်္ကျီအနက်၊
ဘောင်းဘီအနက်များကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး အနက်ရောင်ဦးထုပ်
ကို ဆောင်းထား၏။ သူ၏နက်မှောင်သော ဆံပင်များက
ဦးထုပ်အောက်မှ ထွက်ကျနေလေ၏။ ပါးရိုးများပေါ်၍ နှာတံ
ကောက်သော်လည်း သူ့မျက်နှာမှာ လူရည်သန့် တစ်ဦးကဲ့သို့
ခန့်ညား၏။

ထူးခြားစွာ ပေါ်လွင်သည်မှာ ကော်လာအဖြူကြားမှ
ထိုးထွက်နေသော သူ၏လည်တိုင်ပင် ဖြစ်သည်။

၎င်းလည်တိုင်သည် မြင်းခြေထောက်ကဲ့သို့ပိန်ပြီး ပခုံး
မှာလည်း ကြောင်တစ်ကောင်၏ ပခုံးကဲ့သို့ ကျဉ်းလှ၏။

“အခုလို လူဦးရေ နည်းပါးလှတဲ့ နယ်မြေမှာ ကျုပ်လို့
ဆရာဝန်တစ်ဦးနဲ့ တွေ့ရတာ ခင်ဗျားတို့အတွက် မိုးနတ်မင်း
ကို ကျေးဇူးတင်ရလိမ့်မယ်”

ဟု ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားသံဖြင့် ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဌေးနှင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် သိသိ
သာသာ မြောက်ကြွသွား၏။ သူသည် ဆရာဝန်တစ်ဦး၏

မာနကို ထိပါးသလို ခံစားလိုက်ရ၍ ထိုသို့ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ တုံ့ပြန်ပြောလိုက်သည့် သူ့အသံက မာဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေ၏။

“ဒီမှာ နောင်ကြီး၊ ကျုပ်ဟာ ဒီမြို့က ပြိုင်စံရှားတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ဦးပါ။ ကျုပ် ဒီသူငယ်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ စမ်းသပ်ကြည့်ရှုပြီးပါပြီ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အသက်ငွေ့ငွေ့ တောင် မရှိတော့တာ သိပ်ကို သေချာပါတယ်။ နောင်ကြီး လည်း ဘာမှ တတ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါး မိနစ်လောက်ကပဲ ဇီဝိန်ချုပ်သွားပါပြီ”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဦးခေါင်းကို လေးပင်စွာ ခါယမ်းလိုက် လေ၏။ တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလို လူအုပ်ကြီးကို စူးစမ်း ကြည့်လေ၏။

လူအုပ်ကြီး၏ အကြည့်များကလည်း သူ့ထံသို့ စုရုံး ကျရောက်နေသည်ကို သိရှိလိုက်တာကြောင့် သူသည် ဝုဏ်ယူ ဝံ့ကြွားသည့် အပြုံးကို ပြုံးလိုက်လေ၏။

လူအုပ်ကြီးသည် မြင်းရထားနှင့် ဆယ်ပေခန့်အကွာ အဝေးတွင် ရပ်လျက် ကြည့်နေကြ၏။ ကျော်စွာ ဟူသော လူငယ်၏ ရုပ်အလောင်းက မြင်းရထား၏ နောက်ပိုင်းရှိ ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက် ရှိနေ၏။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက လွန်ခဲ့သော မိနစ်အနည်းငယ်ခန့်က လူငယ်ကျော်စွာ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကုသရန်အတွက် ယခု ကဲ့သို့ ပြင်ဆင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤမြို့တွင် သြဇာအရှိန် အဝါ ကြီးမားသော ဒေါက်တာငွေနှင်းသည်လည်း လူအုပ်ကြီး နှင့် အတူတကွ ရှိနေလေ၏။

သူ့အားပြောခဲ့သည့် ၎င်းလူထူးဆန်းကြီး၏ စကားကို သူသည် မည်သို့နားလည်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်လို့နေ၏။

၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်စကား ပြော ဆိုပြန်၏။

“မိတ်ဆွေတို့ကို ကျုပ် ဘယ်သူဆိုတာ မပြောရသေးဘူးနော် ဟဲ ... ဟဲ”

ဟု ပြုံးရယ်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်အမည်က မိုးမှောင်၊ ကျုပ်အကြောင်းကို သိတဲ့သူတွေက ကျုပ်ကို ချစ်စနိုးနဲ့ ပရော်ဖက်ဆာမိုးမှောင်လို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်သလို ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ပြီးနောက်မှာတော့ သူသည် ဒေါက်တာဌေးနှင်းထံ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို သိက္ခာချတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ခင်ဗျားဟာ ဒီကျဉ်းမြောင်းတဲ့ မြို့ကလေးထဲမှာ နေဝင်မိုးချုပ် ကျင်လည်နေခဲ့တာဆိုတော့ ဒီနေ့ သိပ္ပံပညာဆိုင်ရာ နောက်ဆုံးတိုးတက်မှုတွေကို စူးစမ်းလေ့လာဖို့ ခင်ဗျား မေ့လျော့နေတယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ် ...

“တိုးတက်မှုဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ထက် ပိုပြီးကျယ်ပြန့်တဲ့ မကြုံစဖူး ထူးခြားခြင်းလို့ သတ်မှတ်နိုင်မယ် ထင်ပါရဲ့၊ လျှပ်စီးလက်ခြင်းနဲ့ အသက်ရှင်ခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်စေရာ လျှပ်စီးဓာတ်၊ အဲဒီ လျှပ်စီးဓာတ်ဟာ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အသွေးအသားတွေကို စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းတယ်၊ ဒီတွေ့ရှိချက်တွေကို ကျုပ်ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ သုတေသနပြုပြီး ရှာဖွေခဲ့တာပေါ့!”

ဒေါက်တာငွေနှင်းနှင့် လူအများသည် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပြောလိုက်သည့် စကားများကို နားလည်သလို နားမလည် သလိုဖြင့် အူတူတူ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း သူ၏တောင်းဆိုမှုကို တော့ အသာတကြည် ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

ဒေါက်တာငွေနှင်းသည် နှုတ်ခမ်းထောင်မွန်းကို တွန့် ကွေးလျက် ပြုံးနေပါသည်။ ၎င်းအပြုံးသည် လူထူးလူဆန်း ကြီးကို သရော်ပြုံးသည့် အပြုံးပင်ဖြစ်သည်။

၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကျော်စွာ၏ ရှုပ်အင်္ကျီကို ဆွဲဆုတ် ပစ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် သူသည် ဒဏ်ရာများကို ဖိတ်ရှည် လက်ရှည် ဆေးကြောလေ၏။

၎င်းကိစ္စများ ပြီးသွားသည်နှင့် သူသည် အလွန်ကြီးမား သော ပုလင်းရှည်ကြီးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလို လူအုပ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ ...

“မိတ်ဆွေတို့ ... သူ့ဒဏ်ရာဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီး ကို ဒီအတိုင်း ထားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီမိုးကြိုးလျှပ်စီးဆေး ကို သိပ်ထည့်မှဖြစ်မယ်၊ ဒီဆေးရဲ့ အစွမ်းသတ္တိကို မိတ်ဆွေ တို့ မကြာခင်အချိန်အတွင်းမှာ မြင်တွေ့ရပါလိမ့်မယ် ...

“ဒီဆေးဟာ ရှေးဟောင်း တိဗက်ဘုန်းတော်ကြီးများ သုံးတဲ့ လျှို့ဝှက်မိုးကြိုးလျှပ်စီးဆေး ဖြစ်တယ်။ တစ်ဆက်

တည်းမှာပဲ အသက်ပြန်သွင်းတဲ့ စက်ထဲက လျှပ်စစ်တွေဟာ ဒီလူငယ်လေးရဲ့ ကိုယ်ထဲကို နေရာအနှံ့ ဖြတ်သန်းမိပြီ ဆို ရင်တော့ ဆေးရဲ့အာနိသင်တွေ ပေါင်းစည်းမိသွားပြီး လူငယ် လေးရဲ့ဒဏ်ရာဟာ အကောင်းပကတိ ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်”

ဟု ဟစ်အော်ပြောလေ၏။ လူအုပ်စုကြီးသည် မြင်း ရထား၏ အတွင်းနံရံဘက်တွင် စိတန်းလျက်ရှိသော ဘက် ထရီအိုးကြီးများကို ကြည့်နေကြ၏။

မိန်းမချောလေး စံပယ်မြိုင်သည်လည်း လူအုပ်စုကြီး၏ ရွေ့ဆုံးတွင် ရှိနေပါ၏။

အံ့ဩထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် မဝံ့မရဲခံစားခြင်းများက သူမ ၏မျက်ဝန်းတွေမှာ သိသာစွာ ထင်ဟပ်နေလေ၏။ သူမ၏ စန္ဒာကိုယ်လေးက အထိတ်တလန့် တုန်လှုပ်နေဆဲပင်။

သေးမျှင်သော ကြေးနန်းကြိုးများသည် ဘက်ထရီအိုး ကြီးများဆီမှ ထွက်ကျနေ၏။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ၎င်းကြေးနန်းကြိုးမျှင်များဖြင့် ကျော်စွာ ၏လက်ကောက်ဝတ်နှင့် ခါး၊ ဦးခေါင်းတွေကို ရစ်ပတ်လျက် ကြေးကွင်းများဖြင့် ဆက်သွယ်တပ်ဆင်ပေးလေ၏။

အလုံးစုံပြီးသည်တွင် ...

“ဗျို ... ဇဒါက်တာကြီး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ်အနီးသို့ လာခဲ့စေချင်ပါတယ်၊ ဒီ သေပြီးခါစ လူငယ်ကို တစ်ခါထပ်

ပြီး စမ်းသပ်စေချင်ပါတယ်၊ သူ့ဖိစိန်က တကယ်ပဲ ချုပ်ငြိမ်း
သွားပြီလားဆိုတာ သေချာသိချင်လို့ပါ။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူအုပ်ကြီးသည် သိသိသာသာ
လှုပ်ရှားသွား၏။ သူတို့တွေသည် ဒေါက်တာဌေးနှင်းကို ဘယ်
လိုလဲဟူသော သဘောဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ဒေါက်တာဌေးနှင်းက ...

“ကြည့်စရာမလိုလောက်အောင် သေချာပါတယ်၊ ဒီ
လူငယ်ဟာ လုံးဝသေဆုံးခဲ့ပါပြီ၊ သေတာအစစ် မဟုတ်ဘူး
ဆိုရင် ကျွန်ုပ်ကို ဆရာဝန်လို့ အသိအမှတ် မပြုကြပါနဲ့။”

ဟု အော်ဟစ် ပြောလိုက်လေ၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် သူသည် “၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအနီးသို့
လျှောက်သွား၏။ ပြီးနောက် ကျော်စွာကို ငုံ့ကြည့်လေ၏။

ထိုသို့ငုံ့ကြည့်ရင်း ...

“ဘယ်လို အခွေးနဲ့များ လာတွေ့နေသလဲ မသိဘူး။”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်လေ၏။

လူအုပ်ကြီးထဲမှ အသက်ရှူသံများက ကျယ်လောင်စွာ
ထွက်ပေါ်လာ၏။ သူတို့၏ အကြည့်များက ကျော်စွာ၏
ခန္ဓာကိုယ်ဆီသို့ စုပုံကျရောက်နေကြ၏။

“ကဲ ... မိတ်ဆွေတို့၊ ဒီဆေးရည်ကြည်ကို ထိုးသွင်း
ပြီးတာနဲ့ ဒီလူငယ်ဟာ သေခြင်းတံခါးဝကနေပြီး ပြန်မှန်

ထွက်လာတော့မှာပါ။ သုံးမိနစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကလေးပါပဲ။ ဒီလို နုပျိုသန်စွမ်းတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာဆိုရင် သွေးရည်ကြည်နဲ့ လျှပ်စီးဓာတ်ဟာ အလွယ်တကူ ပေါင်းစည်းသွားပြီး အချိန်တစ်ခဏအတွင်း ကိစ္စပြီးမြောက်သွားပါလိမ့်မယ်”

လူအုပ်ကြီးသည် သူတို့၏ဘဝတစ်သက်တွင် ဤသုံးမိနစ်ဆိုသော အချိန်က အရှည်ကြာဆုံးဟု ယူဆပေလိမ့်မည်။ ယောက်ျားများ၏ အသက်ရှူသံမှတစ်ပါး ဘာသံမျှ မကြားရ။ မိန်းမများကား ပို၍မြင်ရလေအောင် ဖိတိုးလာကြ၏။ သူတို့မျှော်လင့်သော သုံးမိနစ်သည် ပြည့်မြောက်ခဲ့လေပြီ။

“ဂုန်း”

“အောင်မယ်လေး”

“မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ”

“ပြေး ... ပြေး ဒါ မကောင်းဆိုးဝါး ဝင်ပူးတာဖြစ်မယ်”

“မိတ်ဆွေများ မပြေးကြပါနဲ့၊ ဘာမှကြောက်စရာမရှိပါဘူး”

အထက်ပါ အသံများသည် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ထွက်ပေါ်သွားခြင်းဖြစ်သလို ထိုအသံများမှာ အချိန်တစ်ခဏအတွင်း ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

လူစုလူဝေးကြီးသည် ၎င်းအချိန် တစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ ကွယ်ပျောက်သွားတော့၏။

ဒေါက်တာငွေနှင်းသည်လည်း လူအုပ်ကြီးနှင့်အတူ ကွယ်
ပျောက်သွားပါလေ၏။

သူတို့တွေသည် “ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဗျာ” ဟု ပြော
ပြီး ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သော ကျော်ရွာကို မြင်လိုက်ရ
သည့် အခိုက်အတန့်မှာပဲ အထိတ်တလန့် အော်ပြီး ပြေးထွက်
သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

(၄)

“ကျော်စွာ ... သေနေတဲ့ အချိန်မှာ မင်းဝိညာဉ်က
ဘယ်ကိုရောက်နေသလဲကွ”

ဟူသော မေးခွန်းများကို ဖြေရသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း
များစွာ ရှိခဲ့လေပြီ။

တချို့ဆိုလျှင် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်
ရင်း စူးစမ်းကြ၏။

ကျော်စွာလည်း မည်သည့်ပုံစံဖြင့် သူ့အား စုံစမ်းမေး
မြန်းသော်ငြား မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်မဆိုဘဲ မေးလာသမျှကို
ပြန်လည်ဖြေကြားခဲ့၏။

အချို့သောသူများက သူ့ကို အလွန်တုန်လှုပ်သည့်
အမူအရာဖြင့် ပြောဆိုကြပြန်၏။ သူတို့သည် သေရာမှ ရှင်
လာသူအဖြစ် ယူဆထားသည်ကြောင့် မဝံ့ရဲ ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်
သည်။

ကျော်စွာသည် ပရော်ဖက်ဆာကြီး မိုးမှောင်ကို သူ၏ နေအိမ်သို့ ဖိတ်ခေါ်၍ ရိုသေစွာ ဧည့်ဝတ်ပြုပြီး တည်းခိုနေ ထိုင်စေ၏။

မင်းဒင်အပေါ်မှာလည်း အာဃာတမထားဘဲ ခွင့်လွှတ်ခဲ့ သည်ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦး၏ ခင်ခင်မှု သံယောဇဉ်မှာ ယခင် ကထက်ပို၍ ကြီးမားခဲ့ကြလေ၏။

ကျော်စွာသည် စံပယ်မြိုင်အပေါ်၌ မည်သို့နားလည်ရ မှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေလေ၏။

တကယ်ဆိုလျှင် သူမအနေဖြင့် အလွန်အမင်း ပျော်ရွှင် နေသင့်သည်။ သူနှင့် တပူးတွဲတွဲ ရှိနေသင့်သည်။ သူ့အား မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်လောက်အောင် ယုယနေ သင့်သည်ဟု သူ ထင်သည်။

ယခုတော့ ...

“ဝမ်းနည်းစရာပဲ လူလေးရယ်၊ မင်းသေတုန်းက သူ့ အတော်ကို ကြေကွဲခံစားခဲ့ရတယ်၊ တကယ်တော့ မင်းပြန်ရှင် လာဖို့ မကောင်းဘူးကွ၊ သူက ပြောတယ်၊ လူသေတစ်ယောက် ဟာ သေနေဖို့ပဲ ကောင်းတယ်တဲ့”

ဟု စံပယ်မြိုင်၏ဖခင်က ပြောပြလေ၏။

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး ဦးလေး ရာ၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော် အခုလို အသက်ပြန်ရှင်လာ တာ သူ့အနေနဲ့ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်နေသင့်သလဲ”

“အမှန်ကတော့ နုနယ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
အဖို့ သူ့ရည်းစားသေရာက ရှင်လာတာကို မြင်ရတာ သမား
ရိုးကျွန်ုပ်စွဲ မဟုတ်တော့ သူ့အနေနဲ့ ဒီအပြောင်းအလဲကြီးကို
လက်ခံဖို့ အတော့်ကို တုန်လှုပ်နေတဲ့ရတယ်”

စံပယ်မြိုင်၏ ဖခင်သည် ထိုသို့ပြောပြီး ပရော်ဖက်ဆာ
ကြီး မိုးမှောင်ကို ကြည့်၍ ...

“ပရော်ဖက်ဆာကြီး ဖန်တီးလိုက်တဲ့ကိစ္စဟာ ကျုပ်တို့
မြို့နေလူထုရဲ့ စိတ်အာရုံကို အတော်လေး လှုပ်ရှားသွားစေ
ခဲ့တယ်၊ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာများလုပ်ဆောင်ဖို့ ရှိပါသေးလဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပရော်ဖက်ဆာကြီးက အလွန်အဓိပ္ပာယ်
ပြည့်ဝသည့် အပြုံးကို ကျကျနုနု ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“မကြာခင် ဣန္ဒာအတွင်းမှာ သိရတော့မှာပါ”
ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

(၅)

ရက်သတ္တပတ် နှစ်ပတ်ခန့် လွန်မြောက်ခဲ့သည့် နေ့
တစ်နေ့တွင် ဤမြို့ကလေး၏ မြို့လယ်ခန်းမကြီး အတွင်း၌
လူအများ စုရုံးရောက်ရှိနေပါသည်။

၎င်းခန်းမကြီး၏ စင်မြင့်ထက်မှ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိ
သော အသံကို လူစုလူဝေးကြီးသည် အာရုံစူးနစ်စွာ နားထောင်
နေကြ၏။

“ကျွန်ုပ်၏ ချစ်စွာသော မိတ်ဆွေများခင်ဗျား၊ ကျုပ်
ဟာ ထူးခြားတဲ့ တန်ခိုးရှင်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ မိတ်ဆွေတို့
လို သာမန်လူသားတစ်ဦးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဟာ မေတ္တာ
တရားရဲ့စွမ်းအားကို လေးလေးနက်နက် ယုံကြည်သူဖြစ်ပါ
တယ် ...

“ကျုပ်ဟာ သေသူကို ပြန်ရှင်နိုင်တဲ့ အံ့ဖွယ်စွမ်းပကားနဲ့ မိတ်ဆွေတို့ ရင်ထဲက ပူဆွေးခံစားနေရတဲ့ အပူမီးတွေကို ငြိမ်းသတ်ပေးပြီး မိတ်ဆွေတို့ဆီက ပြန်လာမယ့် မေတ္တာတရားကို ရရှိချင်သူပါ။ အဲဒီ မေတ္တာတရားဟာ ကျုပ်ဘဝအတွက် ငွေကြေးစည်းစိမ်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်မရတဲ့ ဆန္ဒလို့ ကျုပ်အလေးအနက် ပြောချင်ပါတယ်”

အချိန်အခိုက်အတန့်မျှ ရပ်တန့်သည့် အတောအတွင်းမှာပဲ များပြားလှသော လူအုပ်ကြီးသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြ၏။

အလွန်ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းသော ၎င်းစကားများကို ပြောနေသူမှာ ပရော့ဖက်ဆာမိုးမောင် ဖြစ်၏။ သူသည် လွန်စွာသပ်ရပ်ခန့်ညားသော အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

“ကျုပ်အနေနဲ့ ကျောစောသတ္တိနဲ့ စီးပွားရှာမယ်ဆိုရင် အချိန်တိုတိုအတွင်း ငွေကြေး အမြောက်အမြား ပိုင်ဆိုင်တဲ့ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး ဖြစ်သွားနိုင်တယ် ဆိုတာကို မိတ်ဆွေတို့ သိရှိနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ဟာ ဓမ္မကထိက တရားဟောဆရာကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်ုပ်ရဲ့စစ်မှန်တဲ့ စေတနာအရင်းခံကို ပြောရမယ်ဆိုရင် အဲဒီစီးပွားချမ်းသာမှုတွေကို ရယူဖို့ ထက် လူသားတွေ့ရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားပါတယ် ...

“မိတ်ဆွေတို့ကို ငွေကြေးမနဆောင်ကြည်းပေးတာထက် မိတ်ဆွေတို့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးတဲ့ သေဆုံးသူတွေနဲ့ ပြန်ပြီးပေါင်းဆုံပေးချင်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေတို့ ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်ရင် ကျွန်ုပ်လည်း များစွာကြည်နူးပီတိ ခံစားရပါတယ် ...

“သမိုင်းထဲမှာရှိတဲ့ မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ လူသေတွေအားလုံးကို ပြန်လည်ရှင်သန်ရမယ်လို့ ကျွန်ုပ် ကတိမပေးဝံ့ပါဘူး။ ဒါကလည်း သူတို့တွေ ဘယ်လိုသေခဲ့ကြတယ်၊ သေပြီးတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီ ဆိုတဲ့ အချက်တွေပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်။

“မနက်ဖြန်ကစပြီး တစ်နှစ်အတွင်း သေဆုံးခဲ့သူတွေရဲ့ အမည်စာရင်းကို ကျွန်ုပ်တပည့် မောင်ကျော်စွာက လိုက်လံကောက်ခံပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်၏ အသက်သွင်းစက်က အသက်ပြန်သွင်းပေးပြီးတာနဲ့ အဲဒီလူသေတွေဟာ ခင်ဗျားတို့လို လူ့လောကမှာ သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် အခိုင်အမာ ပြောနိုင်ပါတယ်”

ပရိသတ်ကြီးသည် အနည်းငယ်မျှ လှုပ်ခတ်မှုမရှိ။ ပရော်ဖက်ဆာကြီးကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်လျက် ငြိမ်သက်နေကြ၏။

ပရော်ဖက်ဆာကြီးသည် ပီပြင်သည့် အပြုံးကို သေသပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ စေတနာမှန်ကန်မှုကို ထပ် ပြီး ပြောချင်ပါသေးတယ်၊ ဒီလို အသက်ပြန်သွင်းပေးရတဲ့ အတွက် မိတ်ဆွေများဆီက ငွေကြေး တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မတောင်းခံဘူး ဆိုတာကို ကတိပေးပါတယ်၊ စေတနာသက် သက်နဲ့ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးမှာပါ၊ ကိုင်း ... မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ ငွေတွေလိမ်ယူမယ့် လူတစ်ယောက်မဟုတ် ဘူးဆိုတာကို သဘောပေါက်ကြပြီလို့ ကျွန်ုပ် ယူဆပါတယ်”

ဟု ဦးညွတ်လျက် ပြောလေ၏။

အလွန်အံ့ဩဖွယ်ဟု ယူဆရမလို ဖြစ်နေ၏။

ပရော်ဖက်ဆာကြီး၏ စကားပြီးဆုံးသည်တွင် ပရိသတ် ကြီးသည် လက်ခုပ်တီး၍ ချီးမြှင့်ခြင်းမရှိ။ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်နေတော့၏။

ပရိသတ်ကြီးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးကြည့်လျက် မည် သည့်စကားမျှ မဆိုနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြ၏။

သင်္ချိုင်းခါခြင်းသည် သူတို့အပေါ်၌ မည်သို့ အကျိုး သက်ရောက်မည်ကို ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေကြောင်း သူတို့မျက်ဝန်း များ ဖော်ပြနေကြ၏။

(၆)

ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းနေ့၏ နောက်တစ်နေ့တွင် ပရော်ဖက်ဆာကြီး မိုးမှောင်သည် သူ၏လုပ်ငန်းများကို စတင်မည့်နေ့အဖြစ် သတ်မှတ်ထားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏ရုံးခန်းသို့ လာရောက်သူများမှာ ယခင် နေ့များကထက် အဆများစွာ များပြားနေတော့၏။

ပရော်ဖက်ဆာကြီးသည် မြို့နေလူထုအား ခန်းမကြီး အတွင်း ဟောပြောခဲ့ပြီးသည့် နောက်တစ်နေ့မှစ၍ မြို့ပြင် သင်္ချိုင်းအတွင်း၌ တဲကြီးတစ်လုံးကို ဆောက်လုပ်ခဲ့၏။

၎င်းတဲကြီးကို သူသည် သေဆုံးသူများအား တူးဖော် ပြီး ပြန်လည်အသက်သွင်းရန်အတွက် ရည်ရွယ်ဆောက်လုပ် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၎င်းတဲကြီးကို သာမန်တဲမျိုး မဟုတ်ဘဲ ထူးဆန်းသည့် အပြင်အဆင်မျိုးဖြင့် ဆောက်လုပ်ထား၏။ ရုတ်တရက်ကြည့်သော် ၎င်းတဲကြီးသည် သရဲတစ္ဆေတစ်ကောင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည့်အလား ထင်မှတ်ရ၏။

ကျော်စွာသည် ပရော်ဖက်ဆာကြီးမိုးမှောင်၏ အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်လေ၏။

သူသည် ဤမြို့ကလေးအတွင်း၌ တစ်နှစ်အတွင်း သေဆုံးသွားကြသူများ၏ အမည်စာရင်းများကို ကောက်ခံထားပြီး ဖြစ်၏။

၎င်းသေဆုံးသူတို့အား မြှုပ်နှံထားသည့် နေရာများကိုလည်း အချက်အလက်နှင့်တကွ စုဆောင်းထားပြီး ဖြစ်၏။

စံပယ်မြိုင်သည် ရင်တွင်း၌ အလွန်အမင်း မွန်းကျပ်ခံစားနေရ၏။ သူမသည် နေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ပရော်ဖက်ဆာကြီးရုံးခန်းသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ကျော်စွာလည်း အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိ၏။

ပရော်ဖက်ဆာကြီးနှင့် တွေ့ဆုံရန် ရောက်ရှိလာသူများကို တန်းစီခေါ်သွင်းနေရသည်ကြောင့် စံပယ်မြိုင်ရောက်ရှိလာသည်ကို သတိမပြုမိခဲ့။

စံပယ်မြိုင်သည် ဧည့်သည်များဖြင့် ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိသော ဧည့်ခန်းတွင်းရှိနေသူများကို လိုက်၍စကားပြောကြည့်၏။

သူမသည် မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩသွားလေ၏။ အံ့ဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြို့ကလေး၏ ထက်ဝက်လောက်ရှိသော မိသားစုများသည် ပရော်ဖက်ဆာကြီးနှင့် တွေ့ဆုံလိုသော ဆန္ဒရှိနေကြောင်း၊ သူတို့အားလုံး တုန်လှုပ်နေကြသည်မှာ သိသာထင်ရှားလွန်းလှ၏။

အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်ရသနည်း။ စံပယ်မြိုင်သည် စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေမိ၏။ စံပယ်မြိုင်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ကျော်စွာလည်း အလွန်အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပြီး ...

“မြိုင် ... မြိုင် ရောက်လာတယ်၊ ကိုယ်နဲ့တွေ့ဖို့လာတာပေါ့နော်၊ ဝမ်းသာလို့က်တာ မြိုင်ရယ်၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ဘယ်လိုမှ မအားနိုင်အောင် ဖြစ်နေလို့ မြိုင်ဆီကို မရောက်ဖြစ်တာပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စံပယ်မြိုင်က လျော့ရဲသည့် အပြုံးကိုပြုံးရင်း ...

“ကိုကျော်စွာ ... ကျွန်မ ရှင်နဲ့ နှစ်ယောက်ချင်းပြောစရာရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မဟော်ဂနီရောင် စားပွဲစုည့်ကြီးနောက်တွင် ခန့်ညားစွာ ရှိနေသော ပရော်ဖက်ဆာကြီးက အနည်းငယ် အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် ...

“အို ... မိန်းကလေး၊ မင်းစကားက ကျုပ်အတွက် တကယ့်ကို အံ့ဩစရာ ဖြစ်နေပါလား”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလို ...

“ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံးမှာ ငါ့ကို မတွေ့ချင်ဘဲ လာတဲ့သူ
ဟာ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိသေးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ပရော်ဖက်ဆာကြီးက လူကြီးလူကောင်း
အသွင်ဖြင့် တည်ငြိမ်စွာပြုံးလျက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ...

“ကောင်းပါပြီ မိန်းကလေး၊ လူငယ်တို့ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်
ကို ကျုပ် နားလည်ပေးရမှာပေါ့၊ ကဲ... မောင်ကျော်စွာ ကိုယ်
ဂရုစိုက်တယ်မှာ ခေတ္တအနားယူလိုက်ဦးမယ်၊ အိတ်ကြီးကို
တော့ ဂရုစိုက်ကွာ”

ဟု ပြောပြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်လေ
တော့၏။

ထိုစဉ်မှာပဲ ရုတ်တရက် မေးလိုက်သော စံပယ်မြိုင်၏
စကားများကြောင့် ပရော်ဖက်ဆာကြီး၏ လှမ်းလက်စခြေလှမ်း
တွေ တန့်သွား၏။

“မနက်ဖြန် သေပြီးတဲ့သူတွေကို အသက်ပြန်သွင်းတော့
မယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား”

“သိပ်ကို သေချာတာပေါ့ မိန်းကလေးရယ်၊ ကျုပ်ဟာ
ဝိဇ္ဇာတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ခန္ဓာမပျက်ယွင်း
သေးတဲ့ အလောင်းတွေကသာ ကျုပ်ရဲ့သိပ္ပံပညာ အကျိုး

ကျေးဇူးကို ခံစားရမှာပါ။ ကိုယ်ခန္ဓာပျက်ယွင်းတဲ့ သူတွေ အတွက်တော့ ထားပါတော့လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နက်ဖြန်ခါဆို ရင် ကျုပ်က သေပြီးသူတွေကို အသက်ပြန်သွင်းပေးပြီး ပူဆွေးကျန်ရစ်သူတွေအတွက် ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပြန်ပေးရတော့ မယ်”

ပရော်ဖက်ဆာကြီး၏ အလွန်ကို ခြူးကြွသည့် စကားသံ များက ဧည့်ခန်းအတွင်း ဟိန်းထွက်သွားလေ၏။

(၇)

မြို့နှင်းများသည် ဝေဝေအံ့ဆိုင်းနေပါသည်။

၎င်းမြို့နှင်းများသည် အမှောင်ကြီးစိုးလာသည်နှင့် သိပ်သည်းစွာ ကျဆင်းလာပါလိမ့်မည်။ စံပယ်မြိုင်သည် အလွန်ထူထဲသော သိုးမွှေးဆွယ်တာ ဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ဖြောင့်ဆင်းစွာ ကျဆင်းနေသော သူမဆံနွယ်များက လေပြည်၏တိုးဝေမှုကြောင့် တဖျစ်ဖျပ် လွင့်ဝဲလို့နေ၏။

ဝင်းမွတ်ကြည်စင်သော မျက်ဝန်းလေးက ထူးခြားစွာ တောက်ပနေပါသည်။

သူမသည် ကုန်းမြေမြင့်အပိုင်းတွင် ထီးဟည်းဆောက်လုပ်ထားသည့် တည်းခိုဆောင်ကြီး၏ လေသာဆောင်တွင် ရပ်လျက် လမ်းမကြီးဆီသို့ ငေးကြည့်နေပါသည်။

ထူထဲသော သိုးမွှေးအနွေးထည်၏ အောက်တွင် လွန်စွာ ပါးလွှာသည့် ပိုးသားအင်္ကျီရှည်ကြီး၏ အနားဖျားက လေပြည် ၏ တိုးဝေ့မှုကြောင့် လွင့်ဝဲလို့နေ၏။ သူမ၏ ညဝတ်အင်္ကျီရှည် ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

သူမ၏ မျက်နှာသည် အထူးပင် လန်းဆန်းတက်ကြွလို့ နေ၏။

သူမသည် သိုးမွှေးဝတ်ရုံကြီးကို ဖယ်ခွာလျက် သူမ ၏ အလှတရားများကို စူးစမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ပြည့်တင်းဖွံ့ဖြိုးသည့် မိုးမိုးရွာရင်း၊ သေးသိမ်လွန်းသော ဝါးကျဉ်းကျဉ်းနှင့် စွင့်ကားမို့မောက်နေသော တင်မှသည် ပြည့်တင်းဖြောင့်စင်းနေသော ပေါင်လုံးလုံး၊ ၎င်းအလှတရား များသည် ပိုးသားညဝတ်လွှာ ဝတ်ရုံအတွင်းမှ ဖြစ်ပသို့ ထိုး ထွက်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

သူမသည် မိမိ၏ အလှတရားများကို နေဝတ္ထုကြည့်ရင်း အလွန်အားရ ကျေနပ်မိသည်ကြောင့် ပီပြင်စွာ ပြုံးလိုက်လေ ၏။

သူမသည် လေသာဆောင် ဝရန်တာနှင့် ကပ်လျက်ရှိ နေသည့် အိပ်ခန်းဆောင်အတွင်းသို့ ဦးခေါင်းကို ငဲ့စောင်း၍ ကြည့်လိုက်၏။

အိပ်စန်းတံခါးကို လှစ်ဟထားခဲ့သည်ကြောင့် အခန်းတွင်းရှိ ဖဲမွေ့ရာစုတင်ကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နိုင်လေ၏။ ညသည် ပီပြင်စွာ ရုပ်လုံးပေါ်လာလေပြီ။

လေပြည်၏ တိုက်ခတ်မှုမှာလည်း ပို၍ကြမ်းတမ်းလာ၏။ သူမသည် လွန်စွာသန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော ၎င်းလေပြည်ကို အားပါးတရ ရှု၍လိုက်ရာ အာရုံခံစားမှုတွေက လန်းဆန်းသွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

သူမသည် မျက်ဝန်းလေးကို မှေးစင်းထားလိုက်၏။

အတွေးအာရုံ၌ ဘယ်လိုမှ ပျောက်ပျက်မရသော စကားသံများကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။ ၎င်းစကားများမှာ ညနေခင်းအချိန်က ဖြစ်ပျက်မှုများပင် ဖြစ်သည်။

“ကိုကျော်စွာ... ရှင်တို့ရဲ့ သေပြီးတဲ့သူတွေကို အသက်ပြန်သွင်းမယ်ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးဟာ တရားမျှတမှု မရှိဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်”

“မြိုင်ရယ် ... ဒီလောက် မင်္ဂလာရှိတဲ့ အလုပ်ကို တရားမျှတမှု မရှိဘူးလို့ပြောတာ မြိုင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ လူတွေရဲ့ ရင်ထဲက ပူဆွေးသောကတွေ ပျောက်ကွယ်သွားအောင် ဆောင်ရွက်တဲ့ ကိုယ်တို့လုပ်ငန်းကို တစ်မြို့လုံးက အလွန်ကို မင်္ဂလာရှိတဲ့ လုပ်ငန်းလို့ ချီးကျူးပြောဆိုနေကြတာ မြိုင်လည်း သိနေသားပဲ”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မကတော့ ရှင်တို့လုပ်ရပ်ဟာ လောကနိယာမကြီးရဲ့ ဖြစ်စဉ်နဲ့ လုံးဝဆန့်ကျင်နေတယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်တယ်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မြိုင်ရယ်၊ တကယ်ဆိုရင် ကိုယ်ဟာ ပရော်ဖက်ဆာကြီးကြောင့်သာ မဟုတ်ရင် ခုဆို မြေကြီးထဲ ရောက်နေပြီ၊ ဒါကို မြိုင် ကျေနပ်မလား၊ မြိုင် ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်တာမှ ယုတ်ရဲ့လား မြိုင်ရယ်”

ကျော်စွာ၏ စကားသံတွေက ကြေကွဲတုန်ယင်နေ၏။ သူသည် ချစ်သူစံပယ်မြိုင်ကို နားမလည်နိုင်သည့် မျက်ဝန်းဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ထိုစဉ်မှာပဲ စံပယ်မြိုင်က ကုလားထိုင်ဘွင် ထိုင်လျက် လေးနက်စွာ တွေးတောနေလေ၏။

အတန်ငယ်ကြာသည်တွင် ...

“ကိုကျော်စွာ ... ရှင့်ကို ကျွန်မ တကယ်ချစ်တာပါ၊ ဒါကြောင့်လည်း ဒီတနင်္ဂနွေမှာ ရှင်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူ ခဲ့တာပေါ့”

ဟု သူမက ညှိုးငယ်သော မျက်ဝန်းဖြင့် ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ပင့်သက်ကို ရွက်လိုက်ပြီး ...

“ကိုကျော်စွာရယ် ... ရှင်မသိတာတွေ ကျွန်မဘဝမှာ အများကြီးရှိခဲ့တယ်၊ အဲဒါတွေဟာ ပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ၊ အတိတ်

ကာလမှာ သူ့ဟာသူ နေသားတကျ ရှိနေခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မဘဝကို ဘယ်လိုမှ အနှောင့်အယှက် မပေးနိုင်တော့တဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေပါ။ ခုတော့ အလွန်ကို ဆိုးဝါးတဲ့ အဲဒီဖြစ်ရပ်တွေက ရှင်တို့ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကြောင့် ပြန်လည်နိုးထလာတော့မယ်” ဟု ပြောလေ၏။

သူမသည် ရင်၌ ကျိတ်၍ခံစားရသည့် ဝမ်းနည်းမှုတွေကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့၍ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်လျက် ရှိက်ငိုလေတော့၏။

“မြိုင် ... မြိုင်ရယ်၊ မြိုင် အခုလို ငိုကြွေးနေတာကို ကိုယ် မကြည့်ရက်ဘူး အချစ်လေးရယ်၊ ကိုယ့်အချစ်လေးရဲ့ အခက်အခဲကို ကိုယ်ကူညီနိုင်ပါတယ်၊ မငိုပါနဲ့၊ အချစ်လေးက ဘာကြောင့်များ အခုလို ဝမ်းနည်းရတာလဲကွယ်”

ဟု ပြောလျက် ခံပယ်မြိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဆွဲယူ ထွေးပွေ့လိုက်တော့၏။

ခံပယ်မြိုင်လည်း ကျော်စွာ၏ ရင်ခွင်တွင်း ခေါင်းတိုး ဝင်လျက် အားရအောင် ငိုကြွေးပြီးသည်နှင့် သူမ၏ခံစားမှုများစွာကို အားပါးရ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့၏။

တကယ်ဆိုလျှင် ခံပယ်မြိုင်သည် ၎င်းစကားများကို သူမဘဝ တစ်ဆက်တာတွင် အထူးလျှို့ဝှက်ထားရမည့် ဖြစ်ပျက်မှုများ ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ကျော်စွာနှင့် ပရော်ဖက်ဆာကြီးတို့၏ လုပ်ရပ်များကြောင့် ပြောပြလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ အလွန်ကို စိတ်ညစ်တယ် ကိုကျော်စွာရယ်၊ ကျွန်မရဲ့လက်ရှိရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ဘဝက အများအမြင်မှာတော့ လောကစည်းစိမ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ဘဝလို့ ထင်ကြမှာပဲ၊ ရှင်လည်း အဲဒီလို ထင်နေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ဟာကယ်တော့ ကျွန်မရဲ့ ဘဝဟာ ပူပင်သောကတွေနဲ့ ပြည့်နေခဲ့တာပါ ကိုကျော်စွာရယ်”

ဟု အစချီပြောပြီးသည်နှင့် စံပယ်မြိုင်သည် သူမဘဝ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ပြောပြလေ၏။

စံပယ်မြိုင်၏ဖခင်သည် စီးပွားရှာရာတွင် လွန်စွာ ထူးချွန်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လွန်စွာကြီးပွားချမ်းသာခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ဖခင်သည် ကာမဂုဏ်ခံစားမှုနှင့် ပတ်သက်လျှင် လွန်စွာဝါသနာကြီးသူဖြစ်သည်။ တင်းတိမ်ရောင်ရဲမှု မရှိ။

ဆားငန်ရည်ကဲ့သို့ သောက်လေ ငတ်မပြေ ဆိုသကဲ့သို့ အလွန်အမင်း လိုက်စားသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း စံပယ်မြိုင်၏ဖခင်တွင် မယားမြောက်မြားစွာ ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းမယားများစွာတွင် တရားဝင်မယားများ ရှိသလို တရားမဝင်မယားများလည်း ရှိ၏။

စံပယ်မြိုင်၏မိခင်မှာ တရားဝင်သည့်မယား မဟုတ်။
 တရုတ်နိုင်ငံ နယ်စပ်မြို့ကလေးတွင် တံငါလုပ်ငန်း
 လုပ်ကိုင်နေသည်ဖြစ်ရာ သူမမိခင်သည် အလွန်ဆင်းရဲ၏။
 သို့သော် ရုပ်ရည်ပြေပြစ်ချောမောသလို အချိုးအစစ်ကျနေသော
 ဓမ္မာကိုယ်ဖွဲ့စည်းမှုက ယောက်ျားသားများကို အထူးဆွဲဆောင်
 နိုင်စွမ်းရှိ၏။

သို့ကြောင့်လည်း ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမိုးထိ၏ ဘယ်တုန်း
 ကမှ ရောင့်ရဲနိုင်စွမ်းမရှိသော ရာဂစိတ်များသည် မိခင်ဖြစ်သူ
 ၏ ဆွဲဆောင်မှုရှိသော အလှတွင် ဈာန်နှောင်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်
 သည်။ ဆင်းရဲ၏။ ဆင်းရဲသည့်အတွက် ပင်ပန်းကြီးစွာ ရုန်း
 ကန်ရ၏။

စံပယ်မြိုင်၏မိခင်လည်း ၎င်းဘဝမှ လွတ်မြောက်နိုင်
 မည့် နည်းလမ်းမှာ တစ်ခုတည်းသာ ရှိ၏။ ၎င်းမှာ ဖခင်
 ဖြစ်သူ ဦးမိုးထိ၏ တရားမဝင် မယားအဖြစ် လက်ခံရုံမှ
 တစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း သူမမိခင်သည် တရားဝင်မယားစာရင်း
 တွင် ပါဝင်ခွင့်မရှိ။ တရားမဝင်မယားအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း
 ခံထားရ၏။

ထိုသို့ တရားမဝင်မယားအဖြစ် လက်ခံလိုက်သည့် အတွက် သူမမိခင်၏ဘဝတွင် ဘယ်တုန်းကမှ မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူး သည့် အရာများကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။ ၎င်းအရာများမှာ အသင့် အတင့် ကောင်းမွန်သော နေအိမ်တစ်လုံးနှင့် ရင်းနှီးလုပ်ကိုင် နိုင်မည့် ငွေကြေးအချို့ ဖြစ်သည်။

ဤသို့ နေထိုင်ခဲ့၍ နှစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် စံပယ် မြိုင်ကို မွေးဖွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စံပယ်မြိုင်သည် တရားဝင်မယားမှ မွေးဖွားခဲ့ခြင်း မဟုတ်သည်ကြောင့် သူမဖခင်ထံမှ ပိုင်ဆိုင်မှုဟူ၍ အနည်း ငယ်မျှ ရနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

စံပယ်မြိုင်သည် ထိုကိစ္စကို သူမမိခင်ထံမှ သိရသည် တွင် သူမသည် အလွန်ကို မကျေမနပ် ခံစားရ၏။ ထိုကိစ္စ အတွက် သူမသည် အချိန်နှင့်အမျှ အကြံထုတ်နေတော့၏။

သူမသည် အရွယ်ရောက်လာသည်နှင့်အမျှ သူမ၏အလှ တရားများသည်လည်း အစွမ်းကုန် ဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့၏။ ၎င်းအလှ တရားများက ယောက်ျားသားများကို သူမ၏ခြေရင်းသို့ ဝပ် တွားရောက်ရှိစေရန် စွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်း၏။

စံပယ်မြိုင်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်ခန့်က ဖခင်ကြီး အခြေကျနေထိုင်သည့် ဤနယ်စပ်မြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။

ထိုသို့ စံပယ်မြိုင် ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ သူမရင်တွင်း၌ နှစ်ကာလ ကြာမြင့်စွာ ဖြစ်တည်ခံစားနေရသည့် စိတ်ကူးများကို အကောင်အထည်ဖော်ရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

ဖခင်ကြီးထံ ရောက်ရှိပြီး တစ်နှစ်ခန့် ကြာမြင့်သည်တွင် စံပယ်မြိုင်သည် သူမ၏စိတ်ကူးများကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ပစ်မှတ်တစ်ခုကို တွေ့ရှိလိုက်၏။

၎င်းပစ်မှတ်မှာ ဤမြို့ကလေး၏ အနောက်ဘက်တွင် လွန်စွာကြွယ်ဝချမ်းသာသော ဒေါ်မေရီ ဆိုသည့် မိန်းမကြီး ဖြစ်သည်။

ဒေါ်မေရီသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ရှေးကျသော ဇနီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဒေါ်မေရီတွင် သားယောက်ျားလေး တစ်ဦးသာရှိ၏။ ထိုသားယောက်ျားလေးမှာလည်း လွန်စွာဆိုးသွမ်းသူဖြစ်ရာ စံပယ်မြိုင်ရောက်ရှိပြီး လ၊အနည်းငယ်အကြာတွင် ၎င်းသားယောက်ျားလေးမှာ ဓားထိုးခံရပြီး သေဆုံးသွားခဲ့၏။

စံပယ်မြိုင်သည် လွန်စွာပျော်ရွှင်သွား၏။

သားထောက်သမီးခံ မရှိတော့သည့် ၎င်းမိန်းမကြီးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးပြီး ယုံကြည်မှုရအောင် တည်ဆောက်လေတော့၏။

နှစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပဲ ၎င်း၏ဆန္ဒ ပြည်ဝခဲ့ပါသည်။

စံပယ်မြိုင်သည် ဒေါ်မေရီ၏ပိုင်ဆိုင်မှုများကို အတွင်းကျကျသိရသောအခါ သူမ၏လောဘရမက်က အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏။

ဒီနောက်မှာတော့ စံပယ်မြိုင်သည် အလွန်ယုတ်မာကောက်ကျစ်သည့် အပြုအမူကို လုပ်ဆောင်လေတော့၏။ ၎င်းမိန်းမကြီး၏ ကျွန်ယုံဖြစ်သူ လူမိုက်ကြီး ကြောင်မျက်ရှင်ကို သူမ၏အလှတရားဖြင့် ဆွဲဆောင်ပြီး ၎င်းမိန်းမကြီးကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်စေခဲ့၏။

ဒေါ်မေရီ သေဆုံးသွားသည်နှင့် ဒေါ်မေရီ၏ ပိုင်ဆိုင်မှုများမှာ သူမထံသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့၏။

စံပယ်မြိုင်သည် လူမိုက်ကြီး ကြောင်မျက်ရှင်ကို သူမ၏မာယာကွန်ယက်ဖြင့် စည်းရုံးဆွဲဆောင်ခဲ့ပြီး ၎င်းလူမိုက်ကြီးကို အဆိပ်ခတ်၍ သတ်လိုက်လေ၏။

လူမိုက်ကြီး ကြောင်မျက်ရှင်ကို ထိုသို့သတ်ခဲ့သည်မှာ လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်က ဖြစ်သည်။

စံပယ်မြိုင်သည် သူမ၏ဆန္ဒများကို အလွန်ပီပီရီရီအကောင်အထည် ဖော်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဒီနောက်မှာတော့ ၎င်းဖြစ်ပျက်မှုများကို သူမသည် အတိတ်၏ အိပ်မက်ဆိုးများပမာ သူမဘဝထဲမှ အပြီးအပိုင် ထုတ်ပယ်ထားခဲ့၏။

စံပယ်မြိုင်ကို ကြည့်နေသော ကျော်စွာ၏ မျက်ဝန်း
တွေက အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်နေတော့၏။

ဒီလောက် ရောမောလှပသည့် မိန်းမချောလေးသည်
လွန်စွာ ရက်စက်သော အမူအကျင့်များ ရှိနေသည်မှာ မယုံ
နိုင်စရာ ကောင်းလှပါသည်။

စံပယ်မြိုင်သည် ကျော်စွာ၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ တိုးဝင်
လျက် ငိုသံရောစွက်သည့် အသံဖြင့် ...

“ရှင် အံ့ဩသွားပြီမို့လား ကိုကျော်စွာ၊ ဒီအကြောင်း
တွေ ကြားလိုက်ရတော့ ရှင် ကျွန်မကို ချစ်နိုင်သေးရဲ့လား
ဟင်၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျော်စွာသည် စံပယ်မြိုင်ကို ရွရွကလေး ထွေးပွေ့ရင်း
ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် တုန်ယင်သော လေသံ
ဖြင့် ...

“ကိုယ်မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩမိတယ် မြိုင်ရယ်၊
ကိုယ် မြိုင်ကို အလေးအနက် မေးခွန်းတစ်ခု မေးချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စံပယ်မြိုင်သည် အနည်းငယ် တုန်
လှုပ်သွားပြီး အလွန်ကို သနားစဖွယ် မျက်ဝန်းဖြင့် ကျော်စွာ
ကို ကြည့်လိုက်လေ၏။

“မြိုင် ကိုယ့်ကို ကကယ်ချစ်ရဲ့လား ဆိုတာပါပဲကွယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုစဉ်ခဏမှာပဲ စံပယ်မြိုင်သည် ကျော်စွာကို တင်းကျပ်စွာပွေ့ဖက်လျက် သူမရင်တွင်းက အချစ်တွေကို အားရပါးရ ဖွင့်ဟပြောဆိုလေ၏။

ထိုစကားများကို ကြားရသည်တွင် ကျော်စွာလည်း အလွန်ကို ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွား၏။

ကျော်စွာထံမှ စံပယ်မြိုင် အထူးတောင်းဆိုသောအရာမှာ လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်က အဆိပ်ဇော်၍ သူမသတ်ခဲ့သည့် လူမိုက်ကြီး ကြောင်မျက်ရှင်ကို အသက်သွင်းခြင်းမပြုရန်ကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။ ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကျော်စွာလည်း ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမဲ့စွာ အားပါးတရ ရယ်မောလေတော့၏။

အတန်ကြာအောင် ရယ်ပြီးသည်နှင့် ချစ်သူ၏နှုတ်ခမ်းသားလေးကို တစ်ချက် နမ်းရှိုက်လိုက်ပြီး သူ့ရင်တွင်း၌ လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားသည့် အကြောင်းအရာများကို ဖွင့်ဟပြောဆိုလေတော့၏။

(၈)

“မြိုင် ... အချစ်လေး မင်း စိုးရိမ်တဲ့ အဖြစ်မျိုး ဘယ်
တော့မှ မရောက်လာပါဘူးကွယ်၊ လူမိုက်ကြီး ကြောင်မျက်
ရှင်သာလျှင် မဟုတ်ဘူး။ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ သေရာက
ရှင်လာအောင် မလုပ်နိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ်ရှင်းရှင်းပြောမယ် မြိုင်၊
ပရော်ဖက်ဆာကြီး မိုးမှောင်ဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်ပါ ...

“လူသေကို အသက်ပြန်သွင်းနိုင်လောက်အောင် ဘယ်လို
မှ မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ်နဲ့သူဟာ ဟိုဘက်နိုင်ငံ နယ်
စပ်မြို့ကလေးမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံခဲ့ကြတာပါ၊ တကယ်တော့
ဒီကိစ္စကြီး တစ်ခုလုံးဟာ လိမ်ညာမှု သက်သက်ကြီးပါ ...

“ဒီကိစ္စကြီးကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ကိုယ်နဲ့ ဦးမိုး
မှောင်တို့ ကြံစည်ခဲ့ကြတာပါ၊ ဦးမိုးမှောင်ဟာ ပညာရှိကြီး
ဟန်ဆောင်ပြီး တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ သွားလာလိမ်လည်နေတဲ့

သူပါ။ သူ့ကိုယ်သူ ပရော်ဖက်ဆာကြီးမိုးမှောင်ဆိုပြီး အရလို လိမ်ညှာဖန်တီးခဲ့တဲ့ အဓိကလူဟာ ကိုယ်ပါ မြိုင်ရယ် ...

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ... ဟောဒီ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးတဲ့ မှာ ပိုက်ဆံတွေ၊ တန်ဖိုးကြီးအရာတွေ အပြည့်ပဲ တွေ့လား။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဒီမြို့ကလူတွေဆီက ရခဲ့တာပဲ။ သူတို့ ကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလား ပေးခဲ့ကြတာ ...”

“ဘယ်လောက် ဟန်ကျဖို့ကောင်းလဲ။ ဒါတွေကို ပေးတဲ့ သူတွေဟာ သေသူကို ရှင်အောင်လုပ်ပေးဖို့ ပေးကြတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ ဆေးပြီးသူတွေကို ရှင်အောင်မလုပ်ဖို့ ပရော်ဖက်ဆာကြီးကို ခယတောင်းပန်ပြီး ပေးခဲ့ကြတာပေါ့ မြိုင်ရယ် ...”

“ဟား ဟား ဟား ... လောကကြီးက အလွန်ကိုရယ် စရာကောင်းတယ် မြိုင်ရယ်။ ပရော်ဖက်ဆာကြီး မိုးမှောင်ဟာ လူတွေရဲ့ ရင်ထဲက မရိုးဖြောင့်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို အဓိအရ အသုံးချလိုက်တာပေါ့ ...”

“တကယ့်ကို ဝိနည်းလွတ်တဲ့ လှည့်ဖြားမှုတစ်ခုပဲ မြိုင် ကိုယ်ဟာ ဦးမိုးမှောင်နဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က ယိုးဒယားနယ်စပ်မြို့ကလေးမှာ တွေ့ခဲ့ကြတယ် ..”

“မြိုင်ကို တင့်တောင်းတင့်တယ် ထားနိုင်ဖို့အတွက် ကိုယ့်မှာ ငွေလိုတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဦးမိုးမှောင်နဲ့ ဆုံတွေ့ ခဲ့တာပေါ့။ ဦးမိုးမှောင်ဟာ ကိုယ့်ကို ဖဲသမားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် သင်ပေးတယ် ...”

“ဦးမိုးမောင်ဟာ နဂါးကုန်း ခရီးထွက်နေသူဆိုတော့ အလွန်ကို ဗဟုသုတဖြည့်တတ်တယ်။ သူ့အပေါ် ယုံကြည်မှုရှိလာအောင် ကိုယ့်ကို စည်းရုံးပြီး သူ့မှ စိတ်ကူးမကြံစည်ရဲတဲ့ လျှို့ဝှက်စီမံကိန်းဖြင့် နဂါးကုန်း အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ တိုင်းပင်ခဲ့တယ် ...”

“ဦးမိုးမောင်ဟာ တကယ့်ကုန်း ဗဟုသုတဟင်းလေးဆိုကြီးလို့ ပြောရမယ် မြိုင်၊ ဥရောပအလယ်ပိုင်းခေတ်မှာ ဖဲလိမ်သမားတစ်ခုဟာ တစ်ရွာဝင် တစ်ပြာထွက်နဲ့ သင်္ချိုင်းကလူသေတွေကို အသက်ပြန်သွင်းမယ် ပြောကြတယ်တဲ့။ ...”

“ဘယ်သူကမှ သေပြီးသူတွေကို အသက်ပြန်မရှင်စေချင်ကြဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့ ပြန်ရှင်လာကြရင် အကုန်လုံး ရှုပ်ထွေးပြီး ပြဿနာတွေ ပေါ်ကုန်ကြမှာကိုး ...”

“ဦးမိုးမောင်က လူတွေဟာ ၁၃-ရာစုပေတ်ကနဲ့ ဘာမှ မထူးဘူးတဲ့၊ စုခေတ်မှာ သေနတ်တွေ မီးရထားတွေ ဓာတ်ရထားတွေ ကြေးနန်းတွေ ပေါ်လာခဲ့ပေမယ့် ပျံပျော့ကတော့ အရင်တုန်းက အတိုင်းပဲတဲ့၊ အယူသီးနေကြ ကုန်းပဲ၊ လိမ်လို့ လွယ်ကြတုန်းပဲ ...”

“သူတို့ မစိန်နိုင်းကြတဲ့ ပြဿနာဟော့ကို ရင်မဆိုင်ဝံ့ကြဘူးလေ၊ ဒီသဘောတရားကို ဦးမိုးမောင်က အမိအရဆုပ်ကိုင်ပြီး ကြံစည်ခဲ့တာပေါ့ ...”

“ဦးမိုးမှောင်ဟာ ယမ်းနဲ့ကျည်ဆန်တွေ လုပ်တယ်၊
ထဲက ခေါင်းထဲမှာ ဆေးနီရည်တွေ ထည့်ထားတယ်။ သေ
နတ်ထဲ ထည့်လိုက်ရင် ထိတဲ့လူ နာကျင်မှု မရှိအောင် စိမ့်
ထားတယ်။ အဲဒီကျည်ဆန် ထိမှန်တာနဲ့ ဖယောင်းကကပ်
နေပြီး ဆေးနီရည်တွေ ပျံ့ထွက်လာတယ်။ ဒီတော့ တကယ့်
ကျည်ဆန်ဒဏ်ရာလို့ ထင်မှတ်ရတာပေါ့ ...

“ဒီစိမ့်ကိန်းကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ကိုယ်နဲ့ ဦးမိုး
မှောင်တို့ အခြေအနေကောင်းကို စောင့်နေခဲ့တယ်။ ကိုယ်နဲ့
မင်းဒင်ဟာ သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုပေမယ့် ဒီကိစ္စကို မင်းဒင်
ကို ကိုယ်မပြောခဲ့ဘူး။ ဒီကိစ္စကြီးဟာ ဘယ်လောက်အရေး
ကြီးသလဲဆိုတာ မြိုင်လည်း သဘောပေါက်မှာပေါ့ ...

“စားသောက်ဆိုင်မှာတုန်းက မင်းဒင်ကို ဒေါသထွက်
အောင် တမင်ဖန်တီးခဲ့တယ်။ ဆေးနီရည်နဲ့ စိမ်ထားတဲ့
ကျည်ဆန်တွေ ထည့်ထားတဲ့ ကိုယ့်သေနတ်နဲ့ သူ့သေနတ်ကို
မသိမသာ လဲလှယ်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီသေနတ်နဲ့ မင်းဒင်ဟာ
ကိုယ့်ကို နှစ်ချက်ဆင့်ပြီး ပစ်ခဲ့တယ်လေ။ အခုတော့ မင်းဒင်
ဟာ ကိုယ့်ကိုပစ်သတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ သူ့ရဲ့အပြစ်အတွက် တစ်သက်
လုံး ဝန်ချတောင်းပန်နေရသလို ခံစားနေရတာပေါ့ ... ဟား
ဟား ဟား”

စံပယ်မြိုင်၏ လှပသော မျက်ဝန်းလေးက မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ အံ့သြခြင်းများဖြင့် ပြူးကျယ်လို့နေ၏။ သူမသည် ကျော်စွာ၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း လွန်စွာထိတ်လန့်နေပါသည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုမင်းဒင်နဲ့ ရှင်စကားများကြတယ် ဆိုတာ ရှင်ရဲ့လုပ်ဇာတ်ကြီးပေါ့”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ မြိုင်ရယ်၊ မင်းဒင်ရဲ့ စိတ်ဇာတ်ကို ကိုယ်အသိဆုံးပါ။ ဒီကောင့်ကို မခံချင်အောင် ပြောဆိုပြီး သေနတ်နဲ့ပစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့တာပေါ့၊ ဒါမှ ကိုယ်တို့ရဲ့ စီမံကိန်းကို အစပျိုးနိုင်မယ်လေ”

စံပယ်မြိုင်သည် မည်သည့်စကားမျှ မပြောနိုင်လောက်အောင် နှုတ်ဆိတ်သွားလေ၏။

သို့သော်လည်း သူမ၏ရင်ထဲတွင်မှာတော့ စကားလုံးပေါင်းများစွာ ပြောဆိုနေမိသည်ကို သူမသာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျော်စွာသည် စံပယ်မြိုင်ကို ညင်သာစွာ ထွေးပွေ့လိုက်လေ၏။ စံပယ်မြိုင်သည် ရုန်းဖယ်ခြင်းမပြုဘဲ ကျော်စွာ ပြုသမျှကို အလိုက်သင့် တုံ့ပြန်ရင်း ချို့မြိန်သော အနမ်းများကို ပြန်လည်၍ တုံ့ပြန်လိုက်ရာ ကျော်စွာအဖို့ လွန်စွာအကြိုက်တွေ့နေတော့၏။

ကျော်စွာသည် သူ့ဘဝ၏အတောင့်တဆုံး ဆန္ဒများကို ချစ်သူ စံပယ်မြိုင်ထံမှ ရရှိလိုက်သည်ကြောင့် ဖော်ပြနိုင်စွမ်း မရှိအောင် ကြည်နူးခံစားရလေ၏။

“မြိုင် ... ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ ဒီစိန်ဘယက်ကြီးက ဘဝက သူ့ငွေကြီး ဦးအောင်မြင်က ပေးခဲ့တာပေါ့၊ သူက သူ့ရဲ့အစု ခပ်ပိုင်ရှင် အသက်ပြန်ရှင်လာပြီး အစုငွေတစ်ဝက်တောင်းမှာ ကြောက်လို့အသက်ပြန်မသွင်းဖို့ ကိုယ်တို့ကို တိုးတိုးတိတ် တိတ် ပေးခဲ့တာ၊ ဟောဒီ ပတ္တမြားလက်ကောက်က ဗဟို လမ်းမကြီးက ခင်စိန်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး ပေးသွားတာ၊ သူ့ယောက်ျား ဦးမျိုးနိုင် သေဆုံးခဲ့တာ မရှင်းမရှင်းနဲ့ ...

“ပြီးတော့ သူ နောက်အိမ်ထောင် ပြုလိုက်တာကလည်း ဘာကြာသေးလို့လဲ၊ ဒီတော့ သူ့ယောက်ျား အသက်ပြန်ရှင် လာပြီး ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သေခဲ့တာကို ပြန်ပြောရင် အေးလုံး ရှုပ်ကုန်မယ်လေ၊ သူ့ယောက်ျားသေအောင် ဖန်တီးလိုက်တာ သူ ဖြစ်နေလို့ပေါ့။ အို ... ဒီအိမ်ထဲက ငွေကြေးတွေ ရတနာ တွေ လာပေးကြတဲ့ သူတွေဟာ ဒီလိုအကြောင်းမျိုးတွေချည်း ပဲ”

ကျော်စွာသည် ထိုသို့ပြောနေလျက်က သဘောကျစွာ ရယ်လေ၏။ စံပယ်မြိုင်သည် ကျော်စွာ၏ နှုတ်ခမ်းကလေးကို သူမ၏လက်ဝါးကလေးဖြင့် ဖိကပ်လိုက်ပြီး ...

“တော်ပါတော့ မောင်ရယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို မြိုင်
 မကြားချင်တော့ဘူး၊ ကဲပါလေ ... မောင်နဲ့ မြိုင်တို့ အမြန်
 ဆုံး လက်ထပ်ကြဖို့ စီစဉ်ကြတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ စကားမစပ် ဒီ
 အကြောင်းတွေကို မောင်က မြိုင်ကို ပြောပြလိမ့်မယ်ဆိုတာ
 ပရော်ဖက်ဆာကြီး သိလား”

“ဘယ်သိပါ့မလဲ မြိုင်ရယ်၊ သိလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သိ
 သွားရင် ဦးမိုးမှောင် ကိုယ့်ကို သတ်ပစ်မလား မဆိုနိုင်ဘူး၊
 သူ ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ပါဘူး မြိုင်ရယ်၊ ဒီငွေတွေကို သူနဲ့
 ကိုယ် ခွဲယူပြီးရင် ကိစ္စက ပြီးပြီလေ”

ထိုစဉ်မှာပဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ လေးလေးပင်ပင် လျှောက်
 လှမ်းလာသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရ၍ သူတို့နှစ်ဦးလည်း
 ကပျာကယာ အမူအရာမပျက် နေလိုက်ကြ၏။

ပရော်ဖက်ဆာကြီး ဦးမိုးမှောင်သည် အခန်းတံခါးဝ
 တွင် မိန့်မိန့်ကြီးရပ်လျက် သူတို့နှစ်ဦးကို အားရကျေနပ်သော
 အပြုံးဖြင့် ပြုံးကြည့်နေပါသည်။

(၉)

မြူနှင်းများက အမှောင်၏ သိပ်သည်းမှုအောက်တွင်
တေ့ဝဲလို့နေ၏။

ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသော လူငယ်တစ်ဦး
သည် ၎င်းမြူနှင်းထုအတွင်း ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လှမ်းနေ
လေ၏။

သူသည် ဦးခေါင်းကို အနည်းငယ်ငိုက်၍ လျှောက်လှမ်း
နေလေရာ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ ဧည့်စားနေသည်မှာ
ပေါ်လွင်လှ၏။

သူသည် လောင်းကုတ်ဟု ခေါ်သော လွန်စွာရှည်လျား
လှသည့် အနက်ရောင်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

လျှောက်လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းများက တစ်နေရာသို့
အရောက်တွင် မဝံ့မရဲဖြင့် တုံ့ဆိုင်းသွားလေ၏။ သူ၏ စိတ်

အာရုံများက အိပ်မက်မှ နိုးထလာသကဲ့သို့ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေပါသည်။

သူသည် ဝင်လေထွက်လေကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက်နေ၏။ ထိုသို့ရှူရှိုက်နေလျက်က သူက မျက်ဝန်းတွေကို စုံမှိတ်လိုက်လေ၏။

အတန်ငယ်ကြာသည်တွင် သူသည် မျက်ဝန်းတွေကို အသာအယာ ဖွင့်လိုက်ပြီး လွန်စွာ နိုးကပ်နေပြီဖြစ်သော ဟိုတယ်ကြီးဆီသို့ ဦးခေါင်းကိုမော့လျက် ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဟင်”

သူ၏ ဓန္ဒာကိုယ်က ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။ ဝိုးတဝါး မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရ၍ မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩသွား၏။

“ဒါ ... ဒါဆို သူ ငါ့ကို ရိုန်းလိုက်တာ သေချာပြီပေါ့”

လူငယ်သည် ထိုသို့အထိတ်တလန့် ရေရွတ်ပြီး ဟိုတယ်ကြီး၏ လေသာဆောင် ဝရန်တာဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ အလွန်ကို သေချာသွားလေပြီ။

လွန်စွာပါးလွှာသည့် အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် စွဲမက်ဖွယ် မိန်းမချောလေးက သူ့ကို စောင့်မျှော်နေဟန်ဖြင့် ပြုံးပြလေ၏။

စေ့စဲတိုက်ခတ်နေသည့် လေပြည်က တွန်းထိုးနေသည်
ကြောင့် မိန်းမချောလေး၏ ခန္ဓာဗေဒတည်ဆောက်မှုကို ငွား
ငွားစွင့်စွင့် တွေ့မြင်နေရ၍ လူငယ်သည် ရုတ်တရက် ခြေ
လှမ်း၍ မရလောက်အောင် ကတုန်ကယင် ဖြစ်သွားလေ၏။

သို့သော်လည်း မိန်းမချောလေးက မနှိုတရို့ပြုံးလျက်
ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြသည်တွင်မတော့ သူ၏ ခြေလှမ်း
တွေက အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်ထွက်သွားသည့် မြင်းတစ်ကောင်
ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားတော့၏။

ည၏အမှောင်သည် သိပ်သည်းလို့နေ၏။

မြူနှင်းများသည်လည်း ညဉ့်နက်သည်နှင့် ပိန်းပိတ်
သည်အထိ ကျဆင်းလျက်ရှိရာ မြို့ကလေးအတွင်း လူအသွား
အလာဟူ၍ မရှိဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ညဉ့်သန်းခေါင် လွန်မြောက်
သွားလေပြီ။

တောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်၌ ထီးတည်းရှိနေသော ဟိုတယ်
ကြီး၏ အပေါ်ဆုံးလွှာဖြစ်သည့် လေသာဆောင်ဝရံတံတို
သော အခန်းတွင်း၌ ဖျော့တော့သော မီးရောင်ကလေး လင်း
လက်နေပါသည်။

အထက်တန်းကျသည့် အခန်းဖွဲ့စည်းမှုကြောင့် ပြင်ပက
အအေးဓာတ်များ အခန်းတွင်းသို့ တိုးဝင်နိုင်စွမ်းမရှိ။ နွေးထွေး
သည့် ခံစားမှုကို အခန်းတွင်း၌ ပြည့်ဝစွာ ရရှိနေပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နာရီ အနည်းငယ်ခန့်က ၎င်း၏အဖေ
တွင်း၌ တိုးတိမ်သည့် ရယ်သံလွင်လွင်ကလေးဖြင့် ညဗီဝေ
ခဲ့၏။

ယခုတော့ အထက်ပါအသံများ ဆိတ်သုဉ်သွားခဲ့လေပြီ။
သို့သော် ညဉ့်နှစ်နာရီခန့်တွင်မတော့ အလွန်သိသော
ထင်ရှားသည့် စကားသံများ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

၎င်းစကားသံများ ထွက်ပေါ်မလာခင် ဦးစွာ ထွက်ပေါ်
လာသည့် အသံမှာ “ချောက်” ဟူသော တံခါးရွက်ဖွင့်သံပင်
ဖြစ်သည်။

ဒီနောက်မှာတော့ ၎င်းပွင့်သွားသော တံခါးဝတွင်ရင်
လျက် ရှိနေသည့် လူသားနှစ်ဦး။

ထို့နောက်မှာတော့ သူတို့နှစ်ဦးသည် စကားများစွာ
ပြောဆိုကြတော့၏။

“မောင့်ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူးတဲ့
အိပ်မက်တွေကို ပိုင်ဆိုင်နေရသလားလို့ ထင်မိတယ် အခု
ရယ်၊ အချစ်နဲ့ မောင်တို့ရဲ့ အခုလို ချိုမြိန်တဲ့ ဘဝလေးကို
ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးနဲ့မှ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့ဘူး”

“အိုကွာ ... ဘာဆုံးရှုံးနိုင်စရာရှိလို့လဲ မောင်ရယ်
မြိုင်ရင်ထဲက အချစ်တွေကို မြိုင်ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ရင်းပြီး
အပ်ပြီး သက်သေပြခဲ့ပြီးပြီလေ မောင် ယုံတော့နော်”

“ယုံပါပြီ မြိုင်ရယ်၊ မြိုင်ကို ကိုယ် ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့မှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့ဘူး၊ ဟုတ်တယ် အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ဟား ဟား ဟား ... သိပ်ကိုမှန်ကန်တဲ့ စကားပဲ၊ ဒီစကားကို အခြေအတင်ပြောပြီး မောင်ကို လူလည်ကျသွားတဲ့ ကျော်စွာ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ တွေ့ပြီပေါ့ကွာ”

“မောင်ရယ် စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားစမ်းပါ၊ မကျေမနပ်ကြိမ်းမောင်းနေတာနဲ့ ကိုယ်လုပ်ရမယ့် ဦးတည်ချက်တွေ လွဲချော်သွားပါဦးမယ်၊ ဟင်း ဟင်း ... ဒီကိစ္စ ပြီးမြောက်ခဲ့ရင် မောင်နဲ့ မြိုင်တို့ဟာ ဒီမြို့ပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မယှဉ်နိုင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီးတွေဖြစ်ကြပြီလေ၊ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းမလဲ မောင်ရယ်”

“စိတ်ချပါ မြိုင်၊ ကိုယ်ဟာ ဒီလို ကိစ္စမျိုးတွေမှာ သွေးအေးအေးနဲ့ ဘယ်လိုဆောင်ရွက်တတ်တယ်ဆိုတာ မကြာခင် မြိုင် သိရမှာပါ”

ဖြစ်ပျက်မှုများသည် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပဲ ပိပီရိုရို ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ မြင်းရထားတစ်စီးသည် ဟိုတယ်ကြီး၏ ခြံဝင်းအတွင်းမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

နံနက်လင်း အရက်သန်းဖို့ အနောက်ဘက်တောင်
တန်းကြီးပေါ်၌ အစပျိုးရောင်ခြည် မေးတင်လိုက်သည်နှင့်
မြူနှင်းတူသည် တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျသွားလေ၏။

မြို့ကလေး၏ အပြင်ဘက် သုသာန်မြေပေါ်ရှိ ရွက်ဖျင်
တဲကြီးသည် မြူနှင်းများကြားတွင် တစ္ဆေတစ်ကောင် နိုးထ
လာသကဲ့သို့ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လွင်လို့နေ၏။

ငင်းရွက်ဖျင်တဲကြီးကို အသက်ဝင် လှုပ်ရှားစေသူနှစ်
ဦးသည် တဲအတွင်း၌ ပျော်ရွှင်စွာ စကားပြောဆိုနေကြ၏။

“ကဲ ... မောင်ကျော်စွာ၊ မကြာခင်မှာ မောင်ရင်နဲ့ကိုယ်
ခွဲခွာရတော့မယ်၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆုံနိုင်တဲ့ ခွဲခွာခြင်းမျိုး
ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မင်းဟာ ဒီမြို့လေးကို စွန့်ခွာနိုင်
စွမ်းမရှိအောင် သံယောဇဉ်ကြီးနေတော့ မင်းကို ငါ တစ်ခု
အလေးအနက် ပြောခဲ့မယ်၊ တို့ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ စီမံကိန်းကြီး

ကို မင်းအသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဘယ်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမှ ဖွင့်ဟမပြောဖို့ဘဲ”

အထက်ပါစကားကို အသံသြဇာ ပြည့်ဝသည့် လေသံ ဖြင့်ပြောလိုက်သူမှာ ပရော်ဖက်ဆာကြီးမိုးမှောင် ဖြစ်သည်။ သူ့စကားကြောင့် လူငယ်လေး၏ မျက်နှာမှာ မသိမသာပျက် သွား၏။

၎င်းလူငယ်မှာ ကျော်စွာ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးအတွင်းမှ မြောက်မြားစွာသော ငွေကြေး များနှင့် ရတနာတွေကို တစ်ဝက်စီ ခွဲဝေခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။

၎င်းကိစ္စကို သူတို့နှစ်ဦးသည် နာရီများစွာ ကြာမြင့် သည်အထိ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ သူတို့သည် နံနက်လင်း အရုဏ်သမ်းသည်နှင့် ဤမြို့ကလေးမှ ထွက်ခွာကြတော့မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် လင်းအရုဏ်ရောင်ခြည် ထွက်ပေါ်ရန် အတွက် တစ်နာရီခန့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းရပါလိမ့်မည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် အကျအန ပြင်ဆင်ထားသော စကော့ ဝိစကီနှင့် အစားအသောက်များကို စားသုံးနေစဉ်မှာပဲ မလှမ်း မကမ်းရှိ တောခွေးများ၏ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သံကို ကြား လိုက်ရ၏။ တောခွေးအူသံများသည် သင်္ချိုင်းနေရာအနုတွင် ကျယ်လောင်စွာ ပျံ့လွင့်သွားလေ၏။

“ဟား ဟား ဟား ... ဒီကောင်တွေဟာ ဟိုတွေထွက် ခွာတော့မှာကို သိလို့ နှုတ်ဆက်နေကြတာကွ”

ပရော်ဖက်ဆာကြီးမိုးမှောင်က လွန်စွာသဘောကျနေ၏။ စကော့ပီစကီ၏ အရှိန်ကလည်း အလွန်ထိရောက်နေပြီမို့ ကျော်စွာသည် ယခုရရှိလိုက်သော ငွေကြေးများဖြင့် သူ့ဘဝ မည်သို့တည်ဆောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပရော်ဖက်ဆာကြီးကို ပြောပြနေ၏။

မြူနင်းများ၏ သိပ်သည်းမှုမှာ သိသာစွာ လျော့ပါးသွားလေပြီ။ ၎င်းမြူနင်းထုကို ထိုးဖောက်လျက် သင်္ချိုင်းမြေအတွင်း သို့ မြင်းရထားတစ်စီး ဝင်ရောက်လာ၏။

ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေသော ခွေးအူသံများကြောင့် ပရော်ဖက်ဆာကြီးမိုးမှောင်နှင့် ကျော်စွာတို့လည်း တိုးတိတ်စွာ ရောက်ရှိလာသည့် ၎င်းမြင်းရထားကို သတိမပြုနိုင်ဖြစ်သွားကြ၏။

မြင်းရထားသည် တဲအိမ်ကြီးနှင့် ပေနှစ်ဆယ်အကွာတွင် ရပ်တန့်သွားလေ၏။ ၎င်းမြင်းရထားပေါ်မှ အနက်ရောင်လောင်းကုတ်အင်္ကျီဝတ်ထားသည့် လူငယ်တစ်ဦးသည် သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် တဲအိမ်ကြီးအတွင်း ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

တောခွေးများသည် အူသံရှည်ကြီးများဖြင့် မရပ်မနား အူနေဆဲပင်။

တိုက်ခတ်နေသော လေပြည်က အနည်းငယ် ပြင်းထန်လို့လာ၏။

မြေနှင်းများသည်လည်း လေပြည်၏ တွန်းတိုက်မှုကြောင့်
အရှိန်ပြင်းစွာ ရွေ့လျားလေ၏။

“ဒိုင်း”

အသံသည် ရွေးအူသံများကြား၌ ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်ပေါ်
သွား၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် —

“ဒိုင်း”

ဒုတိယမြောက် ထွက်ပေါ်သွားသော အသံဖြစ်သည်။
ဒီနောက်မှာတော့ ညည်းတွားသံများနှင့် အော်ဟစ်သံ
တချို့ ထွက်ပေါ်သွား၏။

သို့သော်လည်း ၎င်းအသံများမှာ တစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ
ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ဖြစ်ပျက်မှုများမှာ ၎င်းအခိုက်အတန့်ဆိုသော အချိန်
လေးအတွင်းမှာပဲ ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဟု ယူဆနိုင်သော်လည်း “ဒိုင်း”
ဟု တတိယမြောက် ထပ်မံကြားလိုက်ရသည့် သေနတ်အသံ
က အရာရာသည် မပြီးဆုံးသေးကြောင်း သက်သေပြသလို
ဖြစ်သွားပါသည်။

သေနတ်သံနှင့်အတူ မချီတင်ကဲ ညည်းတွားသံမှာ
လွန်စွာကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို အလဲလဲ အပြိုပြို ဖြစ်သွား
သော အရာဝတ္ထုများ၏ အသံများကြား၌ လွန်စွာကြည်လင်
သည့် ရယ်သံလွင်လွင်ကလေး ထွက်ပေါ်သွားလေ၏။

ပျံ့ထွက်သွားသော ယမ်းငွေ့များသည် မြူနှင်းများကြားတွင် တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

သင်္ချိုင်းမြေတွင် လွန်စွာညံ့စိုနေပါသည်။ ၎င်းအသံများမှာ တောရွေးများ၏ အူသံများနှင့် လင်းတငှက်များ၏ အော်သံများပင်ဖြစ်သည်။

အပြင်းမောင်းနှင်သွားသည့် မြင်းရထားတစ်စီးအသံသည် ၎င်းအသံများကြား၌ ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်ပေါ်သွားပါသည်။

ပို၍ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ၎င်းမြင်းရထားပေါ်မှ ရယ်သံရောစွက်လျက် ထွက်ပေါ်သွားသော စကားသံပင်ဖြစ်တော့သည်။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... သိပ်ကို ရယ်စရာကောင်းပါလားနော်၊ ကဲ ... အခုတော့ ရှင်တို့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ ရှင်တို့ရဲ့ နေရာမှန်ဟာ အဲဒီနေရာပဲ၊ သေတဲ့လူတွေကို အသက်ပြန်ရှင်စေတဲ့ တန်ခိုးရှင်ကြီးတွေ ရှင်တို့ကိုယ်ရှင်တို့ အသက်ပြန်သွင်းနိုင်အောင် ကျွန်မ စီစဉ်ပေးလိုက်ပြီလေ”

(နိဂုံး)

နောက်တစ်နေ့မှာပဲ မြို့ကလေးအတွင်း၌ ယခင်နေ့များကထက် အဆများစွာ စည်ကားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်။ မြို့သူမြို့သားများသည် သူတို့၏ တစ်နေ့တာ စားဝတ်နေရေးကိစ္စများကို ဂရုမပြုနိုင်ကြဘဲ သင်္ချိုင်းမြေတွင် သေဆုံးသွားကြသည့် လူသုံးဦး၏ အကြောင်းကိုသာလျှင် မနားတမ်း ပြောဆိုနေကြ၏။

၎င်းလူသုံးဦးဆိုသူမှာ ပရော်ဖက်ဆာကြီး မိုးမှောင်နှင့် လူငယ်လေးနှစ်ဦး ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းလူငယ်လေးနှစ်ဦးမှာ ကျော်စွာနှင့် မင်းဒင်တို့ ဖြစ်သည်။

မြို့နေလူထုသည် ပရော်ဖက်ဆာကြီးမိုးမှောင်အား ပေးလိုက်ရသော ငွေများနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သူတစ်ဦးတစ်

ယောက်မှ ပေးလိုက်ရသည်ဟု ပြောခြင်းမရှိသူလို ပြန်၍ရယူ
 လိုကြောင်းကိုလည်း တစ်ယောက်မှ ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်း မပြု
 သည်မှာ အလွန်အံ့ဩဖွယ်ကောင်းနေတော့၏။

စာဖတ်ပရိသတ်များ၏

မေတ္တာရိပ်အောက်မှ

“အန်းကျန်းကြီး”

“ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

အံ့ဩဖွယ်အဖြစ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ရုတ်တရက်
တွေဝေ သွား၏။

၎င်းပန်းချီကားကို စူးစိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ
ပန်းချီကား ထဲက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ဦးခေါင်းက
မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ် သွားသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

နိဒါန်း

တရုတ်-မြန်မာနယ်စပ်မြို့ကလေးဖြစ်သည့် မူဆယ်မြို့၏ လွန်စွာစည်ကားလှသော စားပွဲရုံအတွင်း၌ ဖြစ်သည်။

လောင်းကစားဝိုင်း ခေတ္တရုပ်နားချိန်တွင် ကစားသမားများသည် ယမကာဖြင့် အပန်းဖြေရင်း ရောက်တတ်ရာရာ စကားများကို ပြောနေရင်းက တစ်ယောက်သောသူက အသံသြသြကြီးဖြင့် ...

“ဟေ့ ... သုခဘုံ စံအိမ်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ညအိပ်ဝံ့တဲ့သူ ရှိကြသေးလား၊ ရှိတယ်ဆိုရင်တော့ ငါးလေး တစ်လေးနဲ့ လောင်းမယ်ကွာ”

ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်သွား၏။ မကြာပါဘူး၊ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း လူလတ်ပိုင်းအရွယ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ထိုင်ပြီးအရက်သောက်နေရင်းက ထလာပြီး

“ကျုပ် အိပ်မယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့လောင်းကြေးက ဘယ်လောက်လဲ”

“ရှင်းရှင်းလေးပဲလေ၊ ငါလေးတစ်လေး ပေးမယ်”

“ကြိုက်ပြီဗျာ၊ ဖဲကစားရင်တောင် အဲဒီလောက် သေချာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကမှ တကယ်သေချာတာ၊ ကျုပ်ဆီမှာ ရှိတဲ့ ရွှေဒဂါးနှစ်ဆယ်ကို လောင်းကြေးထပ်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်က ဒဂါးတစ်ရာ လောင်းကြေးထပ်ရမှာပေါ့”

အားလုံး၏စိတ်ဝင်စားမှုတွေက သူတို့ထံ စုရုံးကျရောက်လာကြ၏။ အချိန်တစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ စားပွဲပေါ်တွင် လောင်းကြေးထပ်လိုက်သည့် ရွှေဒဂါးများ စုပုံသွားလေ၏။

“လောင်းကြေးကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ လောင်းကြေးကို ဘယ်သူ့ဆီမှာ အပ်မှာလဲ၊ စိတ်ချမှ ဖြစ်မှာနော်”

“ဟား ... ဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့ ကိုယ့်လူ၊ တို့မြို့မှာ အတော့်ကို သမာသမတ်ကျတဲ့ အန်းကုန်းကြီးလို့ ခေါ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရှိတယ်၊ လောင်းကြေးကို သူ့ဆီမှာ သွားအပ်ထားကြမယ်၊ ကိုယ့်လူနိုင်ရင် ကိုယ့်လူယူသွား၊ ကျုပ်နိုင်ရင် ကျုပ်ယူသွားရုံပဲ”

“ကြိုက်ပြီ ... ကျုပ် ဘယ်နေ့၊ ဘယ်ရက်သွားအိပ်ရမှာလဲ”

“ဒီနေ့ လကွယ်နေညပဲ”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ထိုလူက ဖန်ခွက်ထဲက လက်ကျန်အရက်ကို တစ်ချိုင့်
တည်း မော့သောက်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်တို့ကိစ္စမှာ တခြား စည်းကမ်းချက်တွေရော
ရှိသေးလား”

“ထွေထွေထူးထူးတော့ မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်တို့က ကိုယ့်လူ
ကို အိမ်ကြီးထဲက အိပ်ရမယ့် အခန်းထဲအထိ လိုက်ပို့ပေး
မယ်၊ ပြီးရင် အပြင်က သော့ခတ်လိုက်မယ်၊ မနက်လင်းတာ
နဲ့ တံခါးလာပြန်ဖွင့်ပေးမယ်၊ အဲဒီအချိန် ကိုယ့်လူဘာမှမဖြစ်
ဘူး ဆိုရင်တော့ အန်းကုန်းကြီး ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဆီမှာ အပ်
ထားတဲ့ လောင်းကြေးကို ယူသွားရဲ့ပဲ”

“ဟုတ်ပြီဗျာ ... အရက်မူးအောင်သောက်ပြီး တစ်ရေး
တစ်မောအိပ်ရုံနဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ရာတောင် ရမှာဆိုတော့ ...
ဟား ဟား ဟား ... ဒီလောက်လွယ်ကူတဲ့ လောင်းကစားမျိုး
တစ်ကြိမ်မဟုတ်ဘူး ဆယ်ကြိမ်လောက် လောင်းလိုက်ချင်ပါ
ရဲ့ဗျာ”

ထိုနေ့ည မှောင်ရိပ်သမ်းသည်နှင့် အိပ်မည့်သူကို လိုက်
ပို့ကြ၏။ ၎င်းသူခဘုံစံအိမ်ကြီး၏ သော့ဟူသမျှကို ထိန်းသိမ်း
ထားသူမှာ အန်းကုန်းကြီး ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်၏။

လောင်းကြေးထပ်ထားသူကို အိပ်ခန်းထဲ ထည့်ပြီးသည်နှင့် အပြင်မှ တံခါးဝကိုပိတ်ကာ လိုက်ပို့သူများ ပြန်သွားကြ၏။

အခန်းထဲရောက်နေသူမှာ အိတ်ထဲမှ အရက်ပုလင်းကို ထုတ်ယူပြီး အားပါးတရ မော့သောက်လေ၏။ ပုံမှန်ထက် ပို၍ မူးအောင် သောက်ပြီးသည်နှင့် ထိုသူသည် ဘာမှထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်တက်၍ နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပစ်လိုက်တော့၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် လောင်းကြေးထပ်ထားသူများ ရောက်ရှိလာပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်ကြရာ အလောင်းအစားပြု၍ ခုတင်ပေါ် တက်အိပ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ နလုံးသွေးရပ်လျက် သေဆုံးနေသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့ကြရတော့၏။

(၁)

ထိုမြို့တွင် လွန်စွာနာမည်ကြီးသော သုဘေဒနာအိမ်ကြီးသည် မြို့စွန်ဘက်တွင်ရှိပြီး တောင်ကုန်းကြီးပေါ်တွင် အထီးတည်း ရှိနေသော စံအိမ်ကြီးဖြစ်သည်။

၎င်းစံအိမ်ကြီးမှာ ရှေးက စော်ဘွားအမျိုးအနွယ်များ အဆက်ဆက် နေလာခဲ့ကြပြီး မိသားစုဝင်များမှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အသေဆုံးနှင့် သေဆုံးသွားကြ၏။

ထူးဆန်းသည်မှာ ...

ထိုသို့ သေဆုံးလေတိုင်း အဲဒီလူ ဘယ်လိုသေဆုံးသွားသည်ဆိုတာကို စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်ကြ၏။ သေဆုံးသူ၏ အလောင်းကို ပုလိပ်ဘက်က နည်းမျိုးစုံနှင့် စစ်ဆေး၏။ မူခင်းဆရာဝန်များကလည်း ရှုထောင့်မျိုးစုံက စစ်ဆေး၏။ သို့တိုင် တိကျသည့်အဖြေ မရရှိဘဲ ဝေလည်လည်ဖြင့် ပြီးဆုံးသွားသည်ချည်းပင်။

ထူးဆန်းဖို့တော့ ကောင်း၏။

သေဆုံးသူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ မည်သည့်ဒဏ်ရာကိုမျှ မတွေ့ရ။ အဆိပ်မိတာမျိုး၊ အဆိပ်သင့်တာမျိုး ဆိုသည့် လက္ခဏာတစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း မတွေ့ရ။

သေဆုံးသူသည် စုတင်ကြီးတစ်လုံးပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေ သကဲ့သို့ စူးအလိုလိုသေဆုံးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ လူသတ် တရားခံလည်းမပေါ်၊ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်လည်းမရှိဘဲ သေဆုံးသူ များလာတဲ့အခါ ၎င်းအိမ်ကြီးမှာ နေဝံ့သူ မရှိတော့ပေ။

ထိုသို့ဖြင့် ၎င်းအိမ်ကြီး၏သတင်းမှာ ထိုနယ်စပ်မြို့က လေးတွင် လူတိုင်းပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် ပုဏ္ဏကမိုးမှောင်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက စွန့်စားလုပ်ကိုင်ရသည့် အလုပ်မျိုး၊ ဉာဏ်ကစားရသည့် အလုပ်မျိုးကို လွန်စွာဝါသနာပါသူဖြစ်ရာ ၎င်းဝါသနာနှင့် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်စေမည့် အလုပ်မှာ ရဲအမှုထမ်း အလုပ်သာ လျှင်ဖြစ်သည်ကြောင့် မက်ထရစ်တန်း အောင်မြင်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဆပ်ကျောင်းတက်ပြီး ပုလိပ်ဘက်တွင် ဝင်ရောက် အမှုထမ်းခဲ့လေ၏။

ဝါသနာနှင့်အလုပ် တစ်ထပ်တည်း ကျခဲ့၍လားမသိ။ ပုလိပ်ဘက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အချိန်တိုတိုအတွင်း အောင်မြင်မှုများစွာ ရရှိခဲ့သလို စုံထောက်မင်းကြီး ပေါ်စလေ ဒင်၏ အားထားရသော စုံထောက်တစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့၏။

ထိုမျှသာမက ကျွန်ုပ်အမည် မိုးမှောင်မှာလည်း စီအိုင်ဒီ
လောကတွင် ပုဏ္ဏကမိုးမှောင်ဟူ၍ ထင်ရှားလာခဲ့၏။ ယခု
လည်း ကျွန်ုပ်သည် စုံထောက်မင်းကြီး၏ အထူးလျှို့ဝှက်ပြီး
တာဝန်ပေးချက်အရ ၎င်းနယ်စပ်မြို့ကလေးသို့ ခရီးသွားတစ်ဦး
ပုံစံမျိုးဖြင့် မထင်မရှား ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းမြို့လေး၏ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိကြီး
တစ်ဦးနှင့် လွန်စွာချောင်ကျသော စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်
ဆိုင်တွင် တွေ့ဆုံစကားပြောဖြစ်၏။

“အတော်ထူးဆန်းတဲ့ အမှုလို့ ပြောရမှာပေါ့ ဆရာ
ပုဏ္ဏကရယ်။ ဆရာလည်း ဒီအကြောင်းကိုကြားရရင် အတော်
စိတ်ဝင်စားမှာပဲ”

ဟု အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက စကားဆိုလိုက်ပြီး ၎င်းသူ့ဆံ့
ခံအိမ်ကြီးအကြောင်းကို ပြောလေ၏။ ၎င်းပြောသလိုပင်
ကြားရသည့် အကြောင်းအရာများက ထူးဆန်းသလို စိတ်ဝင်
စားဖို့လည်း ကောင်း၏။

စဉ်းစားတွေးတောစရာများလည်း ပါဝင်နေသည်ကြောင့်
ညာဏ်ကစားသည့် ကိစ္စများမှာ ဝါသနာထုံသည့် ကျွန်ုပ်နှင့်
အံဝင်ခွင်ကျသလို ဖြစ်နေ၏။

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ပြောနေသည့် အကြောင်းအရာများ
အပေါ်မှာ အဘယ်မျှကြာအောင် စီးမြောက်စားမိသွားမှန်း
မသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်သတိပြုမိချိန်မှာတော့

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ဝင်ကစား နားထောင်ရင်း ကျွန်ုပ်အကျင့်
အတိုင်း စီးကရက် အလိပ်ပေါင်းများစွာ ဖွာရှိုက်မိနေပြီဖြစ်
ကြောင်း စီးကရက်ခွက်ထဲက စီးကရက် အစိခံများက သက်
သေပြနေပြီဖြစ်၏။

စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကိစ္စများက မပြီးဆုံးသေး။

“ကျွန်တော်တို့ အမှုစစ်အရာရှိ အတော်များများလည်း
ခေါင်းခြောက်နေကြပြီ ဆရာ။ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ပယောဂ
မပါဘဲ သူ့အလိုလို အသက်ရှူရပ်၊ နှလုံးသွေးရပ်ပြီး သေ
ကြတာများဆိုတော့ သဲလွန်စရာမရဘူး ဖြစ်နေကြတယ်”

“အလွန်ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုခုကို
မြင်ပြီး အကြောက်လွန် သေဆုံးသွားတာမျိုးလို့ ယူဆရမလို
ဖြစ်နေပြီ”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ယူဆကြပါတယ်”

“လူသေမှုတွေ ဖြစ်နေတာဆိုတော့ ဒီအိမ်ကြီးကို ပိတ်
ထားဖို့ မကောင်းဘူးလား”

“မှန်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း အဲဒီလိုလုပ်
ကြဖို့စဉ်းစားပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအိမ်ကြီးက ခေတ်
အဆက်ဆက် ပိုင်ရှင်တွေ ရှိနေကြပါတယ်၊ ပြီးတော့ သေမှု
သေခင်းကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ပုလိပ်အဖွဲ့က ဖော်ထုတ်နိုင်
တာမှ မရှိသေးတော့ လုပ်ရကိုင်ရ အတော့်ကို ခက်နေတာ
ပေါ့။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မသင်္ကာဖို့ကောင်းတဲ့ အချက်

တစ်ချက်လည်း ရှိပါသေးတယ်။ ဒါကို ဆရာလည်း သိသင့်သလောက် သိနေမယ် ထင်တယ်”

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက စကားကိုရပ်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို စူးစမ်းသလို တစ်ချက်ကြည့်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သူ၏ပါးနပ်လိမ္မာမှုကို သဘောကျမိ၍ တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး ...”

“ခင်ဗျား ထင်ထားသလိုပါပဲ။ ကျုပ် ဒီမြို့ကို ရောက်လာတဲ့ အကြောင်းရင်းကလည်း အဲဒီတိစ္ဆာ အဓိကပေါ့လေ။ ပုလိပ်မင်းကြီးက သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေပေမယ့် တိတိကျကျ ဖော်ထုတ်ဖို့ အခက်တွေ့ရတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဂျော့ဆော့တံဆိပ်ပါတဲ့ ရွှေဒဂါးအတုတွေ ထွက်နေတုန်း၊ ဒီလိုအုံ့ဩဖွယ်ကောင်းတဲ့ လူသေမှုကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်နေတော့ ဒီအကြောင်းတရားနှစ်ခုဟာ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှု ရှိလိမ့်မယ်လို့ ယူဆနေတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ အခုလို ဆရာ ရောက်လာတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ တကယ်ကို အားရှိသွားတယ်။ ပုလိပ်မင်းကြီး ကြိမ်းမောင်းတာကို ခံရလွန်းလို့ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်!တွေလည်း ကျိန်းနေပါပြီ။ ဟင်း ဟင်း ... ဆရာလိုအပ်တာမှန်သမျှ ကျွန်တော်တို့ လိုလေသေးမရှိ ဖြည့်စွမ်းပေးပါမယ်”

(၂)

ကာမဘုံ ...။

စားသောက်ဆိုင် အမည်ကို ဖတ်ရှုလိုက်တာနှင့် ကျွန်ုပ်
ကျောပြင်အနှံ့ စိမ့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။

ဆိုင်နာမည်က ထူးခြားသလို လာရောက်စားသောက်
နေသူများလည်း ထူးခြားသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။

အထိန်းအကွပ်မဲ့သည့် အရပ်ဒေသ၊ အထူးသဖြင့်
နယ်စပ်မြို့ကလေးဖြစ်၍ လွတ်လပ်ချင်တိုင်း လွတ်လပ်နေကြ
သည်ကို ဆိုင်အတွင်းမဆိုနှင့် ဆိုင်အဝင်ဝ၏ အနေအထားကို
ကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာသိရှိလိုက်၏။

စားသောက်သူများ၊ လောင်းကစားသမားများ၊ မှောင်ခို
ရောင်းဝယ်သူများနှင့် ရွပ်ထွေးစည်ကားလို့နေ၏။

မလုံတလုံ ဝတ်ဆင်မှုများနှင့် လိပ်ပြာကလေးများနယ်
ဟိုသည်လူးလာ လျှောက်လှမ်းနေသည့် ညဉ့်ငှက်ကလေးများ
ကလည်း စားသောက်ဆိုင်၏ အမည်နှင့် လိုက်လျောညီထွေ
ရှိလွန်းလှ၏။

အခန်းတွင်းရှိ စားပွဲတိုင်း၊ နေရာတိုင်း၊ ဝိုင်းတိုင်းမှာ
စားသောက်သူများ ပြည့်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း “ဘား”
ကောင်တာရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး ဘားကောင်တာရှေ့ရှိ ခုံ
အလွတ်တွင် ထိုင်ပြီးသည်နှင့် ဝီစကီနှစ်ပက်ခန့် မှာလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်လိုပင် ဘားကောင်တာမှာထိုင်ပြီး ယမကာကို
တစ်မိမိမိ သောက်နေသူများလည်း ရှိ၏။

ဝီစကီလေးပက်ခန့်ကို တစ်မိမိမိသောက်ပြီး အချိန်ဆွဲ
နေရင်းက စားသောက်ဆိုင်၏ အနေအထားကို အကဲခတ်
ကြည့်ရှုနေလိုက်၏။ အချိန်သိပ်မယူလိုက်ရပါ။

ကျွန်၏ အကျွမ်းတဝင်ရှိနေသည့် အမြင်အာရုံ ခံစားမှု
က ကာမဘုံစားသောက်ဆိုင်ကြီး၏ အနေအထား တစ်ခုလုံး
ကို ခြုံငုံလေ့လာနိုင်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မှန်းဆထားသည့်အချိန် ရောက်သည်နှင့်
လောင်းကစားဝိုင်းများရှိရာ စားသောက်ဆိုင်၏ အပေါ်ထပ်
သို့ တက်သွားလိုက်ပြီး ကစားဝိုင်းများ၏ အခြေအနေကို
အကဲခတ် လေ့လာလိုက်၏။

ဂျင်ဝိုင်းများ၊ ခြောက်ကောင်ဝိုင်းများ၊ ကိုးမီးဝိုင်းများ၊ တစ်ချပ်မှောက်ဝိုင်းများရှိရာ ဝိုင်းတိုင်းတွင် ဒိုင်နှင့်ထိုးသားများဖြင့် အထူးစည်ကားနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်က အခြားသောဝိုင်းများထက် အလျော်အစားများပြားသည့် ဂျင်ဝိုင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်၏။

ဂျင်လှည့်ပုံ လက်အယူအဆ၊ ဂျင်ကျသံများနှင့် အပင်းအပတ်များကို သေချာစွာ မှတ်သားနေစဉ်မှာပဲ ...

“ကိုယ့်လူတို့ ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ကိုယ်နော်၊ လောကကြီးမှာ ဘာတစ်ခုမှ အလကားမရဘူး၊ တစ်ခုလိုချင်ရင် တစ်ခုကိုတော့ ပေးဆပ်ရမှာပဲ၊ ငွေလိုချင်လား ငွေထိုးလိုက်၊ ရွှေလိုချင်ရင် ရွှေထိုး၊ ငွေထိုးရင် ငွေရမယ်၊ ရွှေထိုးရင် ရွှေရမယ်”

ဟူသည့် ဒိုင်၏ ဖြားယောင်းစကားကို ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်ုပ်လည်း ဘာရယ်မဟုတ် ပြုံးလိုက်မိ၏။

တကယ်ကို ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ စကားတွေပါပဲ။

အဲဒီစကားကို အသံဩဇာကောင်းကောင်းနှင့် နှစ်ကြိမ်လောက် အော်လိုက်စဉ်မှာပဲ ထိုးသားတွေလည်း ရိုးတိုးရွတ် ဖြစ်လာပြီး ကိုယ်ကြိုက်နှစ်သက်သည့် အကွက်များပေါ်သို့ ငွေသားများကို ထိုးချကြ၏။

“ဗျို့ ... မိတ်ဆွေကြီး၊ ခင်ဗျား ဘာဝိုင်နေတာလဲ၊ တွေဝေနေရင် အခွင့်အရေးက ခင်ဗျားရှေ့က ပြန်လှည့်သွား

လိမ့်မယ်၊ ရဲရဲသာလုပ်လိုက်စမ်းပါ။ ရဲတဲ့လူပဲ မင်းဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ စကားပုံကို ခင်ဗျား မကြားဖူးဘူးလား။”

ဒိုင်က ထိုးသားများ၏ ငွေများကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး သူလိုချင်သည့် အနေအထားကို ရောက်သည်နှင့် ဂျင်ကိုလှည့်၍ အုပ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်က ဒိုင်၏လက်လှည့်ပုံနှင့် ဂျင်ကျသံကို အသေအချာ နားထောင်ရင်းက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ချက်ချင်းပဲ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲက ရွှေဒင်္ဂါးငါးပြားကိုထုတ်ပြီး မြွေအကွက်ပေါ်သို့ တင်ထိုးလိုက်၏။

ဒိုင်က ကျွန်ုပ်မျက်နှာကို စူးစမ်းသလို တစ်ချက်မော့ကြည့်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏ဟန်အတိုင်း မခိုးမခန့်ပြုံးရင်း စီးကရက်ဖွာရင်းက မသိသလို နေလိုက်၏။

“ကဲ ... လက်ရှောင်ကြ၊ လာပြီ ... လာဘ်ကောင် ဘာလဲဟ”

ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် မြွေရုပ်ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်အလျော်ရလိုက်၏။ ဒိုင်က ရွှေဒင်္ဂါးဖြင့်ပင် အလျော်ပေး၏။

နောက်တစ်ကြိမ်မှာလည်း ကျွန်ုပ်က ရွှေဒင်္ဂါးကိုချည်း မဲထိုးရာ အလှည့်တိုင်းလိုလို ကျွန်ုပ် အလျော်ရနေ၏။ ဒိုင်လုပ်သူလည်း အတော့်ကို မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေလေ၏။

သူ့ရှေ့က ရွှေဒင်္ဂါးများမှာလည်း အလှည့်တိုင်းလိုလို
လျော်နေရသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ကုန်သွားတော့၏။ ဒိုင်လုပ်
သူလည်း အတော့်ကို မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေလေ၏။

သူ့ရှေ့က ရွှေဒင်္ဂါးများမှာလည်း အလှည့်တိုင်းလိုလို
လျော်နေရသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ကုန်သွားတော့၏။ ကြာတော့
ဒိုင်ကပင်စ၍ ဝိုင်းသိမ်းလိုက်ရ၏။

ဒိုင်ဆီက ရွှေဒင်္ဂါးမှန်သမျှ ကျွန်ုပ်ထံမှာ စုပုံရောက်ရှိ
နေ၏။ ကျွန်ုပ်သိမ်းဆည်းဖို့ အခက်တွေ့နေစဉ်မှာပဲ ကျွန်ုပ်
အနီးသို့ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများ ဖြူဆွတ်နေသည့်
အဘိုးအိုတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်ုပ်ကို အိတ်လေးတစ်
လုံး လာပေး၏။

“ကျေးဇူးပါပဲ အဘ”

အဘိုးအိုက ပြုံးလျက် ...

“မောင်ရင်လေးကို ကျုပ် သဘောကျတယ်၊ ကျုပ် ဒီ
ဝိုင်းတွေကို ညတိုင်းလောက်နီးနီး ရောက်ပါတယ်။ မောင်ရင်
လေးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဧည့်သူစိမ်းပါ၊ ကုန်
ရောင်းကုန်ဝယ်ကိစ္စနဲ့ ဒီမြို့ကို ရောက်လာတာပါ”

အဘိုးအိုက စူးစမ်းသလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မောင်ရင်လေး အရမ်းကံ
ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုဝိုင်းမျိုးတွေက အဆုံးသတ်မှာ ဒိုင်က
အားလုံး သိမ်းသွားတာချည်းပဲ။ မောင်ရင်လို ထိုးတိုင်းနိုင်တဲ့
လူက ရှားတယ်၊ မောင်ရင်နဲ့ တွေ့တဲ့ဒိုင်ကတော့ ဒီညကဆိုး
သွားတာပေါ့ကွာ”

“လောင်းကစား သဘာဝပေါ့ အဘရယ်၊ ဒါနဲ့ အဘ
ကရော ဒီမြို့ကပဲလား”

“ဒီနယ်ငှားပေါ့၊ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ အဘကို အန်းကုန်း
ကြီးလို့ လူသိများပါတယ်။ အဘ အလုပ်အကိုင်ကတော့
ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ဘယ်သူမှ မလုပ်ဝံ့တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေ
သူပေါ့”

ကျွန်ုပ်က အံ့သြသလို အမူအရာနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို
ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အထူးအဆန်းပါလား အဘရယ်၊ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး
လည်းဆိုတာ ပြောပြပါလား”

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“မောင်ရင်လေးက ဧည့်သူစိမ်းဆိုတော့ ကြားဖူးချင်မှ
ကြားဖူးမယ်၊ ဒီနယ်က လူတွေကတော့ သိနေကြတာပေါ့၊
သူခဘုံစံအိမ်ကြီးကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ အန်းကုန်းကြီးဆိုရင်
လူတိုင်း သိတာပေါ့”

ကျွန်ုပ်လည်း အခုမှ သိလိုက်ရသည့် အမူအရာဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို အထင်ကြီး လေးစားသလို တစ်ချက်ကြည့် လိုက်ပြီး ...

“ဪ ... အဘရဲ့ရဲစွမ်းသတ္တိကိုတော့ ချီးကျူးပါတယ် ဗျာ၊ ကံပါ ... အဘရယ်၊ ဒီညတော့ ကျွန်တော် အောင်ပွဲခံတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ အဘကို ဧည့်ခံပါရစေ”

ဟု ပြောပြီး ကျွန်ုပ်ကပင် ဦးဆောင်ကာ စားသောက် ခန်းဆီသို့ ထွက်လာလိုက်၏။

အတော်လည်း အချိန်လင့်နေပြီဖြစ်၍ စားသောက်ခန်း မှာ အတော်အတန် လူရှင်းနေပြီဖြစ်၏။ လွက်နေသောစားပွဲ ဝိုင်းတစ်လုံးတွင် ထိုင်မိကြသည်နှင့် ကိုယ်နှစ်သက်ရာ အစား အသောက်များကို မှာယူလိုက်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်က ရွှေဒဂါးထည့်ထားသော အိတ်ကို စားပွဲပေါ် ကင်ကားလိုက်စဉ်မှာပဲ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ...

“မောင်ရင်လေးက လောင်းကစားကို အတော်ဝါသနာ ပါပုံရတယ်”

“ကျွန်တော်က လောင်းကစား လုပ်ရမယ်ဆိုရင် ထမင်း မေ့ဟင်းမေ့ ဖြစ်သွားတာချည်းပဲ။ အခု ဒီညလည်း ဒီလောက် ကစားလိုက်ရတာကို စိတ်က တယ်ပြီး အားမရချင်ဘူး။ ဖြစ် နိုင်ရင် စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ရတဲ့ ပွဲကြီးပွဲကောင်း လောင်း ကစားမျိုး လောင်းချင်တာ”

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သဘောကျသွားပြီး အသံထွက်အောင်ပင်
ရယ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပဲ မှာထားသည့် အစားအသောက်
များ ရောက်လာသည်ကြောင့် စကားစပြတ်သွားပြီး အစား
အသောက်များကို ကိုယ်စီစားသောက်လိုက်ကြ၏။

အတော်အတန် စားသောက်ပြီးစဉ်မှာတော့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး

က ...

“မောင်ရင်က ပွဲကြီးပွဲကောင်းတွေ့ရင် တကယ်လောင်း
မှာလား”

“ဟား ... တကယ် ပွဲကောင်းဆိုလို့ကတော့ လောင်း
ပြီးသားပဲ”

“လောင်းကစားပွဲက အကျိုးအမြတ်များသလို အသက်
နဲ့ရင်းပြီး လောင်းရတဲ့ပွဲဆိုတော့ မောင်ရင် ဖြစ်ပါ့မလား”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ အဘရယ်၊ ဘယ်လိုလောင်းကစား
မျိုးလည်းဆိုတာ ပြောပြပါဦး”

ကျွန်ုပ်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ စကားလမ်းကြောင်းကို ဦးဘည်
ရာရောက်အောင် ဆွဲခေါ်သွားလိုက်တော့ ကျွန်ုပ် လိုချင်သည့်
အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်သွား၏။

“ဒီမြို့ရဲ့အရှေ့ဘက်မှာ ခံအိမ်ကြီးတစ်အိမ် ရှိတယ်။
အားလုံးကတော့ အဲဒီခံအိမ်ကြီးကို သုခဘုံခံအိမ်ကြီးလို့သိထား
ကြတယ်။ ရှေးလူတွေ ဆောက်သွားခဲ့ကြတာပေါ့။ အခုတော့

လူမနေတာကြာပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နေတဲ့လူတိုင်း
သေနေကြလို့ပေါ့။ အခုတော့ အဲဒီအိမ်ကြီးက စွန့်စွန့်စားစား
လောင်းကစားလုပ်ချင်သူတွေအတွက် လောင်းကစားပိုင်းကြီး
ဖြစ်နေပြီလေ”

ကျွန်ုပ်ကလည်း စိတ်ဝင်စားမှု အထွတ်အထိပ်ရောက်
သွားသလို ပုံစံမျိုးနှင့် ...

“ဟုတ်လား ... ကြားရတာ တကယ် စိတ်ဝင်စားစရာ
ပဲ။ ဘယ်လို အလောင်းအစားမျိုးလည်းဆိုတာကို ပြောပါဦး
အဘရယ်”

“အဲဒီအိမ်ကြီးက သရဲခြောက်တယ်လို့ နာမည်ကြီးပြီး
နေတဲ့လူတိုင်းလည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေကြ
တော့ ဘယ်သူမှ မနေဝံ့ကြဘူး။ အဲဒီအိမ်ကြီးထဲက အခန်း
တစ်ခန်းထဲမှာ တစ်ညအိပ်ဝံ့တဲ့ လူရှိရင် လောင်းကြေးထပ်
ပြီး လောင်းကြတယ်လေ။ လောင်းကြေးကို မောင်ရင်လေး
သိရင် သိပ်အံ့ဩသွားမယ်”

“စိတ်ဝင်စားတယ် အဘရယ်၊ လောင်းကြေးကိုပြော
ပါဦး”

“လောင်းကြေးက ငါးဆ၊တစ်ဆပေါက်တယ်၊ အိပ်ဝံ့
တဲ့သူဘက်က ရွှေဒဂါးဆယ်ပြားထပ်ရင် တစ်ဖက်က ငါး
ဆယ်ထပ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မအိပ်ဝံ့ပါဘူး”

“ကောင်းပြီ ... လောင်းကြေးအပေါ်မှာရော ကန့်သတ်ချက် ရှိသေးလား”

“မရှိဘူး ... ကိုနိုင်တဲ့ လောင်းကြေးကို တင်လိုက်ရုံပဲ”
ကျွန်ုပ်လည်း သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... အဘ၊ ကျွန်တော့်ဝါသနာနဲ့ တစ်ထပ်တည်း ကျတဲ့ လောင်းကစားပွဲမျိုး ကြုံရလို့ တကယ်ပျော်သွားပြီဗျာ၊ ဒီည ကျွန်တော်နိုင်တဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ အားလုံးကို လောင်းကြေး ထပ်မယ်”

ဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလိုက်တော့ အနီးကုန်းကြီး ဟူသော အဘိုးကြီးက ကျွန်ုပ်ကို သနားစရာ သတ္တဝါလေးသဖွယ် ကြည့်ရင်းက ...

“အသေအရာ စဉ်းစားပါဦးလား မောင်ရင်ရယ်၊ အဲဒီမှာ အိပ်တဲ့သူတိုင်း တစ်ယောက်မှ အသက်မရှင်ကြဘူးနော်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အဘရယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီလို အသက်နဲ့ရင်းပြီး စွန့်စားရတဲ့ကိစ္စတွေကို အပွဲပွဲ နှဲလာတဲ့သူပါ။ လောင်းကြေးထပ်မယ် သူတွေကိုသာ ကျွန်တော့်ဆီ ခေါ်လာပေးပါ။ ကျွန်တော် အောင်ပွဲခံလို့ကတော့ အဘ အတွက် မနစ်နာစေရပါဘူး”

စားပွဲပေါ်က အစားအသောက်များကို ကျွန်ုပ် အေးအေး
ဆေးဆေး စားသောက်နေစဉ်မှာပဲ ခဏအကြာမှာတော့ အန်း
ကုန်းကြီးနှင့်အတူ လူသုံးယောက် လိုက်ပါလာ၏။

တို့သူတို့သည် အဝတ်အစားကို သေသေသပ်သပ်
ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး တစ်ယောက်သောသူ၏လက်တွင် လေး
လံသော အိတ်ကြီးတစ်လုံး ပါလာ၏။ အန်းကုန်းကြီးက
ကျွန်ုပ်နှင့် ထိုသူတို့ကို မိတ်ဆက်ပေး၏။

သူတို့အားလုံးက ကျွန်ုပ်ကို အကဲခတ် ကြည့်နေကြပြီး
ထိုသို့ကြည့်နေမျှင်းက သူတို့အကြည့်တွေက ရွှေဒဂါးအိတ်
ကြီးဆီသို့ မကြာခဏ ရောက်သွားကြ၏။

သူတို့ထဲမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး

က ...

“ဒီလောင်းကစားပွဲကို ခင်ဗျားလက်ခံဖို့ တကယ်ဆုံး
ဖြတ်လိုက်ပြီပေါ့”

“အသေအချာပေါ့ဗျာ”

“လောင်းကြေး ဘယ်လောက်ထပ်မှာလဲ”

“ဒီအိတ်ထဲက ဒဂါးပြားတွေ အကုန်လုံးပဲ”

“ကြိုက်ပြီဗျာ၊ ကျွပ်တို့ကလည်း ဒီလိုစိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့
လူတွေနဲ့မှ လောင်းချင်တာ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး သူ့အနီးမှာရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး
ကို ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... သူ့အိတ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ရွှေဒဂါး
တွေ ဘယ်လောက်လဲဆိုတာ ရေကြည့်လိုက်စမ်း”

ဟူ၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ထိုသူတို့လည်း ကျွန်ုပ်
ရွှေဒဂါးအိတ်ကိုဖြေ၍ စားပွဲပေါ် သွန်ချလိုက်ပြီး ရေတွက်
ကြလေ၏။

ရွှေဒဂါးအပြား(၅၀၀)ရှိကြောင်း ရေတွက်ပြီးသည်နှင့်
ထိုသူက သူ့အိတ်ကြီးထဲက ရွှေဒဂါးများကို စားပွဲပေါ်သွန်
ချလိုက်ရာ မီးရောင်အောက်တွင် ရွှေပုံကြီးသဖွယ် ဖြစ်သွား
တော့၏။

အခြားသော စားပွဲဝိုင်းများတွင် စားသောက်နေကြသူ
များလည်း အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေသော ရွှေ
ဒဂါးများကို စိတ်ဝင်တစား လှမ်းကြည့်နေကြ၏။

လောင်းကြေးကိစ္စ ပြီးပြတ်သည်နှင့် ၎င်းတို့က ရွှေဒင်္ဂါးများကို အိတ်တစ်လုံးထဲတွင် တစ်စုတစ်စည်းတည်း ထည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ... ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ စာရွက်တစ်ရွက် ချပေးလာသဖြင့် ကျွန်ုပ် ကြည့်လိုက်ရာ စာချုပ်တစ်စောင် ဖြစ်နေပြီး စာချုပ်ပေါ်တွင် ရေးထားသော အကြောင်းအရာများကို ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

နှစ်ဦးသဘောတူ အလောင်းအစားပြုလုပ်သည့် စာချုပ် ဖြစ်ပြီး အကယ်၍ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါက မိမိ တာဝန်သာဖြစ်ကြောင်းဟူ၍ ရေးသားထားလေ၏။

အဓိကအချက်ကတော့ မိမိဆန္ဒအလျောက် ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်ကြောင့် ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံ၍ သဘောပင်ဖြစ်၏။

တစ်ယောက်က ဖောင်တိန်ကို အဖုံးဖွင့်ပြီး ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ ချပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က အချိန်ဖင့်နှစ်မနေဘဲ ၎င်းစာချုပ် အပေါ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်ပြီးသည်နှင့် ထိုသူတို့ကို ရဲဝံ့စွာကြည့်လိုက်ပြီး ...

“စာချုပ်ကိစ္စက ပြီးပြီတော့ ဒီ လောင်ကြေးတွေရဲ့ လုံခြုံမှုကို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုစီစဉ်ထားသလဲ ကျုပ် သိချင်တယ်”

ဟု ပြတ်သားစွာ မေးလိုက်တော့ ခေါ် ကလုပ်သူက သဘောကျစွာ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး ...

“ရှင်းပါတယ် မိတ်ဆွေရော၊ ဒီလောင်းကြေးတွေရဲ့ လုံခြုံမှုက မိတ်ဆွေအိပ်ရမယ့် အခန်းပဲပေါ့၊ ဒီထက်လုံခြုံတဲ့ နေရာ ဘယ်မှာမှ မရှိပါဘူး။ မိတ်ဆွေတစ်ခါတည်း ယူသွား ပါ။ မိတ်ဆွေအခန်းထဲ ဝင်သွားတာနဲ့ ကျုပ်တို့က အပြင်က သော့ခတ်ထားလိုက်မယ်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ ကျုပ် တို့က မျက်မြင်သက်သေတွေနဲ့အတူ တံခါးလာဖွင့်တဲ့အချိန် မှာ မိတ်ဆွေ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုရင် အဲဒီ ရွှေဒင်္ဂါးအိတ်ကိုယူ ပြီး ပြန်သွားရုံပဲ၊ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားရင်တော့ ...”

ဟု စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို ဆေးဆေးကြည့်၏။

“အိုကေ ... ဒီလောက်ဆို ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီ”

ကျွန်ုပ်က ချက်ချင်းပင် နာရီကိုကြည့်လိုက်ရာ အချိန်မှာ ညဆယ်နာရီ ရှိပြီဖြစ်၏။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို အချိန်မဆိုင်းဘဲ အဲဒီစံအိမ်ကြီးထဲ က ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့ အခန်းထဲ သွားကြတာပေါ့”

ကျွန်ုပ်က စိတ်အားထက်သန်စွာပြောပြီး ထိုင်ရာကထမို့ ဟန်ပြင်လိုက်တော့ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ချက်ချင်းဆိုသလို ရင်းနှီးဖော်ရွေသည့် လေသံဖြင့် ...

“သိပ်ပြီး လောဖို့မလိုပါဘူး မိတ်ဆွေရယ်၊ ပွဲကဖြစ် သွားပြီဆိုတော့ ပွဲအောင်မြင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ကျုပ် တို့က မိတ်ဆွေကို ဧည့်ဝတ်ပြုပါရစေ”

ဟုဆိုကာ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များနှင့် အကောင်း
 စား အရက်များကို မှာယူလိုက်၏။ မကြာခင်မှာပဲ စားသောက်
 ဖွယ်ရာများ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့စိတ်
 ကျေနပ်လောက်အောင် စားလည်းစား သောက်လည်းသောက်
 လုပ်လိုက်ရာ ထိုသူတို့လည်း လွန်စွာအကြိုက်တွေ့နေကြ၏။

တကယ်တော့ ကျွန်ုပ်က ထိုသို့ တရင်းတနီး နေပြရင်း
 က ၎င်းတို့၏ အရိပ်အခြေကို အကဲခတ်လိုသောကြောင့်ဖြစ်
 သည်။

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ကျွန်ုပ်နှင့် တရင်းတနီး စကား
 ဆိုရင်းက ကျွန်ုပ်အရက်ခွက်ထဲသို့ အရက်ကို မပြတ်ငဲ့ပေး
 လေ၏။ ခွက်ထဲက အရက်ကို သောက်၍ပင် မကုန်သေး။
 ၎င်းက အဖြည့်ပြန်လည် ဖြည့်ပေးနေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ပါးပါးနပ်နပ် သောက်သုံးရင်း အချိန်
 တစ်ခဏ လိုက်လိုက်လျောလျော နေလိုက်ပြီးသည်နှင့် ပုံမှန်
 ထက် ပိုပြီးမူးယစ်ရီဝေသွားသည့် လေသံဖြင့် ...

“ကဲ ... မိတ်ဆွေတို့။ ဒီလောက် သောက်စားလိုက်ရ
 တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲဗျာ။ ကျုပ် အတော်လည်း မူးသွားပြီ။
 ရေချိန်လွန်တဲ့သူအတွက် လတ်တလော အလိုအပ်ဆုံးက
 အိပ်စက်ဖို့ နေရာပါပဲဆိုတော့။ ဟဲ ... ဟဲ ... ကျုပ်အတွက်
 တော့ ဒီညဟာ တကယ် ထူးခြားတဲ့ညပေါ့ဗျာ။ အိပ်ဖို့နေရာ

လည်း ရှိတယ်၊ အဲဒီလို တစ်ညလေး အိပ်လိုက်တာနဲ့ သုံး
မကုန် ဖြုန်းမကုန်တဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေလည်း ရမယ်ဆိုတော့၊
ကဲ... မိတ်ဆွေတို့ရာ အချိန်ဖြုန်းမနေပါနဲ့တော့၊ ကျုပ် အိပ်
စက်ရမယ့် နေရာကိုသာ အမြန်ပို့ပေးကြပါတော့ဗျာ”

ဟု လျှာလေး အာလေး ပြောလိုက်ရာ လောင်းကြေး
ထပ်သူများက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ဝိုင်းသိမ်းလိုက်ကြ၏။

အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပဲ ကျွန်ုပ်တို့ လူတစ်စု
သည် မြင်းရထားစီးပြီး သုခဘုံစံအိမ်ကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိလာ
ကြ၏။

ကာမဘုံဟူသော စားသောက်ဆိုင်ကြီးရှေ့မှ ကျွန်ုပ်တို့
မြင်းရထား ထွက်ခွာလာသည်တွင် လူအများက ကျွန်ုပ်တို့
လူတစ်စု လိုက်ပါသွားသည့် မြင်းရထားကိုကြည့်ရင် တိုးတိုး
တိတ်တိတ် စကားပြောနေကြသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိထားမိ
လိုက်၏။

၎င်းတို့ ဘယ်လိုစကားတွေ ပြောနေကြသည်ကိုလည်း
ကျွန်ုပ် မှန်းဆမိ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် လူသေမှုသတင်း ကြားရတော့
မည်ဟူသော စကားများပင်ဖြစ်၏။

(၄)

ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် ၎င်းအိမ်ကြီးအတွင်း
သို့ ဝင်ရောက်နိုင်ဖို့ စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်သူမှာ အိမ်ကြီးကို
အစဉ်တစိုက် စောင့်ရှောက်လာခဲ့သည့် အန်းကုန်းကြီးဟူ
သော အဘိုးအိုကြီးပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ည၏အမှောင်ထဲမှာပင် အိမ်ကြီးကို ရနိုင်
သမျှ အကဲခတ်လေ့လာမိ၏။

တော်ရုံ အသည်းငယ်သူဆိုပါက ၎င်းအိမ်ကြီး၏ အရိပ်
အာဝါသအောက် ရောက်သည်နှင့် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထပြီး
လှည့်ပြေးသွားပေလိမ့်မည်။

“အင်း ... မရဏစံအိမ်ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ လိုက်ပါပေ
တယ်”

ဟု ကျွန်ုပ် မှတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။

တောင်ကုန်းအမြင့်မှာ ဆောက်ထားသည့် ရွှေစံအိမ်
ကြီးဖြစ်သလို ကျွန်းသစ်များဖြင့် ထူထည်ကြီးမားစွာ ဆောက်
လုပ်ထားသည်သာမက ရေခဲများ အထပ်ထပ် သုတ်ထားသည်
ကြောင့် တစ်အိမ်လုံး မည်းမှောင်နေလေ၏။

လမိုက်ညများမှာ ဆိုလျှင်တော့ ၎င်းအိမ်ကြီးကို အဝေး
မှကြည့်လျှင် မကောင်းဆိုးဝါးကြီး ငုတ်တုတ် ထိုင်နေသလို
ထင်မှတ်ရ၏။

တစ်အိမ်လုံး မည်းမှောင်နေသည်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့
အားလုံး မီးတိုင်ကိုယ်စီဖြင့် အိမ်ထဲဝင်ကြရ၏။

အန်းကုန်းကြီးသည် သော့တွဲကြီးကိုင်ဆောင်ပြီး အခန်း
များ၏ တံခါးရွက်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပွင့်လေ၏။ တံခါး
ချပ်ကြီးများမှာ ကျွန်းတံခါးချပ်ကြီးများဖြစ်ပြီး အချို့တံခါး
ရွက်များဆိုလျှင် လူတစ်ရပ်မက အမြင့်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းမကြီးကို
ဖြတ်ကျော်ပြီး လှေကားမှတစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့ကြ၏။

တိတ်ဆိတ်သည့် ညဉ့်အချိန်ဖြစ်သည်ကြောင့် ကျွန်ုပ်
တို့၏ ခြေသံများက အိမ်ကြီးအတွင်း၌ ဟိန်းထွက်နေလေ၏။

အပေါ်ထပ်တွင် အချို့သောအခန်းများမှာ ပိတ်ထား၍
အန်းကုန်းကြီးက ရှေ့မှ ဦးဆောင်ရင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်အိပ်ခန်း
အခန်းဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

အခန်းထဲ ရောက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်နှင့် လောင်းကြေး ထပ်ခဲ့သည် လူတစ်စုက အချိန်ဆိုင်းလိုသည့်ဆန္ဒ ရှိပုံမရ။ အိမ်ကြီးထဲမှ အလျင်အမြန် ပြန်ထွက်ချင်နေသည်ထင်၏။

“ကဲ ... မိတ်ဆွေ၊ အချိန်လည်း လင့်နေပြီ၊ မိတ်ဆွေ လည်း အိပ်ချင်နေပြီ မဟုတ်လား။ ကောင်းသော အိပ်စက် ခြင်းနဲ့ ဒီတစ်ည ကုန်ဆုံးပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်မိတ်ဆွေကို အခွင့်အရေးတစ်ခု အနေနဲ့ ဒီ ဖယောင်း တိုင် တစ်တိုင်ကို ပေးခဲ့ပါ့မယ်။ အဲဒီဖယောင်းတိုင်ကုန်ရင် တော့ အမှောင်ထဲမှာပဲ နေလိုက်ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား မူး ပြီးအိပ်ပျော်သွားလို့ ဖယောင်းတိုင် ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်း တောင် သိလိုက်မယ် မထင်ဘူး။”

ထိုအချိန်မှာ ကျွန်ုပ်ကလည်း သူတို့ကို ခပ်မြန်မြန်ပင် ထွက်ခွာသွားစေချင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်က အမူး ရှိန်မြင့်ပြီး လွန်စွာအိပ်ချင်သည့် အမူအရာမျိုး ဟန်ဆောင် နေပြလိုက်တော့ သူတို့တွေလည်း အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွား ပြီး တံခါးခွက်ကို အပြင်မှ ဆော့ခတ်လိုက်ကြ၏။

မကြာခင်မှာပဲ ထိုသူတို့၏ ခြေသံများ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ပြတင်းတံခါးဝဆီသို့ သွားပြီး ခြံဝင်းတံခါးဆီသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ သူတို့အားလုံး တစ်ယောက်မှ ကျန်ရစ်မနေဘဲ ထွက်ခွာသွားသည်ကို မသဲ မကွဲ မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ခုတည်းသော ဖယောင်း
တိုင်မီးအလင်းဖြင့် အခန်းကို ကြည့်ရှု လေ့လာရတော့၏။

ပြတင်းပေါက်တံခါးများ၏ လုံခြုံမှုမှ အစပြုပြီး ကြည့်ရှု
၏။

အပြင်ဘက်မှာ မှန်တံခါးများ တပ်ထားပြီး အတွင်း၌
သံတိုင်များ တပ်ဆင်ထားသဖြင့် လုံခြုံမှုက အတော်ကို စိတ်
ချရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အသင့်ရှိနေသော စားပွဲတစ်လုံးကို လို
သလို မ၊ယူရွှေပြောင်းပြီး ၎င်းစားပွဲပေါ်တက်ပြီး မျက်နှာ
ကြက်နှင့် နံရံများကို ကြည့်ရှုလေ့လာ၏။ ခေ်ဆေး၏။
ကြမ်းပြင်ကိုလည်း ဖစ်ဆေးကြည့်ရှု၏။

မသင်္ကာဖြစ်စရာဟူ၍ ဘာမှမတွေ့ရ။

မီးတိုင်အလင်းဖြင့် အခန်းတစ်လျှောက် လှည့်ပတ်
ကြည့်ရှု၏။ ကျွန်ုပ် အိပ်စက်ရမည့် ကြေးကုတင်ကြီးကိုလည်း
အသေအချာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေး၏။

ကုတင်ကြီးမှာ တကယ့် ရှေးဟောင်းကြေးကုတင်ကြီး
ဖြစ်သည်။

ခုတင်အောက်တွင် ရှင်းလင်းနေသည့် ကြမ်းပြင်သာ
ရှိ၏။ ခုတင်ပေါ်မှာတော့ ဖွေ့ရာ၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံးများရှိပြီး
ခြင်ထောင်ကို ဘေးသို့ဆွဲလိပ်တင်ထား၏။ မြေရင်းဘက်နံရံ

တွင်မတော့ ပန်းကနုတ်များနှင့် ပေါင်ကွပ်ထားသည့် ပန်းချီ
ကားကြီးတစ်ချပ်ရှိ၏။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း ပန်းချီကား၏ လက်ရာကို
အသေအချာ ကြည့်မိတော့၏။

တကယ့်ကို အသက်ဝင်လှသည့် ရေးချက်များဖြင့်
ပုံဖော်ထားသည့် ပန်းချီကားဖြစ်ရာ ကြည့်ရှုသူ၏ အာရုံကို
ရုတ်ခြည်း ဖမ်းစားနိုင်စွမ်းလှပေ၏။

တောင်စွယ်နေကွယ်ခါနီး အချိန်မှာ လူတစ်ယောက်ကို
ခုတ်သတ်တော့မည့် လူသတ်သမား၏ ဟန်အမူအရာကို
ရေးဆွဲထားခြင်းဖြစ်သည်။ လူသတ်သမားမှာ ခါးတောင်းကို
မြှောင်နေအောင် ကျိုက်ထားပြီး ပေါင်တွင် ထိုးကွင်းများရှိ
၏။

အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းထားသည့် ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း
ဆေးမင်ကြောင်ရုပ်များ ကိုယ်လုံးပြည့် ရေးထိုးထား၏။
မျက်နှာထားက ရက်စက်ဖို့ ဝန်မလေးသည့် အမူအရာမျိုးရှိ
ပြီး နှုတ်ခမ်းမွှေး ပါးမြိုင်းမွှေးများရှိ၏။

ထိုအမူအရာများ အားလုံးကို လွှမ်းခြုံပြီး ထင်ရှားပေါ်
လွင်စေသည်က ၎င်းလူသတ်သမား ကိုင်ဆောင်ထားသည့်
ဓားဖြစ်၏။ ဓားမှာ အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေပြီး
ဓားမှသွေးများ စီးကျနေပုံမှာ အသက်ဝင်လှ၏။

ကြည့်ရှုသူ၏ဘဝကို တစ်မိမိမှ ကျောချမ်းသွားစေ
လောက်အောင် လက်ရာမြောက်လှသည့် ပန်းချီကားတစ်ချပ်
ပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မီးတိုင်အလင်းဖြင့် ၎င်းပန်းချီကားအနီး
သို့ တိုးကပ်ပြီး ကြည့်ရှုလိုက်၏။ လက်ဖြင့်လည်း ကိုင်တွယ်
စစ်ဆေးလိုက်ရာ ပန်းချီကားမှာ နံရံတွင် အသေအချာထပ်
ရိုက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

ထိုစဉ်မှာပဲ ကျွန်ုပ်သည် မထင်မှတ်ဘဲ အံ့ဩဖွယ်
အခြေအနေတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ခြေထောက်ဆီမှ စေးကပ်ကပ် အထိအတွေ့ကို သတိပြု
မိလိုက်သဖြင့် မီးရောင်ဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ခြောက်သွေ့စ
ပြုနေသော သွေးစက်အချို့ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၍ဖြစ်
သည်။

၎င်းသွေးစက်များရှိရာကလည်း ပန်းချီကားထဲမှ ဓား
အောက်တည့်တည့် နေရာလောက်မှာ ဖြစ်၏။

ဤအခန်းထဲမှာ ထူးခြားမှုတစ်ခု အမှန်ရှိနေပြီဟု ကျွန်ုပ်
ဘာသာချက်ချလိုက်၏။

ဤပန်းချီကားမှာ အခန်းထဲ၌ သေဆုံးသွားကြသူများ
နှင့် တစ်နည်းတစ်ဖုံ ဆက်စပ်နေမှာ သေချာနေပြီဖြစ်၏။

ဖယောင်းတိုင်၏ အရွယ်အစားမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း
လျော့ကျလာနေပြီဖြစ်ရာ မိနစ်အနည်းငယ်ဆိုလျှင် မီးငြိမ်း
သွားတော့မည်ဖြစ်၏။

ထိုအခါဆိုလျှင်တော့ ကျွန်ုပ်အဖို့ အမှောင်တွင်း၌သာ
နေရတော့မည်။

လို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရရှိသည့် အချိန်လေးအတွင်း
အခန်းတစ်ခုလုံး၏ ဖွဲ့စည်းပုံ၊ မသင်္ကာဖွယ် ဖြစ်လာနိုင်သည့်
နေရာ စသဖြင့် စိတ်အာရုံမှာ စွဲမြဲနေအောင် မှတ်သားပြီး
ဖယောင်းတိုင်ကို စားပွဲခုံပေါ်၌ ထွန်းထားလိုက်ပြီးသည်နှင့်
ခုတင်ပေါ်တက်လိုက်၏။

ခုတင်ပေါ် တက်လိုက်သည်နှင့် မွေ့ရာက အတွင်းပိုင်း
သို့ လိုတာထက်ပိုပြီး အိဝင်သွား၏။ ချိုင်းအောက်မှ လွယ်
ထားသည့် လူဂါပစ္စုတိုကို ထုတ်ပြီး ဘေးနားချကာ ပက်လက်
လှဲချလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် သတိရှိရှိဖြင့် စောင့်ကြည့်နေရင်းက အချိန်
တစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံနိုင်လောက်
အောင် ဖြစ်သွား၏။

ဦးခေါင်းဋ္ဌာန်ခုလုံး မတူနိုင်လောက်အောင် တရိပ်ရိပ်
တက်လာသော အမူးဒက်ကို ခံစားလိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်
သည်။

“ဟား ... ဒါ ဘယ်လိုမှ သွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး၊
ငါသောက်ခဲ့တဲ့ အဖျက်ဒီဂရီက ဒီလောက်အထိ ဆိုးဝါးစရာ
အကြောင်းမရှိဘူး”

ကျွန်ုပ်သည် အသိတရားရှိနေခိုက်မှာ အလျင်အမြန်ပင်
အိတ်ထဲက ဆေးပြားတစ်ပြားထုတ်ပြီး ကပျာကယာ သောက်
လိုက်၏။

ထိုအခါမှ အမူးအရှိန်က တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်လျော့
ကျသွားပြီး နေသာထိုင်သာ ပြန်ရှိသွား၏။

“ဒီလူတွေ ငါ့ကို အရက်ထဲမှာ မူးမောစေတဲ့ ဓာတု
ဗေဒဆေးတစ်မျိုးမျိုး ထည့်ပြီးတိုက်လိုက်တာကိုး”

မကြာခင်မှာပဲ မီးတိုင်မှာ မီးစာကုန်ခန်းပြီး မှိန်ဖျော့
သွားရာက စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း အဆုံးတိုင် ငြိမ်းသွားလေ၏။

အခန်းအတွင်း၌ အမှောင်လွှမ်းသွားပြီး ဘာကိုမှ မမြင်
ရတော့။

ကျွန်ုပ်လည်း အမှောင်ကို ကျင့်သားရစေဖို့ မျက်လုံးကို
အတန်ကြာ မှိတ်ထားလိုက်ပြီး တဖြည်းဖြည်း မျက်လွှာကို
ပြန်ဖွင့်လိုက်တော့ အမြင်အာရုံက အမှောင်နှင့် စိမ်းမနေ
တော့။

ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသော အလင်းရောင် တစ္ဆေ
တစကြောင့် အခန်းတွင်း အနေအထားကို ဝိုးတဝါး မြင်နေ
ရ၏။

အန်းကျန်းကြီး

ကျွန်ုပ်အတွက် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။

ညဉ့်နက်မှ ထွက်ပြုလာသည့် တစ်စွန်းတစ်စလရောင်
လေးကို အားကိုးရလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အချိန်ကလည်း ညဉ့်သန်းခေါင်ယံပင် ကျော်လွန်သွား
ပြီဖြစ်၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံးကလည်း အပ်ကျသံ ကြားရလောက်
အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်မတော့ တောင်ကုန်းမြင့်ဘက်ဆီမှ
ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သော ခွေးအူသံများ ထွက်ပေါ်လာရုံသာ
ကြားရ၏။

တစ်နာရီကျော်ခန့် အချိန်လွန်မြောက်သွားသော်လည်း
ထူးခြားမှုဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်မလာသေးသည့်အတွက်
ကျွန်ုပ်လည်း သည်းခံစောင့်ဆိုင်းနေရ၏။

အထူးသဖြင့် သတိလက်လွတ် အိပ်ပျော်မသွားမိစေဖို့
အထူးသတိထားနေရ၏။

“အရုဏ်တက် အချိန်တောင် ရောက်တော့မယ် အခု
အထိ ဘာထူးခြားမှုမှ ဖြစ်မလာသေးဘူး။ ရွှေဒဂါးတွေ
ထောင်ချီရဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီလူတွေက
အပွဲပွဲ နှဲလာကြတဲ့သူတွေဆိုတော့ မသေချာဘဲ လုပ်မယ့်လူ
တွေ မဟုတ်ဘူး။ အရေးကြီးဆုံးက ငါ အိပ်ပျော်မသွားဖို့ပဲ”

ကျွန်ုပ်လည်း ကိုယ်နှင့်စိတ်ကို တစ်ထပ်တည်းကျအောင် အသိတရားနှင့်ထိန်းပြီး စောင့်ကြည့်နေရင်းက အမှောင်ထဲမှာ ကျင့်သားရနေပြီဖြစ်သည် ကျွန်ုပ် အကြည့်က မထင်မှတ်ဘဲ ခုတင်ခြေရင်းဘက် နံရံဆီက ပန်းချီကားဆီသို့ အကြည့်ရောက် သွား၏။

ပန်းချီကားကို အသုံးပြုထားသည်မှာ အနုမြူဆီဆေး ဖြစ်သည်ကြောင့် အမှောင်ထဲမှာပင် အရောင်များထွက်ပြီး အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနေသယောင် ထင်မှတ်ရ၏။

ပန်းချီကားထဲက ဓားကိုင်ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကျွန်ုပ်ကို ပြူးကြည့်နေပြီး ချက်ချင်းခုန်ထွက်လာတော့မည့် အတိုင်း အသက်ဝင်လျက်ရှိ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်ုပ်အဖို့ ၎င်းပန်းချီကားတ တပ်လှန့် သတိပေးသလို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် လက်က ချက်ချင်းပင် သေနတ်ကို ဆုပ်ကိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။

“ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

အံ့ဩဖွယ်အဖြစ်ကြောင့် ကျွန်ုပ် ရုတ်တရက် တွေ့စေ သွား၏။

၎င်းပန်းချီကားကို စူးစိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ပန်းချီကား ထဲက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ဦးခေါင်းက မြင်ကွင်းမှ မျှောက်ကွယ် သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အမြင်မှားသလားဟူသည့် သံသယဖြင့် မျက်လုံးကို အသေအချာ ပွတ်ပြီးကြည့်တော့လည်း ဦးခေါင်းကို လုံးဝ မမြင်ရတော့သဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားပြီဟု ယုံကြည်လိုက် ပြီး သေနတ်ကို အသင့်အနေအထား ပြင်ဆင်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ် စူးစိုက်ကြည့်နေရင်းကပဲ ပန်းချီကားထဲမှ ပုဂ္ဂိုလ် ကြီး၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းကိုသာလျှင် မြင်ရတော့၏။

တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီဟု သတိပြုစဉ်မှာပဲ ၎င်းလွဲချော် နေသည့် အကြောင်းရင်းကို သိရတော့၏။ ကျွန်ုပ် ပန်းချီကား ဆီသို့ အာရုံကျရောက်နေသည့် အချိန်အတွင်းမှာပဲ ခုတင် အမိုးကြီးက တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာခြင်းဖြစ်၏။

၎င်းအမိုးကြီးက တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ကျလာသည်ကြောင့် ပန်းချီကား၏ မြင်ကွင်းကို ဖုံးကွယ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ် သတိပြုမိလိုက်တော့ ခုတင်အမိုးကြီးက ကျွန်ုပ်မျက်နှာနှင့် အတော်ပင် နီးကပ်လာနေပြီဖြစ်၏။

အသံဟူ၍ တစ်စွန်းတစ်စမျှပင် ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိ သည်ကြောင့် ခုတင်အမိုးကြီး နိမ့်ဆင်းလာသည်ဟု ဘယ်သူ မှ ရိပ်မိကြမည်မဟုတ်ပေ။

အနားရောက်လာတော့မှ ၎င်းအမိုးကြီးမှာ ပုံမှန်မဟုတ် ဘဲ ဆိုဖာကြီးကပ်ထားသည်ကို ကျွန်ုပ် သိရတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အံ့ဩစိတ်ဖြင့် တွေဝေငေးကြည့်နေရင်း
က ရုတ်တရက် အသိတစ်ချက် ရလိုက်၍သာ သေဘေးမှ
သိသိကလေး လွတ်မြောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကုတင်အမိုးကြီး တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာပြီး ကျွန်ုပ်
ခန္ဓာကိုယ်နှင့် လွန်စွာနီးကပ်လာစဉ်မှာမဲ ကျွန်ုပ်လည်း ခုတင်
အောက်သို့ လိုမ့်ချနိုင်ခဲ့၍သာ လွတ်မြောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ခုတင်ဖွေ
ရာနှင့် အပေါ်မှ နိမ့်ဆင်းလာသည့် ခုတင်အမိုး ဓမ္မရာတို့
ဖိကပ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တစ်သက်တွင်
ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ပေါ်ဖူးသည့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုမျိုး
ခံစားလိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အစိုက်အတန့် ဝိုင်တွေပြီး ၎င်းကုတင်ကြီး
ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

ရုတ်တရက် ဖြစ်တည်သွားသည့် တုန်လှုပ်ချောက်ချား
မှု စိတ်အလျဉ်ကို အမြန်ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး ခုတင်ကြီး၏
အမိုးကို ရှိသမျှ အားကုန်သုံးပြီး ပင့်မ, လိုက်၏။ အမိုးက
အနည်းငယ်မျှပင် ကြွတက်လာခြင်းမရှိဘဲ ဖိကပ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီး အခြေအနေကို
စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။

၎င်းအမိုးကြီးအောက် ရောက်ရှိသွားသူ မည်သူမဆို ရုန်းထွက်မရတော့ဘဲ အချိန်အခိုက်အတန့်အတွင်း အသက်ရှူရပ်ပြီး သေဆုံးသွားမှာ သေချာပါသည်။

“ငါသာ သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားပြီး အိပ်ပျော်သွားလို့ကတော့ အခုလောက်ဆို အသက်ဘယ်လို ထွက်သွားမှန်း တောင် သိလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တောက် ... ဒီလူတွေ အကြံကြီးပြီး အတော်ယုတ်မှာ ကောက်ကျစ်သူတွေပဲ။ တွေ့ကြတာ ပေါ့ကွာ”

ခုတင်ကြီး၏ ၎င်းအခြေအနေကို ကျွန်ုပ်သည် နာရီကို ကြည့်ရင်း အချိန်ကို မှတ်သားနေမိ၏။ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် အကြာမှာပဲ ခုတင်ကြီး၏အမိုးမှာ အပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်မြင့်တက်သွားရာက နဂိုအခြေအနေအတိုင်း ပြန်လည်ရောက်ရှိသွား၏။

ကျွန်ုပ် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး အားသစ်အတွက် အဆုတ်တွင်းသို့ လေကို အားပါးတရ ရှူသွင်းပစ်လိုက်၏။

(၅)

လင်းအရုဏ် ရောင်ခြည်တို့ ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် ကျ
ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်(၇)နာရီခန့်အချိန်
တွင် ၎င်းသုခဘုံအိမ်ကြီး အတွင်း၌ အောက်ပါအသံများ
ညံ့ညံ့စိစိ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ကျုပ်က အသက်နဲ့ရင်းပြီး လောင်းကြေးထပ်ရတဲ့
အလောင်းအစားကိုမှ ကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ တစ်နယ်သား ဧည့်
သူစိမ်းလေး၊ အခန်းထဲမှာ ဖိမ်ကျနေပြီ ထင်တယ်ကွ”

“မနိုးသော ဖိမ်ကျခြင်းမျိုးနဲ့ ဖိမ်ကျနေမှာပေါ့ အာစရိ
ရယ်”

“ဒီတစ်ကြိမ် တို့ရလိုက်တဲ့ လောင်းကြေးက အံ့မခန်း
ပဲကွ။ ဒီကောင်က လောဘထက်ပြီး သူ့အနိုင်ရလိုက်တဲ့ ရွှေ
ဒင်္ဂါးတွေကို အကုန်ပုံအောပြီး ထိုးလိုက်တာ သနားစရာတော့
အကောင်းသား”

“အာစရိ သနားရင်တော့ ဒီကောင့် အလောင်းနဲ့အတူ
ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားလောက်တော့ ထည့်ပေးလိုက်ပါဗျာ”

“ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားနဲ့အတူ အရက်ပုလင်းပါ ထည့်ပေး
လိုက်ပါမယ်ကွာ”

ကျွန်ုပ်ရှိရာ အခန်းနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီ
ဖြစ်ရာ အသံများက တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လို့လာ၏။

မကြာပါ။ သော့ခလောက်အတွင်း သော့တံထည့်ပြီး
သော့ဖွင့်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း လူသေတစ်ဦးကဲ့သို့ ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်
လက်ကြီး ဆန့်ဆန့်လှဲနေရင်းက နားစွင့်နေလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်ဘေးတွင် လောင်းကြေးထပ်ထားသည့် ရွှေဒင်္ဂါး
ထုပ်ကြီး ရှိနေ၏။

“ဪ ... ငါတို့မြို့က သင်္ချိုင်းမြေမှာ မြေပုံတစ်ခု
တော့ ထပ်တိုးသွားပြီပေါ့ကွာ၊ ကဲ ... ဒီလောင်းကြေးတွေယူ
ပြီး ဒီကောင့်ကို သင်္ချိုင်းပို့ဖို့ လုပ်ကြဟေ့၊ ပုလိပ်တွေမေးတာ
ကိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း တို့တွေ ဖြေကြတာပေါ့ကွာ”

ထိုသူတွေ အခန်းထဲ ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်
ရင်းက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ် လိုချင်သည့်အချိန်
ကောင်းကို ရောက်လာပြီ ဖြစ်၏။

သူတို့ထဲက ဝါစယောက်သောသူက ကျွန်ုပ်ဘေးက
ရွှေထုပ်အိတ်ကြီးကို လှမ်းယူလိုက်စဉ်မှာပဲ ...

“အောင် ... အောင်မယ်လေးဗျ”

“ဟာ”

“ဟင် ... ဘယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ကျွန်ုပ်က ရွှေထုပ်အိတ်ကြီးကို ဆတ်ခနဲ လှုပ်သွားလိုက်ပြီး မျက်လုံးကို ဖားပြုတ်မျက်လုံးကြီးပမာ အစွမ်းတန်ဖိုး ကျယ်ပြလိုက်သည်နှင့် ထိုသူမှာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ကြောက်လန့်သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်က နောက်သို့ယိုင်ကာ ဖင်ထိုင်ကျသွား၏။ ကျန်သူများမှာလည်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပြီး နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြ၏။

ကျွန်ုပ်က လဲလျောင်းနေရာက ထ၊ထိုင်လိုက်ပြီး သူတို့အားလုံးကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်ရှယ်လိုက်ပြီး ...

“ဟား ဟား ဟား ... ကဲ ... ကဲ ... မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ ငါ သိတယ်။ တစ်ယောက်မှ မလှုပ်နဲ့။ မင်းတို့အားလုံး အခန်းထောင့်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်နေကြစမ်း”

ဟု လေသံခပ်မာမာနှင့် ပြောလိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ သူတို့သည် တအံ့တဩဖြစ်လျက် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ရင်း သူတို့အချင်းချင်းပင် စကားမပြောနိုင် ဖြစ်နေကြ၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ သုခဘုံစံဖိမ်ကြီး ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးဆောင်လျက် ပုလိပ်သားအချို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

ထိုစဉ်မှာပဲ ထင်မှတ်မထားသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ရုတ်
ခြည်း ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ခုတင်ပေါ်မှ အမိုးကြီးက ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျလာခြင်း
ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း အထိတ်တလန့်
ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် အသက်ဘေး
မှ သိသိကလေး လွတ်မြောက်သွားရပြန်၏။

၎င်းတဒဂ် အသိတစ်ချက် လွတ်သွားသည်ကို အခွင့်
ကောင်းယူပြီး အခန်းထဲမှ ပုဂ္ဂိုလ်လေးဦးက လှစ်ခနဲ ပြေး
ထွက်သွားလေ၏။ ထိုသူတို့နောက်သို့ ကျွန်ုပ် ပြေးလိုက်မသွား
တော့ဘဲ ခုတင်ကြီးကိုသာ အသေအချာကြည့်နေမိ၏။

တကယ်တော့ ၎င်းခုတင်အမိုးကြီးက ကျွန်ုပ်ခုတင်ပေါ်
မှာ ရှိနေသေးသည် အထင်ဖြင့် အောက်သို့ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်
ကျလာခြင်းဖြစ်သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တော့ တဖြည်းဖြည်း လျော့ဆင်းလာ
ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ အမိုးဆိုဖာဖြင့် ဖိသတ်ခြင်းဖြစ်၏။

အမိုးအောက်သို့ ရောက်နေသည့်အခါ ဘေးမှခုတင်တိုင်
လေးခုက သည်တိုင်းကျန်နေခဲ့ပြီး အလယ်တွင် ခုတင်အမိုး
ကြီးကို ဆွဲထားသော သံပိုက်လုံးကြီး တစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။

အတွင်းတစ်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ၎င်းသံပိုက်
ကြီးကို 'ချိန်းကြိုးဖြင့် တွဲထားပြီး ဆွဲချ ဆွဲတင် ပြုလုပ်နေ
ဟန်ရှိသည်။

သို့ကြောင့်လည်း အမိုးကြီး တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ကျလာသည်ကို အမှောင်ထဲတွင် မသိလိုက်ဘဲ ဖိသတ်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုတင်ကြီး၏ အနေအထားကို လေ့လာကြည့်ရှုနေစဉ်မှာပဲ အခန်းထဲသို့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် ပုလိပ်အချို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

“စိုးရိမ်လိုက်ရတာ ဆရာပုဏ္ဏကရယ်”

“အားလုံး ပြီးသွားပြီလို့ မှတ်ယူလိုက်တော့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရေ၊ စောစောကလူတွေ ထွက်ပြေးသွားကြတာကို ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့၊ သူတို့တွေ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ရှိကို ရှိပါတယ်၊ လူတွေကို လက်သည်မပေါ်အောင်သတ်တဲ့ တရားခံကြီးကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကုတင်ကြီးပဲ”

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် ပုလိပ်တွေလည်း ခုတင်ကြီးကို ကြည့်ရင်း တအံ့တသြ ဖြစ်နေကြ၏။

“ဒီခုတင်ကြီးက အခုမှ တီထွင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှေးအစဉ်အဆက်ကတည်းက တီထွင်ခဲ့ကြတာပေါ့၊ ဒီခံအိမ်ကြီးရဲ့ မျိုးနွယ်စုတွေထဲက တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သေဆုံးသွားကြတာ ဒီခုတင်ကြီးကြောင့်ပဲ။ မျိုးနွယ်စုတွေထဲက တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို မကြိုက်တော့ဘူးဆိုရင် ဒီခုတင်ကြီးကို အသုံးပြုပြီး သတ်ပစ်ကြတာပေါ့ ...

“ဒီဘက်ခေတ်ရောက်လာတော့ ဒီကုတင်ကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိထားတဲ့ လူတွေက ဒီခုတင်ကို အသုံးပြုပြီး

စီးပွား ရှာကြတာပေါ့ဗျာ။ ဒီအခန်းမှာ တစ်ညအိပ်ဝံ့တဲ့သူ ရှိရင် လောင်းကြေးကို မက်လောက်အောင်ပေးပြီး ဆွဲဆောင် တယ်။ လောင်းတဲ့သူကလည်း တစ်ညအိပ်ရုံနဲ့ လောင်းကြေး တွေ မက်လောက်အောင် ရမှာဆိုတော့ လောင်းကြတာပေါ့။ အဲဒီလောင်းတဲ့သူကို အရက်မူးအောင်တိုက်ပြီး အဲဒီအခန်းထဲ သွားထည့်ထားလိုက်တယ် ...

“ဒီခုတင်ခြေရင်း နံရံက ပန်းချီကားကလည်း လူ့စိတ် ကို ချောက်ချားသွားအောင် ဖန်တီးထားတာ။ ခုတင်ပေါ်တက် အိပ်တဲ့လူက ခြေရင်းက ပန်းချီကားကို ကြည့်မိတာနဲ့ ထိတ် လန့်တုန်လှုပ်လာမယ်။ ဒါကို မကြည့်ရဲတော့ မျက်လုံးကို မှိတ်ပြီး အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားနေတုန်း အပေါ်က ခုတင် အမိုးကြီးက တအိအိ ကျလာပြီး ဖိသတ်လိုက်တာပါပဲ”

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက အတော့်ကို စိတ်မသက်မသာ ဖြစ် သွားပုံဖြင့် ပင့်သက်တစ်ချက်ကို ရှိုက်လိုက်ပြီး ...

“အတော့်ကို အကြွကြွကြွနဲ့ ယုတ်မာယုတ်စက်တဲ့ သူတွေပဲဗျာ”

“ဒါ တစ်ခုတည်း ဟုတ်ရိုးလားဗျာ၊ ဒါကို အကြောင်း ပြုပြီး သူတို့ရဲ့ အဓိက ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းက ရွှေဒင်္ဂါးအတုတွေ ထုတ်လုပ်တာပဲပေါ့။ ဒီစံအိမ်ကြီးရဲ့ မြေအောက်ခန်း တစ်ခုခု မှာ ရွှေဒင်္ဂါးအတုလုပ်တဲ့စက်တွေ ရှိကို ရှိရမယ်လို့ ကျုပ် ပြောရဲတယ်”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း အချိန်ဖွင့်၍ မနေတော့ဘဲ အိမ်ကြီးအတွင်းအပြင်ကို အသေးစိတ် စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြရင်းက တစ်နေရာမှာတော့ ကျွန်ုပ်တို့ထင်ထားသည့်အတိုင်း အမှန်ပင် တွေ့ရှိလိုက်၏။

လှေကားခုံအောက်တွင် အောက်ဘက်သို့ ဆင်းသော အပေါက်ကို ဝိတ်ထားသည့် အံဖုံးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထိုအံဖုံးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ရာ မြေအောက်ခန်းသို့ဆင်းသော လှေကားထစ်များ ရှိနေ၏။

၎င်းလှေကားထစ်အတိုင်း ဆင်းလိုက်ကြရာ လှေကားထစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ဆင်းလိုက်သည်တွင် အတော်အတန် တျယ်ဝန်းသော မြေအောက်ခန်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလို ရွှေဒဂါးအတု မြို့လုပ်သည့် စက်ကြီးကိုလည်း တွေ့ရ၏။

လက်နက်များကို အသင့်အနေအထား ကိုင်ဆောင်ပြီး အခန်းအတွင်း လှည့်လည်ရှာဖွေသော်လည်း မည်သူတစ်ဦး ဟစ်ပောက်ကိုမှ မတွေ့ရှိဘဲ နောက်ဘက်သို့ ထွက်သော မလွယ်ပေါက်တစ်ပေါက်ကိုသာ တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ၎င်းအပေါက်မှ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့ကြ၏။

လေ့လာကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ကြီး၏နောက်ဘက်ဆီသို့ ထွက်သည့်အပေါက် ဖြစ်နေ၏။

အတော်အတန် လျှောက်လှမ်းသွားမိသည်တွင် အိမ်ကို ဝန်းရံထားသည့် ပုလိပ်များက အန်းကုန်းကြီးနှင့် အခြားလူ လေးယောက်ကို လက်ထိတ်ခတ် ခတ်ဆီးထားပြီးဖြစ်နေ၏။

လူသတ်မှုတိုင်းကို အင်အားကိုင်ပေးသူမှာ အန်းကုန်းကြီး ဖြစ်သလို ရွှေဒဂါ၊ ပြုလုပ်သည့် ဂိုဏ်းခေါင်ဆောင်မှာလည်း အန်းကုန်းကြီးပင်ဖြစ်ကြောင်း နောင်တွင် စစ်ဆေးဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီး ၎င်းအမှုအခင်းကြီးကို အဆုံးတိုင် ဖြိုခွင်းနိုင်ခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်နှင့် ၎င်းဒေသရှိ ပုလိပ်အမှုထမ်းများကို စုံထောက်မင်းကြီးက အထူးဧည့်ခံကျွေးမွေးပြီး နာမည်ကောင်းတံဆိပ်များ ပေးအပ်ချီးမြှင့်ခဲ့ရာ မည်သို့ဆိုစေ ၎င်းအဖြစ်က ကျွန်ုပ်ဘဝအတွက် မမေ့နိုင်တဲ့ ပုံရိပ်တစ်ခုအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ရမည် ဖြစ်တော့၏။

စာဖတ်ပရိသတ်များ၏
မေတ္တာရိပ်အောက်မှ

“အန်းကုန်းကြီး”